

Ніколи не плач перевертень

Першопочатково опубліковано в "[Архіві нашого часу](http://archiveofourown.org/works/11312799)" за адресою <http://archiveofourown.org/works/11312799>.

Рейтинг:	Зрілий
Попередження архіву:	Графічні зображення насильства , категорія " Смерть головного персонажа ": М/М
Фандом:	Гаррі Поттер - Джоан Роулінг
Стосунки:	Гаррі Поттер/Том Реддл
Персонажі:	Том Реддл Волдеморт , Гаррі Поттер , Седрик Діггорі , Лілі Еванс Поттер , Джеймс Поттер , Сіріус Блек , Ремус Люпин , Рон Візлі , Джінні Візлі , Герміона Грейнджер
Додаткові теги:	Жахи , Окультизм , Перевертень Том , Перевтілення , Магл AU , фільм жахів AU , Ніколи не плач перевертень AU , неясно , Татуювання , Нагіні тут собака, бо змія не мала б сенсу , Вбивство , Зниклі безвісти , Канібалізм , язичницькі прокляття , Повне , приквел, який колись з'явиться , Код: Червоний
Мова:	англійська
Колекції:	Найкращі повні фіки про Томарі/Гарріморта , улюблені твори про Гаррі Поттера
Статистика:	Опубліковано: 2017-06-26 Завершено: 2017-07-16 Слова: 41,868 Розділи: 14/14

Ніколи не плач перевертень

Підсумок

by [KaedeRavensdale](#)

Мешканці Годрикової улоговини ніколи не могли уявити, який жах чекає на них після прибуття Тома Ріддла до їхнього сонного містечка.

Коли до міста приїжджає незнайомець

"Ну що, - весело щебетав Седрік з водійського сидіння свого бджолино-жовтого седана, - ти вже познайомився зі своїм новим сусідом?"

Гаррі спантеличено витріщився на високого хлопця. Чи він уже познайомився зі своїм новим сусідом? Ні. Тому що він навіть не усвідомлював, що у нього з'явився новий сусід до цієї самої миті, і тільки тому, що той щось про це сказав. "Е-е... ні?"

"Ти ж не помітив, правда?" Ворон покірно знизав плечима. Седрік хихикнув і зсунув сонцезахисні окуляри на перенісся. Однією рукою він повернув кермо, і побита машина загуділа, повертаючи за ріг на їхню вулицю. "Як хтось може не помітити фургон, що рухається, особливо той, що припаркований біля Хілл-хаусу, адже він стоїть порожній вже багато років, я ніколи не зрозумію".

Його друге знизування плечима перетворилося більше на здвиг гострих плечей на півслові. "Ти ж мене знаєш, Седрику. Я завжди витаю в хмарах, так чи інакше, пишучи свої "казки про чарівників".

"Твої "казки про чарівників" продаватимуться за мільйони і зроблять тебе дуже багатою людиною". Гаррі почервонів і нахилив голову, відвернувшись, щоб подивитися у вікно з боку пасажира на вулицю. Вони проїжджали повз Хілл-хаус, його імпозантний вигляд - напівзруйнований, але все ще якийсь незбагненно імпозантний - різко вирізнявся на тлі безхмарного синього неба короткого аляскинського літа. Седрік маневрував, об'їжджаючи вантажівку, яка, здавалося, займала половину вулиці. Дивно, але, незважаючи на те, що відкритий кузов був вщерть заповнений меблями та запечатаними коробками, не було видно нікого, хто б заносив речі всередину.

Багаторічні мешканці Годрикової улоговини завжди вважали, що будинок на пагорбі населений привидами, і небезпідставно. Вбивства. Самогубства. Нещасні випадки. Так чи інакше, хто б не володів цим будинком, здавалося, що протягом десяти років він завжди закінчував життя дуже, *дуже погано*. Ніхто з місцевих мешканців не хотів там жити, і тому будинок стояв порожнім майже сорок років. Потреба в ремонті була жахливою.

А його новий власник, без сумніву, був чужинцем. Щось, що виявиться або дивовижним, або катастрофічним.

"Є якась причина, чому ти про них згадуєш?"

"Його, Гаррі. *Його*." Дружнє піддражнювання в його тоні змусило крука трохи втомитися. "Я сам його не бачив і не розмовляв з ним, але Чо сказала мені, що бачила, як він заходив сьогодні вранці; високий, темний і красивий?"

"І значно старший, якщо купив собі будинок, особливо в *такому* стані". Він сказав це, коли Хілл-хаус зник за їхніми спинами. "Якби я не знала тебе краще, Діггорі, я б запрягнулася, що ти намагаєшся звести мене з ним!"

Гаррі подобалися чоловіки. На той час це вже не було таємницею, і всі, хто його знав, давно змирилися з цим фактом і пристосувалися до нього. За рік до того він запросив Седріка на побачення: високий світловолосий хлопець був настільки ж гетеросексуальним, наскільки й вродливим, і м'яко відмовив йому. Після цього у них зав'язалася затишна дружба.

"Ну, ти навряд чи досягнеш значного прогресу в стосунках самотійно, Поттер. Я подумав, що тобі не завадить допомога."

Ворон закаркав, коли машина зупинилася на його під'їзній доріжці. "Боже, Седрику, ти гірший за мого хрещеного батька та матір разом узятих!"

Це не зупинило іншого хлопчика, який вибухнув добродушним сміхом. "Принаймні поговорити з ним?"

"Якщо ви думаєте, що моя мама відпустить мене, не зробивши цього, то ви остаточно з'їхали з глузду. Якщо це не буде домашня випічка, то це буде щось на кшталт "привіт, сусіде, я гей, тобто Гаррі, приємно познайомитися", бо ми обоє знаємо, як я добре володію словом". Між домашнім завданням з математики та майбутнім "соціальним виходом" наступна година не була б "веселою" в жодному розумінні цього слова. "Дякую, що підвіз додому".

"Без проблем. Це все одно по дорозі. Побачимося

пізніше?" "У нас є ще тиждень до школи."

"Хіба це не сумна правда? Удачі з домашнім завданням. І зі знайомством."

Гаррі буркнув собі під ніс і з гуркотом зачинив дверцята машини. Перекинувши через плече ремінь сумки, він почав підніматися до свого будинку і, трохи пошаманівши з ключами, увійшов через парадні двері. Запах шоколадного печива вдарив у нього одразу ж; з полегшенням він скинув шкільний портфель і попрямував на кухню.

"Привіт, мамо."

Його мати, Лілі, стояла перед плитою у фартусі з довгим багряним волоссям, зачепленим за спину. "Привіт, любий. Ласкаво просимо додому". Її зелені очі були того ж кольору, що й у нього, а на одній щоці була пляма від борошна та шоколаду.

"Це для нашого нового сусіда?"

"Так, любий. Вони будуть готові за двадцять хвилин, ти не міг би взяти їх на себе?"

"Обов'язково, щойно зроблю домашнє завдання; скажеш мені, коли воно буде готове?" Гаррі взяв яблуко з миски для фруктів і потер ним передню частину сорочки. Він знав, що мама воліла б, щоб фрукти, які вони їли, були *помиті*, але, хоча вона кинула на нього гострий погляд, нічого не сказала.

"Добре. Іди працюй над своїм завданням, кохана".

Чи був він у захваті від математики? Зовсім ні. Він хотів покінчити з нею до біса? Так. І якнайшвидше. Саме тому Гаррі схопив портфель, який залишив біля дверей, і кинувся сходами нагору. За двадцять хвилин він встиг виконати більшу частину завдання, і йому дуже хотілося підпалити свою книжку. Дотримуючись свого слова, мати покликала його вниз і вручила велику декоративну тарілку з гарячим печивом, наказавши віднести його до Хілл-хаусу.

Гаррі вийшов за двері і за мить попрямував вгору по кварталу, змушуючи себе не думати про всі історії, пов'язані з цим будинком. Забобони були просто забобонами, зрештою.

Забобони. Історії. Несправжні. Максимум - збіги.

Йому це вдавалося лише незначною мірою.

Гаррі обійшов навколо відкритого кузова вантажівки, що рухалася, і зазирнув усередину. Здавалося, відтоді, як він побачив вантажівку в машині Седрика, до цього моменту нічого не зрушилося з місця. Зруйноване обличчя Хілл-гаузу робило будівлю занедбаною і порожньою, ганок похилився набік, наче роззявлена щелепа, що ляскає на вітрі, а вікна безтямно дивилися в порожнечу.

Рух у куточку одного ока змусив його підстрибнути і подивитися вгору. Там нічого не було, але вибілена на сонці штора колихалася, наче від протягу. Або наче її нещодавно відсунули.

Холодне тремтіння пройняло його, мурашки вкрили шкіру з голови до п'ят. Відчуваючи, що за ним стежать, Гаррі прискорив крок і майже впритул наблизився до ганку. Гнилі дерев'яні дошки прогиналися під його вагою, але не ламалися.

Коли він підняв руку, щоб постукати, двері відчинилися зі скрипом незмащених петель. **П р о т я г**, холодний, сухий і важкий, із запахом пилу та солодкої гнилі, накрив його хвилею, коли він нерішуче переступив поріг і озирнувся навколо. У густому лігві пилу, що зібрався на підлозі, як і на всіх інших поверхнях, залишилися дві пари відбитків. Один - від пари гарних чоловічих черевиків. Інший - з того, щ о з д а в а л о с я великою собакою. В інтер'єрі було тьмяно і не було жодних інших ознак життя.

"Алло?"

З-за рогу з гарчанням вискочила чорна фігура і кинулася на нього по коридору. З її злісно клацаючих щелеп полетіли струмені слини. Гаррі зойкнув, спіткнувся і впав у двері, які з гуркотом зачинилися за ним.

Масивний звір низько присів, готуючись вчепитися йому в горло і вирвати його, і...

"*Нагіні!*" *Господар* будинку з'явився на сходах, наче привид, одягнений у шкіру та джинси, без жодної волосинки. Його особливі багряні очі, здавалося, світилися в напівтемряві будинку. "Цього більш ніж достатньо. Йому тут раді".

Гаррі не очікував, що вмовляння зі злісною твариною спрацюють, і вже збирався сказати про це, але, на його превеликий подив, собака миттєво замовк і сів на місце.

"Пробач їй". Чоловік почав спускатися сходами з м'яким цоканням сталевих

черевиків. "Ми з нею були супутниками дуже довго, і вона має тенденцію бути трохи

надмірно опікується. Нагіні - хороший пес, і вона не мала на увазі нічого поганого". Він кинув на пса гострий погляд. "Справді?"

Нагіні заскавчав і, зупинившись біля підніжжя сходів, ліг біля його ніг. Гаррі втупився в несподівано спокійного пса в повному шоці.

"Вона ніби розуміє тебе". Він знав, що так думати було нерозумно, але це був єдиний спосіб, яким він міг це сформулювати.

Чоловік, схоже, так не вважав. Принаймні, не дуже. Він посміхнувся, показавши ідеальні білі зуби, і хихикнув. Тон був темним і оксамитовим, і абсолютно не допомагав його раптово почервонілому обличчю і сухому роті. "Можна сказати, що так. У певному сенсі". Він простягнув до нього велику руку з довгими пальцями. "Том Реддл".

"Гаррі". Після хвилинного борсання йому вдалося перенести вагу тарілки на руку і взяти простягнуту руку. Його хватка була міцною, але не болючою, а долоня теплою і мозолястою. "Гаррі Поттер. Я... якщо не заперечуєте, я можу запитати...?"

"Про мої очі? Вроджена вада; не соромся своєї цікавості, Гаррі. Мене часто про таке запитують. Я так розумію, ви один з моїх нових сусідів?"

"Так. Моя мама приготувала для мене печиво, щоб я міг привітати вас у цьому районі. Я припускаю, що ви не місцевий?" За те, що наважився переїхати в цей будинок. І, звичайно, за акцент, якого він ніколи раніше не чув.

"Не місцевий? Я б сказав, що це досить розумний опис, враховуючи, що я приїхав з-за океану. Невеличке містечко в самому серці Великої Британії". Він відпустив руку і забрав тарілку. Гаррі відчув величезне полегшення, звільнившись від її ваги. "Може, присядемо і насолодимось ними, поки вони теплі? Боюся, що я ще не встиг затягнути сюди ні стіл, ні стільці, але ми можемо сісти в мою вантажівку, якщо бажаєте".

Це було краще, ніж грати в російську рулетку з однією дошкою підлоги, яка не витримала б його ваги. "Звісно."

Усмішка Тома стала трохи ширшою, і він рушив до дверей. "Після вас".

Нагіні підхопилася, щойно Гаррі відчинив двері, і вибігла слідом за ним, оббігши будинок і зникнувши з поля зору.

"Ну, вона, безумовно, виглядає нетерплячою".

"Вона завжди здається нетерплячою". Скрип ганку не збентежив брюнета, і він, не змигнувши оком, перетнув його, витягнувши з кишені своєї куртки-бомбера ключі від машини. Гаррі подумав, що для цієї пори року на вулиці трохи спекотно для куртки, але, з іншого боку, в будинку було значно прохолодніше.

Нагіні вже вскочила у відчинені задні двері масивного темно-зеленого пікапа, що стояв на під'їзній доріжці за будинком, до якого було прикручено пару бичачих рогів. Пікап дзенькнув, коли натиснули на кнопку, щоб відчинити його. Гаррі перебрався на пасажирське сидіння.

Том вмоєтився на водійському сидінні і поклав тарілку на середній підлокітник. Сидіння були глибокі й оббиті сірою шкірою. З дзеркала звисала темно-зелена змія - дивний вибір для фігурного освіжувача повітря, але кожному своє, а салон був напрочуд чистим, враховуючи, що він належав самотньому чоловікові майже тридцяти років.

У вантажівці пахло шкірою, спеціями та Томовим димом - сосновим димом, і звідки він знав, як пахне цей чоловік, якщо не знав його й п'яти хвилин? - і Гаррі не міг відірвати погляду від того, як Том зняв куртку, виставивши напоказ свої потужні передпліччя. Низ сорочки задерся на його дощатому животі, коли він
р о з в е р н у в с я , щоб відсунути заднє вікно і дозволити Нагіні просунути голову і втекти, прихопивши пару печенюшок.

"Шоколад шкідливий для собак".

"З нею все буде добре. Вона їла й гірше." Він узяв одне з печива і відкусив шматочок. Гаррі змусив себе відвести погляд. "Дуже смачне. Ти казав, що їх приготувала твоя мама?"

"Вона сказала. "Він сказав. "Отже, Нагіні... вона німецька вівчарка чи що?" Для нього вона була більше схожа на вовка.

"Щось". Він відповів. "Передайте мої компліменти, будь ласка. І мою подяку."

"Звичайно."

Якийсь час вони їли мовчки. Половина тарілки зникла до того часу, коли жоден з них не міг більше їсти, і Нагіні запхала свою морду йому під сорочку, щоб змусити Гаррі погладити її, на превелику радість Тома.

"Чесно кажучи, мені неприємно просити, але у вантажівці так багато речей, що я сумніваюся, що зможу закінчити все це сьогодні ввечері самостійно, і я хотів би принаймні привести до ладу головне ліжко та ванну кімнату. Ти не проти?"

"О, ні. Зовсім ні." Гаррі швидко випростався на стільці, чим викликав незадоволене бурчання Нагіні, яка розвернулася і вистрибнула назад з багажника. "Будинок на пагорбі в жахливому стані, тобі потрібна допомога з ремонтом?"

"Ви пропонуєте?"

Все, що завгодно, аби краще пізнати людину. Зокрема, за яку команду він грає і чи не замалі для нього вісімнадцять років. "Це ж просто по-сусідськи, чи не так?"

В його очах з'явився обізнаний блиск, але він просто посміхнувся у відповідь і кивнув головою. "Так, цілком. Добросусідський вчинок". Він штовхнув двері і вийшов. "Залиш номер в машині. Я приїду за нею, як тільки знайду надійне місце, куди її можна буде поставити".

Гаррі кивнув і пішов за ним, з вдячністю користуючись своїм становищем, щоб подивитися на спину Тома крізь тонку бавовняну сорочку. Якщо цей чоловік

виглядав під сонячним промінням без куртки ще краще, ніж з нею, сонячне світло змушувало його бліду шкіру виблискувати, як алебастр, під складними чорними деталями татуювань на руках.

З цього ракурсу він не міг розгледіти, що це за зображення, але подумав, що це вис вовк на тлі сосен.

Єдиною прикрасою, яку він носив, була золота каблучка з великим чорним каменем, але Гаррі подумав, що він виглядатиме неймовірно з одним із тих пірсингів у вигляді спіралі, які Дадлі зробив, щоб досадити батькам.

"Ми просто зберемо їх усіх у великій кімнаті біля головного входу, ви її бачили, я впевнений? Меблі перенесемо в останню чергу, бо це буде найскладніше". Він відкинув свої каштанові кучері з обличчя. "Звучить добре?"

"Так. сказав Гаррі, коли Том заліз у вантажівку.

"Я передам їх далі, і після того, як ми винесемо всі коробки, ми почнемо заносити їх у будинок".

Том передав йому першу пару коробок. Щось металеве брязнуло, і Гаррі ледь не впустив їх, коли вага застала його зненацька.

"Тож, Гаррі, розкажи мені, чим ти займаєшся?"

"Я?" - здивовано повторив він, ставлячи коробку на місце. "Я старшокласник. Вісімнадцять. Зазвичай я підробляю влітку по сусідству, щоб заробити трохи кишенькових грошей. Щось на кшталт цього".

"Підробіток? Чудово. У мене буде багато таких, з якими ти зможеш мені допомогти; я заплачу тобі за них і за це також". Він сказав. "Звучить заманливо?"

Він буде фактично працювати на Тома? Все літо, судячи з стану будинку? Це було б ідеально! "Це було б чудово, Томе. Але тобі не треба мені платити. Я буду радий допомогти."

"І я буду радий дати тобі щось натомість". Як Том міг підняти чотири коробки за раз і п р и ц ь о м у не спітніти, Гаррі не мав жодного уявлення. "Якщо більше нічого, не соромтеся приходити в будь-який час, ключ буде під килимком".

"Коли завгодно?"

"День. Ніч. Ранок. Зависати. Сховатися від батьків. Сховатися від своїх фанаток."

"Я хотів би бути настільки популярним, щоб ховатися від шанувальників. Хоча я б воліла, щоб вони були фанатами".

"Ні, не знаєш. Повір мені. Легко позбутися жінки, принаймні тієї, яка має хоч трохи розуму, сказавши їй, що ти гей, дуже легко. Від чоловіків... не дуже." Він стрибнув вниз, граціозно приземлившись поруч з ним.

"Ти?"

"Віддаєте перевагу "Д"? Так." Як Том міг так безсоромно розповісти про це майже незнайомій людині, коли розповідь власним батькам і найближчим друзям була найсором'язливішою подією в його житті, Гаррі ніколи не дізнається. "Що, засмутився, що ти більше не єдиний, хто зігнувся? Судячи з того, як ти дивився на мене, я думав, що ти відчуєш полегшення".

Він помітив? Гаррі похапцем підняв найближчу коробку і сховався за нею. "Чому ти думаєш, що тут тільки ми двоє?"

"Ми знаходимося посеред кривавої Аляски, в одному з найбільш ізольованих місць на землі, яке влучно називають останнім кордоном, в містечку з населенням близько двох тисяч осіб. Враховуючи, що "геї" складають лише близько 4% від загальної кількості населення Сполучених Штатів, нас тут не може бути *так* багато".

Що ж, він мав рацію.

"То чим ти займаєшся, - запитав Гаррі, коли Том повернувся всередину, поклавши свою коробку на місце. "Чим ти заробляєш на життя, Томе?"

"Я робила кілька речей. Від офісної роботи до роботи моделлю". Він, безумовно, міг у це повірити. "Але з моїми заощадженнями і спадщиною мені більше не потрібно працювати. Ти плануєш вступати до коледжу, Гаррі?"

"О, ні. Я хочу бути письменником". Він сказав йому. "Люди, які читали мої роботи, думають, що вони досить хороші".

"Я впевнений, що так. Я хотів би побачити деякі з них, якщо ви не проти?"

"Можливо, я колись щось принесу."

Коли всі коробки були занесені і всі меблі розставлені, Гаррі відчував себе так, ніби він чотири години поспіль віджимався від підлоги. Том здався абсолютно незворушним, що змусило крука замислитися над тим, наскільки безглуздою була його фізична форма.

"Дякую за допомогу, Гаррі. Приємно було познайомитися". Він дивився, як той зійшов зі сходів ганку і попрямував назад у квартал, щоб зникнути з поля зору. Лише тоді він дозволив своїй посмішці викривитися в жорстоку гримасу. *З усіх місць, де я міг би натрапити на тебе знову, мій легіонер, я ніколи не думав, що це буде тут.*

"Гарний хлопець".

"Гаррі, друже, куди ми йдемо?"

Крук усміхнувся до свого найкращого друга, коли Рон пішов поруч з ним, а двоє дівчат йшли недалеко позаду. "Ось побачиш: не так вже й далеко. Ми просто йдемо до мого нового сусіда, щоб я міг вас познайомити".

"Новий сусід?" перепитала Джіні. "Я не думала, що якийсь із будинків по сусідству виставлений на продаж".

"Тобі не здається, що приходити до нього без запрошення, особливо з друзями, трохи не коректно? Ти не можеш знати його достатньо добре для цього, якщо він щойно переїхав".

"Боже, Міоне, що сталося з північною гостинністю?" "Я б не назвала це непроханим візитом". розвеселився Гаррі.

"Він просив тебе прийти? Привести з собою компанію?"

"Ну, його точні слова були "ключ під килимком", але я думаю, що це досить близько". Герміона виглядала приголомшеною, а Рон радісно вигукнув цю новину, без сумніву, уявляючи собі якийсь будинок для вечірок. "Том - чудовий хлопець. Англієць, живе зі своєю собакою Нагіні, вона може спробувати накинутися на тебе, як колись на мене, але я впевнений, що він її відкличе". Він уже бачив під'їзну дорогу; великої зеленої вантажівки ніде не було видно. "О, с х о ж е , його зараз немає вдома".

"Ми все ж таки зайдемо всередину?" запитала Джіні, зосередившись на тому, щоб дістати з сумки телефон, тому вона не бачила, до якого будинку вони прямують. Рон, однак, зупинився, як укопаний, а Герміона злегка похитнулася.

"Хіл Хаус, Гаррі? Ти здурів?"

"Так, будинок на пагорбі. Ні, я не божевільний. Так, ми все ще йдемо всередину." Він сказав. "Облиш, Роне. Це не те, що надворі темно або що ми змушуємо тебе йти туди одного. Історії про Будинок на пагорбі не можуть бути правдою."

Не зважаючи на те, що за день до того він сам був наляканий цим будинком. Однак тепер, коли він знав, що там живе Том, жахливий будинок раптом став набагато привабливішим.

Він би пробив собі шлях крізь цілу армію привидів і упирів, якби це означало шанс поговорити з Томом Реддлом, або навіть просто подивитися на нього. Це зробило його сталкером? Можливо. Чи його це хвилювало?

Мабуть, ні, хоча навіть у цьому він не був до кінця впевнений.

"Ну ж бо". востаннє підбадьорив він їх перед тим, як рушити з місця. Джіні та Герміона обмінялися знервованими поглядами, перш ніж він нерішуче рушив за ним. Рон, не бажаючи залишатися сам на вулиці, поспішив за трьома іншими.

Відтоді, як він був там востаннє, на ганок недбало кинули звичайний привітальний килимок із коричневої щетини. Гаррі відгорнув куток і, як і обіцяв, знайшов запасний ключ від будинку, що виблискував на губчастому дереві. Він узяв його і випростався, вставив на місце і повернув замок.

Вхідні двері клацнули і відчинилися з тим самим глухим скрипом, який він чув учора. Пам'ятаючи про ослаблені дошки підлоги, але в цілому позбавлений тих нервів, що були напередодні, Гаррі впевнено ступив у тьмяну передню кімнату. Герміона, Джіні та Рон пішли за ним, і двері за ними зачинилися.

Більшість коробок все ще стояли в кімнаті, де вони їх залишили, відкриті, але порожні. Сходи були розбиті, інструменти та свіжі дрова стояли як доказ того, що Том розпочав ремонт.

Маленький павучок пробіг по стіні, і Рон скрикнув, ледь не стрибнувши в обійми свого друга.

"Заспокойся, Рональде!" Герміона звучала досить роздратовано через усю цю історію. "Це всього лише павук-вовк."

Гаррі ледве приховував сміх за кашлем, стверджуючи, що в усьому винна пилюка, і отримуючи дивний погляд від Джіні за свій клопіт. Том, здавалося, був оточений вовками в тій чи іншій формі. Вовчі татування. Вовк, схожий на собаку. А тепер ще й вовчі павуки.

"Ходімо, більша частина будинку не зовсім стабільна, але кухня в порядку, і ми встигли занести більшу частину меблів вчора". Він пішов коридором. "Ми можемо сісти за стіл і почекати, поки він повернеться".

Кухонний стіл, який Том приніс із собою, був прекрасним антикварним предметом; дерево з латуні відполіроване до дзеркального блиску. Стільці були трохи темнішого кольору, схожі на трони, з різьбленими спинками. Вони виглядали недоречно в кімнаті, що повільно танула.

Рон одразу ж подивився на холодильник, монстра з подвійними дверцятами з нержавіючої сталі, що гудів у кутку кімнати. "Як гадаєш, він не заперечуватиме, якщо ми візьмемо щось із його їжі?"

"Сумніваюся, що там щось є, Роне. Він щось казав про те, що сьогодні тільки електрика і вода будуть працювати". Гаррі сказав. "Тепер, коли я про це подумав, то, мабуть, він зараз на базарі".

Шлунок рудого висловив своє невдоволення, від чого обличчя Рона злегка почервоніло, а дівчата захихотіли.

"Поки я допомагав йому переносити коробки та меблі, ми говорили про те, скільки саме роботи, на його думку, потребує цей будинок. Я вже погодився допомогти з ремонтом; я відмовився платити, коли він запропонував, але я впевнений, що він буде радий заплатити вам, якщо ви також допоможете. Якщо зможете".

"Герміона має виконати всю свою передколеджну роботу, а ми з Джіні вже знайшли роботу на літо. Вибач, друже."

"Я так і думав, але не було б ніякої шкоди, якби я запитав", - сказав він. Він сказав. "Я, мабуть, повинен сказати вам, перш ніж Том з'явиться, що його очі трохи... дивують. Я маю на увазі їхній колір. Коли я запитав про це вчора, він сказав, що це вроджена вада, тож..."

"Ніяких коментарів щодо потворності твоєї нової коханої", - посміхнулася Джіні, - "зрозуміла".

Будь-яку відповідь, яку Гаррі міг би дати на цей коментар, обірвав хрускіт важких шин по асфальту. Він випростався.

"Я піду і скажу йому, що ми тут, щоб він не дозволив Нагіні вбити когось". Він, звичайно, не хотів повторення того, що сталося напередодні. І жорстокість собаки, і майже надприродний контроль Тома над нею були більш ніж трохи нервовими. Ніхто нічого не сказав у відповідь, і він поспішив вийти через задні двері.

На звук зачинених за ним дверей і чоловік, і собака повернули голови. Том розплився в сліпучій усмішці. Нагіні помахала хвостом, підбігла до нього риссю і тицьнулася носом у його руку.

"Гаррі". Крук не міг стриматись, щоб не здригнутися від його муркотливого голосу, приємні поколювання пронизували його, наче шпильки та голки. "Часто тут буваєш?"

"Я б хотіла. Якщо ти не проти, щоб я поїхав з тобою". Він підійшов до вантажівки, коли брюнетка зачинила за ним дверцята.

"З чого ти взяв, що я відчиню, коли я майже дав тобі ключ?" Том передав пакет з продуктами Нагіні, яка делікатно взяла його з його рук, а потім витягла ще один і передала Гаррі. "Гарно провів день у школі?"

"Типовий. Ну, знаєте: нудні уроки і нудні вчителі". Він сказав. "Не можу дочекатися, коли закінчу".

"Я пам'ятаю своє власне шкільне навчання, дуже давно це було. Воно було трохи більш... ну, я не наважуюся вжити слово "таємниче", тому давай просто назвемо його інакше, добре?" Його багряні очі зішлись з його очима, і щось у його голові смикнулося. На мить здалося, ніби він провалився в його криваві очі, але потім Том відвів погляд. "Ти привів з собою друзів".

Заява. Не питання. Майже так, ніби... він прочитав його думки. Не те, щоб це було можливо, звичайно, але все ж...

"Зазвичай ми йдемо додому разом, бо живемо досить близько. Я просто подумала, що

вони повинні познайомитися з тобою якнайшвидше, щоб потім не виникало питань, я..."

Том поклав руку йому на плече, довгі пальці заспокійливо натискали на нього. Впливаючи на його м'язи та кістки саме так, щоб змусити його розтанути. "Зрозуміло, що ти захочеш принести свою зграю, щоб познайомитися з новим другом. Це цілком нормально".

Здавалося, він не був у такому захваті від ситуації, як можна було зрозуміти з його слів. *Збиратися?* Гаррі зачепився за це єдине слово. З усіх описів, які він міг би використати, він зупинився на тому, що було, мабуть, найдивнішим для такої речі, яке Гаррі коли-небудь чув. *Ну, я вже знав, що він трохи дивакуватий.*

Але це не зупинило його нестримної, майже одержимості цим чоловіком.

"Тоді, може, зайдемо всередину, щоб ти нас познайомив?" Том відпустив плече і витягнув бочку пива з кузова вантажівки. "Після тебе."

Це було вже вдруге, коли Том так робив. Він був або надто ввічливим у цьому відношенні, або... використовував це як привід поспостерігати за ним.

Нагіні загарчала на іншу, коли увійшла з боку Гаррі, але не зробила жодних інших агресивних рухів у їхній бік і впустила свою сумку на однобокий острівця. Том з надмірною силою штовхнув двері, що зачинилися за ним, і покружляв навколо розкиданих меблів, у його рухах відчувалася майже тваринна грація.

З однієї з продуктових сумок вилетів пакет чіпсів, і бочка відкрилася зі звуком розриву картону. Разом з банкою пива вони полетіли до Рона, який рефлекторно зловив їх.

"Пригощайтесь. Давайте познайомимося ближче". І знову ця невелика перевага була там. Гелід. Власність. Очевидно, Том не любив ділитися. Або відчував загрозу.

Чому?

Гаррі жбурнули ще одну бляшанку, і удар алюмінію об його долоні вивів його зі ступору.

"Дами?"

"Що?! Ми ж неповнолітні! Давати алкоголь неповнолітнім - це злочин: батько Гаррі - коп!" Герміона вигукнула, коли Джіні взяла бляшанку з явною пересторогою.

Гаррі виглядав пригніченим її спалахом. Том лише розсміявся і з гучним тріском відкрив свою бляшанку.

"Люба, я, може, й не з Аляски, але я з маленького містечка - містечка, набагато меншого за це, - і я добре знаю, чим займаються діти; твої бабусі й дідусі робили це, твої батьки робили це, і я, чорт забирай, упевнений, що ти теж випила чарочку-другу до цього моменту". Він осушив бляшанку одним ковтком, а потім відкрив іншу з люпиноюю посмішкою. "Я впевнений, що всі вони воліли б, щоб ти робив подібні речі у когось вдома, а не на людях".

"Я... ну... це не виправдання! Як доросла людина, ти маєш бути відповідальною!"

"Та годі тобі, Міоно!" Рон пирхнув, ставлячи напівпорожню бляшанку на місце і відкриваючи чіпси. "Поживи трохи."

Герміона продовжувала протестувати ще деякий час, перш ніж врешті-решт здалася, після чого група перейшла до того, що можна було б назвати приємною бесідою. Джіні мовчала і відводила погляд. Її погляд залишався прикутим до Тома. Не пропускаючи жодного разу, коли він дивився на них, коли думав, що вони не дивляться, тінь кошмару в цих жахливих червоних очах. Або випадок, коли "невинне" посмикування або зсув ставив його тіло між ними і Гаррі, повністю відрізаючи маленького ворона. Або те, як він дивився на їхнього друга, який дедалі менше тримався на ногах, оскільки його третя банка перевищувала його досить низьку толерантність до алкоголю.

Коли вона нарешті переконала інших піти, вже сідало сонце, а вона і Герміона, відповідно, підтримували дуже п'яних хлопців. Том зі своїм псом стояв і дивився на них зверху каси, наче чудовисько з казки, не зводячи з неї очей, не відриваючись від неї. Палаючи первісною ненавистю до неї за те, що вона наважилася бути так близько до хлопця, якого він ледве знав, але який так явно заявляв, що він його.

Вона не наважилася спровокувати звіра, озирнувшись.

Наступного ранку

Гаррі Джеймс Поттер ще ніколи в житті не почувався так жахливо. Звісно, він пив і раніше. Але рідко. На вечірках. Але він ніколи не пив так багато, щоб у нього було похмілля. Чому? Тому що він знав свої межі і намагався їх не перевищувати. Зазвичай.

Минулу ніч він пояснював тим, що не хотів виглядати слабким чи легковажним перед Томом. Томом, який випив цілу бляшанку пива одним ковтком. Який, напевно, міг би перепити всіх у Годриковій Улоговині і все одно пройти всі тести на алкоголь, окрім алкотестера. Який, напевно, сам би безглуздо сміявся, дивлячись, як він кривиться від болю під сонячним промінням, яке зараз б'є йому в очі.

Він застогнав і витягнув голову з унітазу кольору слонової кістки у своїй ванній кімнаті, його рот був пересохлий, як пустеля Сахара, а голова стукотіла, як барабан у маршовому оркестрі. Не зовсім довіряючи своїй здатності стояти, але відчайдушно потребуючи їжі та аспірину, Гаррі зіп'явся на ноги і, спотикаючись, вийшов зі своєї кімнати на нестійких ногах.

Штори в усьому будинку чомусь були запнуті, і тому тьмяне світло було ледь-ледь терпимим, але терпимим. Тримаючись за перила, щоб не полетіти вниз головою, Гаррі почав спускатися сходами.

Він зайшов на кухню, взяв склянку і наповнив її водою, потім відкрив маленьку пляшечку знеболювальних пігулок, що стояла біля кавової машини, і висипав дві таблетки на долоню.

"Принаймні, з'їж спочатку тост. Якщо не з'їси, то пошкодуєш".

Гаррі підстрибнув, ледь не розхлюпавши всю чашку з водою, і повернувся обличчям до батька. Джеймс Поттер був майже дзеркальним відображенням свого сина, хоча й на півтори голови вищий, з карими очима, і притулився до стіни біля дверей. Він все ще був одягнений у свою форму, чи то щойно повернувся, чи то знову готувався до від'їзду, але, на превелике полегшення крука, виглядав радше розваженим, аніж розгніваним станом сина.

Невеличка несподіванка. Його, разом із групою друзів, до якої входили Ремус та його хрещений батько Сіріус, у його віці називали "Мародерами". Насправді він міг би навіть трохи пишатися тим, що його тихий син *нарешті встроїв* свого носа в якусь халепу.

Його мати, з іншого боку...

"Я вже говорив з Лілі, вона не в захваті, але саме вона завісила для тебе всі штори. Вирішила, що страждання від твого першого в житті похмілля - достатнє покарання".

Гаррі мусив погодитися. Покарання було достатнім, і до того ж жорстоким. Якби так відбувалося щоразу, він би ніколи більше не пив. Ніколи.

Немов відчувши хід його думок, батько хихикнув. "О, з часом ти знову вип'єш. Повір мені." Він сказав. "Я не повинен цього говорити, враховуючи мою роботу, але я збираюся віддати перевагу своїй ролі батька в цьому питанні і сказати, що мені байдуже, поки ти п'єш безпечно. Тільки з людьми, яким ти довіряєш. Тільки наодинці. І тільки без ключів десь під рукою".

Говорити було надто боляче, тож Гаррі обмежився ледь помітним кивком. Він здригнувся, коли з боку вхідних дверей пролунав гучний стукіт.

"Чекаєш на когось?"

Гаррі знову похитав головою. Рон, мабуть, був у такому ж поганому стані, як і він, а в цей час у суботу дівчата повинні бути зайняті; погляд на годинник показав, що було близько сьомої вечора. Джеймс підвівся і пішов відчиняти двері, ворон злегка скривився від несподіванки в тоні батька, який привітав їхнього гостя. Це означало, що це могла бути лише одна людина.

Почутий голос Тома лише підтвердив це. "Вітаю, пане Поттер. Я... ваш новий сусід. Я боюся, що дозволила вашому синові трохи захопитися вчора в моєму домі і подумала, що повинна прийти вибачитися. І допомогти йому з похміллям, яке, я впевнений, у нього є".

Гаррі вискочив з-за рогу, шиплячи від болю, коли нефільтроване світло ззовні намагалося вчепитися йому в обличчя, і примружився від сліпучого світла. Том виглядав доречно заляканим, хоча у Гаррі склалося чітке враження, що ця демонстрація була лише грою, і він потиснув батькові руку, коли той простягнув її на знак привітання.

"Том?"

Його старечий погляд перевівся на нього. Скануючи його змарніле, злегка спітніле обличчя та невірноважену поставу, що свідчило про явний дистрес. Його ніздрі роздулися, і він сягнув рукою до кишені джинсів, витягнувши маленький пухирець з фіолетовою рідиною. "Привіт, Гаррі. Я приніс тобі дещо, що може допомогти".

"Що це?" Його батько відступив убік, щоб дозволити Тому увійти до будинку. Гаррі мало не заплакав від полегшення, коли двері зачинилися, заблокувавши нападницьке світло.

"Трав'яний засіб від похмілля, сімейний рецепт. Ми називаємо його "Діттані". Том підкинув флакончик і вправно зловив його знову, блиснувши переможною посмішкою, яка не виглядала б недоречною у фільмі "Зулэндер". "Я походжу з трохи дивного роду; мої далекі предки по материнській лінії були кельтськими язичниками, а по батьковій - могли перепити і німців, і ірландців. Я знаю, що таке похмілля і як його позбутися. Це, - він простягнув Гаррі флакон, - на смак як лайно, але діє як магія. Краще випий одним духом, бо вдавишся".

Щоб швидше вгамувати біль, неприємний присмак у роті був більш ніж вартий того. "До дна". Він з тріском витягнув корок і вихлюпнув гостро пахнучий вміст назад.

Том не жартував. Через зіпсований чай. Трав'яні льодяники від кашлю. Сигаретний

попіл. Медичний спирт. Усе змішалось разом. Гаррі хотілося блювати, але він стримався,

припадає спиною до стіни. Горло горить і стискається так, ніби хоче його задушити.

Але після того, як брюнет влив йому в горло півпляшки води, він відчув себе абсолютно добре. Гаррі здивовано подивився на свої руки, а потім на Тома. "Воно минуло. Похмілля. Воно *минуло!*" З-за окулярів на старшого чоловіка дивилися зелені очі, і, перш ніж він зміг зупинитися, Гаррі вигукнув: "Ти чарівник?"

Обидва чоловіки розсміялися, хоча, поки батько не бачив, Том підморгнув. "У мені тече язичницька кров. Дивно, до чого можна довести, танцюючи навколо багаття в одній лише шкурі тварини".

"Чи може це позбавити від нудьги бути поліцейським у маленькому містечку?"

Том схилив голову набік, ніби обмірковуючи це питання, але потім похитав головою. "Ні. Боюся, що для цього потрібно цілий місячний цикл трясти гарбузовими брязкальцями, а потім негайно принести в жертву богам однорічне немовля. Але я подивлюся, що я можу для тебе зробити".

"Хороша людина".

Гаррі пирхнув і закотив очі, але не зміг втримати посмішку на обличчі. Тепер, коли похмілля минуло, він почувався огидно; його одяг прилипав до шкіри від поту, яким він був вкритий. "Піду прийму душ. Який би ритуал ви двоє не планували провести, може, не варто робити це вдома? Сумніваюся, що мамі буде приємно повернутися додому і знайти всюди козячу кров". Він поспішно піднявся сходами.

"Ти справді практикуєш язичник Том?" запитав Джеймс, різко протверезівши. Він чув жахливі історії про окультизм і, незважаючи на свої попередні прохання додати в роботу більше гострих відчуттів, не був готовий мати справу з ритуальними вбивствами і викликом демонів.

"Окультизм і язичництво, якщо ви це маєте на увазі, не зовсім одне й те саме. Хоча обидва включають або включали елемент людських жертвоприношень, залежно від того, з якої частини світу вони походять - чи ви говорите про справжніх язичників, наприклад, чи просто про загальне застосування цього слова - але що стосується практики, то ні. Я не сповідаю. Хоча, знаючи їх, я зберігаю старі звичаї, я насправді в значній мірі вважаю себе чимось близьким до атеїста". Він сказав. "Ніхто з моєї сім'ї, яка налічує сотні років, не просив навіть маленького благословення, нібито через те, що не хотів залучати "жахливого" предка, який нібито існував за часів римлян".

"Не схоже, що ти віриш, що вони це зробили". Джеймс сів за кухонний стіл. Том знизав плечима і наслідував його приклад.

"Казка досить фантастична. Приблизно на тому ж рівні, що й "Король Артур". Зрозуміло, що я її не люблю".

Його турбувало, наскільки цей чоловік був схожий на його Гаррі, хоча це було не зовсім дивно, враховуючи, що він був його батьком. Він також не становив для нього справжньої загрози. Не так, як ті маленькі діти, яких він приніс напередодні. Зрештою, батькам не часто доводиться мати романтичні прагнення, спрямовані на своїх дітей.

Можливо, йому і не доведеться вбивати цього чоловіка, а також друзів крука, якщо він не приведе їх знову, особливо руду суку, але, враховуючи, що він був поліцейським, ймовірність того, що він не стане на його шляху, була низькою.

Якщо станеться найгірше, він постарается зробити це якомога безболісніше. Маленькому круку не хотілося б сумувати. Він не хотів, щоб його легіонер більше страждав. Ні. Ні. Більше не буде.

Він заманював маленького крука до себе в затишок і знайомство. Визнав би його повністю своїм. А потім, коли все буде готово, він зробить його таким, як він сам.

Достатньо було лише одного укусу, і вони були б разом назавжди.

"Ти часто буваєш у місті, Томе?"

Брюнетка моргнула. "О? Ні. Ще ні. Я була на ринку, але більше ніде. І я нікого не зустрічав". Він сказав. "Можу я запитати чому?"

"Тому що я хотів дізнатися, чи потрібна вам екскурсія". Для людини у формі він, безумовно, поведився досить непрофесійно. Набагато більше схожий на маленьку збуджену тваринку, ніж на сувору, підтягнуту поведінку поліції, до якої він звик. Це його цілком влаштовувало. Якби всі тутешні копи були такими, полювати було б набагато легше. "Ходімо. Прогуляємось".

Підвезти? Чудово. Неохоче, але не в силах відірватися, Том вийшов слідом за батьком Гаррі з будинку і попрямував до патрульної машини, повз яку той проїхав, поки піднімався до входних дверей. Біло-чорна фарба виблискувала в яскравому сонячному світлі, а палаюча куля все ще була високо в небі, незважаючи на те, що була вже майже восьма година.

У цьому й полягала проблема Аляски. Зима була б ідеальною для його цілей - майже шість місяців безперервної темряви означали б безперервні... розваги, але майже дванадцятигодинні літні дні швидко набридали.

Звісно, був і позитивний бік справи. Довші дні означали більше часу, який він міг витратити на отримання своїх прав на ворона.

"Ти вперше в патрульній машині, Ріддл?"

"Це непрямий спосіб запитати, чи мене взагалі заарештували?" Том потягнув ремінь безпеки вниз і застібнув його. "Ні. Це мій перший раз. Вам не варто турбуватися про те, що я принесу неприємності в Годрикову Улоговину. Я законослухняний громадянин".

Це був жарт?

"Приємно чути. Цей вимикач для світла, а той - для сирени. Можеш ними погратися, якщо хочеш".

Посмішка була природною, коли Гаррі був поруч, але це було складніше, коли його не було поруч. Але він мав багатовікову практику, і йому все ж вдалося сформувати своє

обличчя у правильний вираз. "З усією повагою, мені двадцять сім, а не п'ять".

Джеймс знизав плечима і дав задній хід. "Ніколи не зупиняю свого напарника".

Якби ви не мали чим зайнятися, окрім як цілими днями гратися з пересувним світловим шоу, Том міг би собі уявити, що ви б так і робили. Він би дуже скоро виправив їхню нестачу роботи.

Заклопотаний процесом переїзду за кордон, він був надто зайнятий, щоб востаннє "повернутися до природи".

Годрикова Улоговина дійсно була крихітною. Ізольованою. Отримати допомогу ззовні в будь-який спосіб і вчасно було б майже неможливо. І майже не було шансів, що його знайде мисливець на вовків. Не те, щоб їх було багато, якщо вони взагалі залишилися в світі.

На землі залишилася лише жменька тих, хто все ще вірив у свій рід, і це його дуже тішило. Зрештою, здобич легше вистежити і вбити, коли вона навіть не думає тебе шукати.

Батько крука навмання розповідав йому про будівлі, вулиці та людей; Том слухав лише наполовину, відповідаючи, коли потрібно, і повністю зосереджувався лише тоді, коли тон чоловіка змінювався з веселого на суворий.

"Я більше не хочу тебе тут бачити, зрозумів, Томе?"

Брюнетка підняла брову, стріляючи в Джеймса напіврозгубленим, напівроздратованим поглядом. "Можу я запитати чому?"

"Не треба питати. Просто подивись."

Він повернув голову і побачив бідно одягнену жінку, яка спускалася по нерівному тротуару.

Повії були б постійним джерелом легкої здобичі, доки він не закріпився в цьому районі настільки, щоб почати переслідувати цілі, які було б легше пропустити.

"Якщо у вас немає вуличних волоцюг-чоловіків, вам не потрібно турбуватися про те, що я тут з'явлюся. Та й то, мабуть, не варто; я волю, щоб мої партнери були чистими".

"У тебе хтось залишився в Англії?"

Том знизав плечима. "І так, і ні. Я зустрічався і розлучався з чоловіком на ім'я Фенріп Грейбек. Ми знали один одного багато років, і я думаю, що можна сказати, що я... звернув його". Йому було нелегко втримати посмішку на обличчі. "Але, здається, тепер мені доведеться шукати нові пасовиська, враховуючи, що повертатися назад до Англії заради ночівлі на одну чи дві ночі - це з а н а д т о б а г а т о зусиль. А довготривалі стосунки були б гарною зміною. На жаль, - він притиснувся лобом до прохолодного скла, зобразивши навмисно б е з р а д і с н у картину, - моя нелюбов до великого натовпу призводить до того, що я живу в маленьких містечках на кшталт цього, де мені пощастило, якщо знайдеться хоча б ще одна така ж людина, як я".

"Мій син почувається так само. Ізольований, до певної міри. Думаю, йому буде корисно познайомитися з вами".

"Він майже на десять років молодший за мене".

"Йому вісімнадцять. Дорослий."

Він міг би муркотіти від задоволення, коли розмова набула такого повороту. Це було так само добре, як батьківський дозвіл, було обхідним шляхом і, безумовно, спростило б ігрове поле. "Він сказав мені, що його друзі вже намагалися нас звести. Тепер і ти теж?"

"Це залежить від Гаррі. Але як людина, що піклується про нього, я лише намагаюся тримати його можливості відкритими".

"Його єдиний вибір". Не тільки тому, що Том був єдиним реальним вибором, який мав ворон, але й тому, що він не терпів подальшого існування будь-якої конкуренції. Він відстебнув ремінь безпеки і потягнувся до дверей. "Дякую за екскурсію. Дуже дякую. Але в мене є ще кілька справ по місту, про які треба подбати, і, оскільки я вже тут, я можу почати з них".

"Як ти будеш добиратися додому? Від нашого району до центру міста досить далеко. Особливо пішки."

"Прогулянка ще нікому не зашкодила, і погода досить гарна, щоб нею насолоджуватися. Зі мною все буде гаразд." Він сказав. "Не могли б ви передати Гаррі, що завтра я буду фарбувати і ремонтувати будинок? Він все ще може завітати до мене, але нехай знає, що йому доведеться попрацювати, якщо він це зробить".

"Я дам йому знати. Якщо ти впевнена, що з тобою все гаразд?"

"Повністю". Том вийшов. "Поговоримо іншим разом."

Брюнет подивився, як крейсер від'їжджає і зникає з поля зору, а потім засунув руки в кишені і попрямував вулицею. Тепер йому залишалося тільки чекати, коли стемніє.

Перша кров

"Привіт, красунчику, я б запам'ятала твоє обличчя. Ти тут новенький?"

Том зупинився на півдорозі на заклик жінки і повернув назад, ковзаючи поглядом по постаті перехожої, яка човгала за ним на восьмидюймових підборах. Її не надто струнке тіло було втиснуте в надто коротку червону сукню, яка обтягувала її, наче друга шкіра. Вона була мишачим маленьким створінням, досить м'яким і непривабливим, з водянистими злегка жовтяничними очима і кучерявим скуйовдженим волоссям.

Якби він був справжнім Джоном, або меншим хижаком, він міг би поцікавитись, на яких речах лежить шматок м'яса. І що за речі були у неї. Незважаючи на те, що вони не вплинули б на нього, жінка була далека від того, що він вважав би ідеальною здобиччю.

Втім, пройшло вже достатньо часу, щоб її можна було проїхати.

Перехожа від несподіванки зупинилася, побачивши його неприродні очі, але незабаром її підштовхнула до нього тепла усмішка, яку Том натягнув на своє обличчя. Не забуваючи показувати всі ознаки цікавого костюмера.

"Ні", - сказав він їй, підходячи ближче. Насуваючись майже впритул до її меншої, стрункішої фігури. Вовк всередині нього пінився в очікуванні майбутнього вбивства. "Я тільки недавно переїхав сюди; мені вказав на цю місцевість... знайомий". Це було досить близько до того, ким був для нього Джеймс Поттер. Принаймні в його очах. Комаха, яку можна терпіти до того моменту, коли її можна буде позбутися назавжди. Блоха у своїй шкурі, з якою мирилися лише заради емоційного благополуччя свого друга. "Сподіваюся, я шукаю саме вас? Жінка, яка пропонує свої... послуги за скромну ціну?"

Я б не назвала це "скромним", здорованню", - її кіготь, схожий на ніготь, нафарбований вишнево-червоним лаком, злегка провів по передній частині його грудей. Вимальовуючи площини його м'язів, схованих під тонкою тканиною сорочки. "Але, можливо, ми з тобою зможемо домовитися".

"Не треба". Він запевнив її, дозволивши жінці відвести його з вулиці у вузький тупиковий провулок. Здобич супроводжує хижака до ідеального місця для вбивства. "Я можу і хочу заплатити будь-яку ціну, яку ти забажаєш, солоденька. Назви її, і вона твоя, за умови, що я піду з нашої зустрічі... задоволеним".

"Не хвилюйся, лялечко. Я все зроблю". Том схопив її за стегна, розвернув на місці і грубо притиснув спиною до нерівної цегляної стіни. Її лопатки зіткнулися з глухим стуком. "Гей! Обережно!"

"Ти ж казав, що робиш усе". Том загарчав крізь гострі зуби, відчуваючи знайомий біль від змін у щелепі. "Може, мені подобається грубість".

"І я роблю це грубо. Але це не означає, що я не ціную попередження, любя". Вона буркнула, темрява настільки затулила їй зір, що перші ледь помітні зміни, пов'язані з

переходом від людини до звіра, залишилися непоміченими. "А як мені тебе називати?"

"Як ти можеш мене називати?" Том простягнув одну пазуристу руку і зняв з себе занадто туге людське обличчя. "Великого злого вовка буде достатньо на даний момент". Він примусив посміхнутися свою повну іклів щелепу, яка висунулася вперед у новостворену морду, насолоджуючись звуком переляканого крику жінки.

Її швидкі кроки заповнили його вуха, загострившись до точок і перекочувавши на маківку голови. Його спина вигнулася і зламалася разом з лапами, коли суглоби вирівнялися, а м'язи випнулися, шкіра розкололася над густим темним хутром, коли хвіст розгорнувся від основи хребта.

Його ніздрі роздувалися. Його нові, загострені органи чуття вловлювали сморід страху та міста.

"Кудись збираєшся, червона шапочко?" Він подолав довжину провулку в два прийоми, глибоко впився зубами в плече жінки, гарчачи від смаку свіжої крові в роті, і потягнув її назад у темряву.

Коли наступного ранку Гаррі прибув до Хілл-гаузу, він виявив, що Том залишив двері відчиненими для нього, і побачив Нагіні, яка сиділа на ганку. Здавалося, вона чекала на його прихід.

Великий чорний пес привітно загавкав, побачивши його, і кинувся до нього з дерев'яного ганку, висолопивши великого рожевого язика, що вивалився з пащі. Яким би страшним не був цей маленький звір, коли він уперше побачив його, побачивши, що Томова улюблениця радісно дихає і виляє хвостом, Гаррі не зміг втриматися від посмішки.

"Привіт, Нагіні". сказав він, погладжуючи її густу шерсть, коли вона притиснулася до нього, наче ротвейлер, що шукає уваги. "Де твій господар?"

Чорний пес загавкав на нього і побіг назад до будинку. Штовхнувши вхідні двері досить широко, щоб вона могла проскочити, і зникла всередині. Гаррі пришвидшив крок і зайшов слідом за нею, зачинивши за собою двері з тихим клацанням.

Нагіні знову гаркнула на нього і побігла вгору дерев'яними сходами, м'яке постукування її кігтів по підлозі заглушило гучний фінальний приспів пісні "*Bad Moon Rising*" *гупту* Creedence Clearwater Revival, що лунав по радіо нагорі.

"Томе?" - покликав він, піднімаючись на другий поверх, сподіваючись, що стукіт і скрип, яким він просувається вгору, буде достатньо, щоб сповістити іншого чоловіка про його прибуття, але бажаючи переконатися в цьому.

"Сюди, Гаррі." Оксамитовий голос Тома донісся до нього крізь раптове відключення радіо. "Діттані добре подіяла на тебе?"

"Блискуче". Він завернув за ріг кімнати, звідки лунав голос Тома. "Навіть з таким жахливим смаком ти міг би продати його і кілька разів стати мільйонером. Що ти в це вкладаєш?"

"Лаванда, хорт, ехінацея і ще дещо". Він розібрав іржаву драбину, на якій стояв, витягнув з-поміж зубів пензлик, яким фарбував відремонтовану стіну білилами, і поклав його зверху на відкриту бляшанку. Він був одягнений у завелику футболку, вицвілу, щурячу і в дірках, та джинси, заляпані фарбою. Його каштанове волосся стирчало на всі боки, потемніле від поту, а вздовж вигину щелепи була біла смуга. Гаррі не міг не подумати, що його вигляд був до абсурду сексуальним.

"Колись я думав продати його, але кількість часу, необхідна для виготовлення навіть особистого запасу, робить це досить непрактичним варіантом". Він підняв розірваний шматок тканини і витер піт зі свого чола. "Але більше для нас".

"Правда". Гаррі вже почав відчувати наслідки поганої вентиляції в будинку і тепер зрозумів, чому Нагіні знову вийшла на вулицю. "Маєш ще один пензлик? Тато розповів мені, що ти казав про ремонт, і я подумав, що тобі може знадобитися допомога".

"Мені потрібна допомога". Том подав йому валик, взяв банку з фарбою і вилив частину фарби на піддон. "Я візьму драбину і пофарбую краєчки та вищі частини ближче до стелі. Можеш взяти решту?"

"Як на мене, звучить непогано". сказав він, проводячи валиком по фарбі і приступаючи до роботи. Він не помітив, як очі Тома затрималися на його фігурі, коли він повільно піднімався назад по хиткій драбині. Він не хотів нічого більше, ніж схопити маленького крука і притиснути його до себе. Обнюхувати його, поки *його* статус не стане незаперечним. Впитися зубами в його шию і позначити його, незважаючи на те, що його прокляття не могло передатися без сили повного місяця, я к и й б и його підживлював, і на те, що між ними не було жодного реального суттєвого зв'язку. Його вовк, який був близько до поверхні після нічного чергування і незадовільного полювання, підштовхнув його до цього. Затягнути хлопчика в свою кімнату і заволодіти ним; змусити його тіло підкоритися, прогнутися перед ним. Альфа з альф. Перший з них.

Том зіціпив зуби і повернувся до малювання.

"Сподіваюся, вийшло не дуже погано?"

Том злегка смикнувся, вирвавшись із задуми від голосу Гаррі.

"Воно?" Про що вони говорили? "Вибач?"

"Мій батько. Точніше, ваша поїздка з моїм батьком. Наодинці. Це було не так вже й погано, чи не так?"

"Ні, Гаррі. Це було зовсім не погано." Він сказав. "Він не сказав нічого ганебного, якщо ти про це турбуєшся".

"Мені важко в це повірити".

"Жартів про язичництво теж більше не буде".

"Він справді нічого не зробив? Навіть жодного поліцейського моменту?"

"Ну, він погрожував мені покаранням за те, що я був гомиком". Том усміхнувся, коли Гаррі **в и д а в** найсильніший стогін, який він коли-небудь чув. "Ми про тебе теж говорили. Він, здається.

що він хороший батько, принаймні кращий за мого. Каже, що ти почуваєшся тут ізольованим, бо до мене був один".

Його обличчя стало красивого червоного кольору, і він почав штовхати ролик вгору і вниз по стіні в набагато швидшому темпі. "Я не знаю, про що він говорить!"

"Це нормально, Гаррі. Не треба соромитися."

Маленькому круку було абсолютно все одно, і Том знайшов його реакцію неймовірно кумедною. "Для чого ти плануєш використовувати цю кімнату?"

"Моя колекція мечів". Він не міг стриматися, щоб не розреготатися, коли Гаррі зненацька обернувся до нього.

"У вас є колекція мечів?" запитав він. "Навіщо?"

Том знизав плечима, з зосередженим виглядом проводячи пензлем по стелі. "У кожного є хобі, голубчику".

"Голуб?"

"Чи є рідні батьки кращими?"

"З Голубом усе гаразд!" Гаррі витріщився на нього, коли впіймав його посмішку.

"Я вже давно колекціоную мечі. Тому що вважаю їх красивими. І тому що я, на відміну від більшості в наш час пістолетів і куль, знаю, як ними користуватися". Він сказав. "Я можу навчити тебе. Якщо хочеш."

Краєм ока він помітив, як Гаррі пожвавішав. "Ти мене

навчиш? Справді?"

"Так, із задоволенням". Звичайні люди в наш час більше не користуються мечами, але багато мисливців на вовків користуються ними, і його прекрасному ворону потрібно якомога швидше навчитися захищатися. За ці роки він бачив, як гинуло надто багато молодих вовченят. Занадто багато його дітей було вбито за те, що вони робили те, що було природним. І будь-яка діяльність, яка допоможе їм підтримувати подальший контакт, була чимось, що він був готовий робити. "Ми закінчимо цю кімнату, вийдемо на вулицю, щоб пообідати, а потім зробимо елементарну огорожу на подвір'ї, тому що Бог знає, що тут занадто спекотно, щоб робити щось важке в приміщенні".

Гаррі був надто розпалений, щоб зробити щось більше, ніж кивнути. Том послав йому ще одну усмішку, перш ніж повернутися до своєї роботи.

Минуло майже три години, коли вони нарешті закінчили фарбувати кімнату. Перед тим, як залишити стіни сохнути і спуститися сходами на трохи прохолодніший нижній поверх, Том щедро похвалив його за роботу. Том не забарився натягнути через голову пошарпану футболку і недбало кинути її в одну з небагатьох коробок з речами, які він встиг випорожнити до цього моменту.

Гаррі відчув, як кров відтікає від його обличчя, коли він побачив шрами, що вкривали його шкіру. Сліди від батогів. Порізи. Опіки. Тілесні ушкодження, які він очікував побачити на військовополонених після того, як їх катували, щоб отримати інформацію.

"Боже мій, Томе. Що з тобою сталося?"

Гаррі здалося, що погляд брюнета трохи збентежив його. Він знав, що має йому щось сказати, але не був готовий до того, що його легіонер дізнається правду. "Мій батько.

Це була неправда, але вона слугувала бажаній меті - спокусити Гаррі припинити розмову. Том простягнув руку і взяв його за плече, ніжно стиснувши його.

"Це було дуже давно. Ти не зробила нічого поганого, коли згадала про це, але я б хотіла, щоб ти більше про це не говорила".

Ворон кивнув головою з розкаяним виглядом і пробурмотів вибачення. Том зробив їм обом бутерброди, які безладно кинув разом із вмістом холодильника, і взяв їх із собою разом із парою пляшок води. Вони сіли у відкритий хетчбек його вантажівки.

Том із задоволенням спостерігав, як Гаррі заправляє свій бутерброд, поїдаючи їжу, яку йому приніс брюнет. Його вовк задоволено загарчав, а брюнет сховав невеличку посмішку за власною їжею. Був би час, вони б полювали разом. Вбиватимуть разом. Вони б створили справжню зграю і оголосили навколишню територію своїми мисливськими угіддями.

Ще кілька місяців, щонайбільше. А поки що йому доведеться набратися терпіння.

Звір з Годрикової улоговини

Поліцейські маленького містечка, якими б вони не були, але це була Аляска, останній справжній кордон, і все, від нещасних випадків на полюванні до нападів тварин, - це те, з чим поліція Годрикової Улоговини вже стикалася раніше. Звикли до цього, до певного моменту. Речі, з якими вони знали, як впоратися. За свою кар'єру троє Мародерів бачили жахливі автомобільні аварії, людей, загризених кодякськими ведмедями, замерзаючих від холоду, перевернуті снігоходи і навіть дуже п'яного мисливця, який якимось чином примудрився встромити собі в дупу мисливську стрілу, але ніхто з них ніколи не бачив нічого подібного.

Це було схоже на щось із голлівудського фільму про монстрів. Тіло, що залишилося, вже не було схоже на людське, м'ясо було обдerte дочиста, а цілі частини скелета були відсутні. Імовірно, його з'їли.

Від нерівної підлоги до верхньої частини стін з обох боків провулок був залитий кров'ю по всій довжині. У землі в гирлі провулку були сліди кігтів, явно зроблені людськими руками; зламані шматочки нігтів і зішкрябана шкіра явно свідчили про відчайдушну спробу жінки втекти від нападника.

Запах був нечестивий.

"Хто б це не зробив, - Ремус похмуро обходить червону калюжу, що почала застигати у вибоїні в землі, - це була не людина".

"Ми знаємо". Джеймс ніколи не вважав себе людиною зі слабким шлунком, але зараз він ледве стримувався, щоб не погіршити ситуацію. Сіріус виглядав не набагато краще, його обличчя набуло невтішного зеленого відтінку. "Ніщо людське не могло спричинити криваву бійню на цьому рівні за той короткий проміжок часу, коли напад мав відбутися, щоб залишитися непоміченим. І в цьому районі немає тварин, які могли б це зробити. Вовки. Лосі. Карібу. Навіть ведмедів. *Ніколи ще не було так погано.*"

Що б це не було, воно було масивним, голодним і мало смак до людського м'яса. Зовсім не найкраще поєднання. Тип звіра, на якого в ідеальному світі слід було б негайно полювати і покінчити з ним. Назавжди. Але як можна було полювати на когось, коли ти навіть не знав, що це таке? І як можна було вбити те, що було здатне на таке?

"Як, в біса, щось таке велике потрапило в центр міста непоміченим? Навіть посеред ночі це було б неможливо". сказав Сіріус, обмахуючись капелюхом як віялом, намагаючись відгородитися від смороду та мух. "Хтось же мав його бачити; ми вже розпитували".

"Є люди, які про це подбають, Сіріусе". сказав Люпин, нахилиючись над мізерними рештками і витягуючи щось з того місця, де воно застрягло в кістці. "Ми маємо допомагати в розслідуванні. Поглянь-но на це."

"Знайшла щось, Місяць?"

"Здається, це зуб."

Двоє інших чоловіків неохоче просунулися ближче до трупа, щоб краще роздивитися те, що тримав Ремус: закривавлене ікло довжиною з долоню.

"Господи!"

"Схоже на вовчий зуб. Пам'ятаєш той, що відламався на руці того мисливця в жовтні минулого року?"

Ремус кивнув, не звертаючи уваги на те, що Сіріус вихопив зуб і тепер тримав його біля свого обличчя. "Я теж так подумав, Пронґс. Якщо не вовк, то здичавілий собака або якийсь інший звір".

"Звідки? З Парку Юрського періоду? Ця штука схожа на те, що застрягло в щелепі тиранозавра рекса!"

"Аляска величезна, і значна її частина є недослідженою або малодослідженою дикою природою. Гори. Ліси. Тундра. Як ви думаєте, це може бути невідомий вид? Або, можливо, залишки останнього льодовикового періоду? Це можливо?"

"Я думаю, що ми повинні зробити тест на ДНК, перш ніж робити якісь висновки. У вас є пакет для доказів?"

Джеймс похитав головою. "Ні. Ми, звісно, взяли з собою, але залишили їх у машині".

"Я піду і принесу його. Ви двоє залишайтеся тут". Сіріус кинувся навтьоки, не встигнувши вибігти з провулку досить швидко.

"Він, безумовно, прагне втекти від запаху на деякий час".

"Хіба можна його звинувачувати, Муні?" - запитав Джеймс. запитав Джеймс. "Мені, мабуть, доведеться скористатися шлангом і помитися на галявині перед будинком, тому що Лілі нізащо не впустить мене назад у дім, коли я так смердітиму. А уніформа... забудь про неї, її доведеться спалити".

Інший чоловік хихикнув. "Навіть якби вона не змушувала тебе спалювати форму, ти б захотів її залишити? Знадобилося б кілька сотень глибоких прань, щоб хоч якось вивести цей нечестивий запах".

"Ну, я думаю, що це правда". Він сказав. "Напевно, краще просто знищити її. Спалити спільну форму на наступний день?"

"Зробіть так, щоб це була ніч п'ятики біля багаття, як у старі добрі часи, і я обов'язково буду!" Сіріус повернувся з зубом у торбинці і передав його Ремусові. "Звір, мабуть, був весь у крові; може, ми зможемо побачити, куди він подівся. Що ви двоє скажете, якщо ми спробуємо знайти криваві відбитки лап?"

Том забавлявся, сидячи на дивані, схрестивши довгі ноги й поклавши голову Нагіні собі на коліна, як Гаррі розпластався на підлозі на спині, вкритий потом і фарбою після майже шестигодинного фехтування. Він був неотесаний - як і слід було очікувати, адже сьогодні був перший день, коли він взагалі тримав у руках меч - і трохи незграбний, але був неймовірно рішучий і відмовлявся заспокоїтися, поки або не вважав свої навички задовільними на даний момент, або поки його коліна не підкошувалися, що призводило до падіння. Кавалерійський меч, який дав йому Том, - легка одноручна зброя зі злегка зігнутих лезом завдовжки два фути - лежав у нього на животі, і він накинув сорочку на обличчя, намагаючись витерти піт, який він здався на півдорозі.

"У мене є меблі, Гаррі. Чому ти лежиш на підлозі?"

Ворон простягнув руку, щоб стягнути його сорочку, прихопивши з собою окуляри, і подивився на нього злегка червоними очима в облямівці. "Занадто далеко. Занадто багато зусиль. Підлога була прямо тут".

"Ми могли зупинитися в будь-який момент, але ти хотів

продовжувати". "Ні про що не шкодую!"

"Завтра буде". запевнив Том, чухаючи Нагіні за вухом. "Якщо ти навіть зможеш рухатися до того часу, я буду глибоко шокований".

"Чи підійде для цього Діттані?"

Том похитав головою. "Ні. Вибач, голубчику, але ви з Адвілом тепер самі по собі".

"Якщо я не зможу завтра піти, ти приїдеш до мене в гості?"

"Так, Гаррі. Якщо ти справді не можеш рухатися, приходь завтра, ми з Нагіні відвідаємо тебе".

Ворон задоволено загудів, бо йому було дуже важко вимовити слова між задишкою, і злякався, коли у двері постукали.

"Чорт! Котра година?"

"Близько шостої". Том підвівся, Нагіні з тихим гарчанням зістрибнула з дивана. "Я нікого не чекаю. Тож я припускаю, що це один з твоїх батьків".

Інший застогнав, коли Гаррі з великими труднощами вдалося відштовхнутися від підлоги. Тримаючи меч в одній руці, він підпирався іншою. "Що мені робити з мечем?"

"Що з ним робити?" Том підняв дерев'яні піхви і жбурнув їх у нього; кидок був м'яким і несильним, але все одно ледь не влучив Гаррі в груди. "Залиш собі."

"Що?"

"Ти ще не навчився ним користуватися, Гаррі, і це далеко не найцінніший меч у моїй колекції. Він не пропаде, і таким чином ти зможеш тренуватися з ним і у вільний час."

Просто принось його, коли захочеш взяти ще один урок".

"Гаразд." Здається, подарунки трохи вивели його з рівноваги. Знову ставши на ноги, Гаррі почав незграбний процес вкладання ножа назад у піхви. "Дякую. Не кожен день тобі дарують меч."

"Ні, я б сказав, що це не так". сказав він, поклавши руку на спину Гаррі, щоб провести його до вхідних дверей. "Будь ласка, Гаррі."

Джеймс Поттер стояв по той бік дверей, обережно балансуючи на похилому ганку, його чорне волосся було вологим, наче він щойно вийшов з душі. Незважаючи на те, що він повернувся з роботи не більше двадцяти хвилин тому, його уніформи ніде не було видно, проте під милом і пральним порошком Том все ще відчував запах крові і протухлого м'яса.

То він навідувався до своїх покидьків? Прибрав за ним, так? Йому було важко втримати посмішку на обличчі, тим більше, що похмурий вираз обличчя чоловіка змінився на вираз здивування, коли він побачив зброю в руках сина.

"Привіт, тату." щебетав Гаррі, все ще не помічаючи темної аури, що важким покривалом опустилася на ганок. "Том навчив мене користуватися мечем після того, як ми закінчили фарбувати одну з кімнат. І він дав мені його на пам'ять. Я можу залишити його собі, так?"

Джеймс подивився на нього так, ніби той дав маленькому круку мариновану змію; суміш розгубленості, що він взагалі його отримав, занепокоєння через потенційну шкоду, яку Гаррі може заподіяти собі або іншим, і роздратування, що його новий сусід озброїв свою дитину смертоносною зброєю. Побачивши це, Том більше не міг стримувати посмішку.

"Меч, Ріддл? Справді?"

"Йому вісімнадцять, я навчив його правилам безпеки, і він у піхвах. Що може піти не так?"

Очевидно, що Джеймс міг придумати багато речей, які можуть піти не так. Що змусило Тома замислитися над тим, наскільки незграбним Гаррі був у поганий день. Та й взагалі в будь-який день, якщо вже на те пішло. Але все, що він сказав, було: "Я посилаю Лілі до тебе".

Він був лікантропом, якому було трохи менше двох тисяч років. Людська жінка, якою б розлюченою вона не була і яким би збудженим не була материнським інстинктом, не була для нього чимось, що могло б його налякати.

"Я ще не зустрічався з нею, але я впевнений, що ваша дружина розумна". Він сказав. "Гаррі дуже допоміг мені сьогодні. Дякую, що прислали його, щоб він допоміг мені з ремонтом".

"Звісно."

"Я був радий допомогти, Томе. І я повернуся, щоб допомогти ще більше, як тільки мені не буде боляче".

Брюнетка посміхнулася і ніжно стиснула його плече. "Думай лише про відпочинок,

голубчику. Я впораюся з усім сам, поки ти будеш лежати з хворими м'язами".

"Ви впевнені?"

"Цілком."

"Як скажеш. Тільки переконайся, що будинок не завалиться на тебе".

"Нічого не обіцяю, лялечко." Він підморгнув, посміхаючись, коли Гаррі знову почервонів. "На добраніч."

"Ти теж, Томе."

"Загадка". Він зупинився на півдорозі до дверей і озирнувся на іншого чоловіка. "Будьте обережні в цьому районі деякий час".

Том підняв брову. "Можу я запитати чому?"

"У місті стався напад. Якась тварина, але ми не знаємо, що саме. Вона когось вбила; просто будьте напоготові і не випускайте собаку на вулицю".

Він кивнув. "Дякую за попередження, Джеймсе. Я обов'язково відкопаю свою мисливську рушницю з моїх речей сьогодні; Бог знає, що в такому стані стіни цього будинку не втримають нічого, що захоче увійти".

Стурбовані смарагдові очі одразу ж перекинулися на нього.

"Том..." "Не хвилюйся, Гаррі. Зі мною все буде гаразд".

Ворон не виглядав переконаним, але дозволив батькові відвести його назад до свого будинку.

"Він справді навчив тебе користуватися мечем?" Джеймс звучав більш покійно, ніж будь-що інше.

"Основи безпеки та кілька простих фехтувальних прийомів. Було дуже весело, але я, безумовно, трохи переборщив; можливо, я не зможу завтра піти до школи".

"Ти можеш поговорити про це зі своєю матір'ю".

"Він дивовижний, він ніби вийшов з того часу, коли мечі були нормальним явищем. А його витривалість просто смішна. Присягаюся, Том навіть не людина! Там було так спекотно, що він зняв свою сорочку, і, о Боже, єдині люди, які *так* рвуть сорочку - це пожежники та військові!" Якась відключена частина Гаррі усвідомлювала, що він несе маячню, але Гаррі був надто зайнятий внутрішнім пусканням слинки від інтимного вигляду, який він отримав від грудей і спини Тома, щоб піклуватися про нього.

Хоча було очевидно, що батько не розумів його потягу до Тома, він пам'ятав, як це було в його віці, і весело спостерігав за тим, як він базікає. "Я так розумію, він тобі подобається?"

"Я..." Він відчув, як його обличчя знову нагрілося, і, різко протверезівши, відвів погляд. "Так, але... він старший".

"На дев'ять років старший, якщо бути точним. Але ти вже дорослий, Гаррі. А різниця у віці сама по собі не є небезпечною". Він сказав. "Хоча, зізнаюся, я був би не в захваті від твого вибору... потенційних хлопців, якби у тебе *було* більше вибору, особливо враховуючи, що він ближче до мого віку, ніж до твого. Але навіть тоді... поки ти щаслива, ми з мамою завжди зможемо знайти спосіб змиритися з цим. А коли ти станеш дорослим, тобі доведеться робити свій власний життєвий вибір".

Гаррі посміхнувся, перекладаючи меч у руці. "Дякую, тату." "Він хороша людина?"

Ворон розгублено подивився на нього. "Що ти маєш на увазі? Ти ж зустрічався з ним, хіба ти не маєш власної думки про Тома?"

"Легко пофарбувати фасад за кілька годин, Гаррі. Ти провів з ним більше часу, ніж я".

Чи був Том хорошою людиною? Він, безумовно, думав так, принаймні здебільшого, але чи знав він його достатньо довго, щоби бути впевненим у цьому? Чи не був він занадто засліплений привабливістю Тома, щоб точно оцінити це питання? "Він трохи..." - "домінуючий" звучало занадто тривожно, "власницький, і це трохи турбує. Але він милий, по-своєму. Він чудово ладнає з Нагіні, а люди завжди говорять про те, що люди, які добре ставляться до тварин, не можуть бути поганими".

"Вони так кажуть, чи не так?"

Тепер будинок було видно, чорно-білий крузер його батька, як завжди, стояв на під'їзній дорозі.

"Ви сказали, що стався напад тварини? У місті? Що це сталося минулої ночі?" запитав він, стурбовано дивлячись вгору. "Це був хтось із наших знайомих?"

"Ні, Гаррі, це був не той, кого ти знаєш. І це все, що я скажу з цього приводу". Він сказав. "Ти вже не дитина, а цивільна людина, і все, що тобі потрібно знати, це те, що десь поруч є щось небезпечне. Що потрібно бути обережним, особливо на вулиці, і що взагалі не можна виходити на вулицю наодинці і без зброї вночі".

Гаррі кивнув і нахилив голову. "Так, пане."

"Вечеря скоро буде готова, йди і сховай це в своїй кімнаті, поки мама не побачила".

Гаррі кивнув і поспішив нагору сходами, надійноховавши меч під ліжко, щоб ніхто не бачив. Коли він спустився вниз, вечерю вже поставили на стіл. За столом, як завжди, точилися розмови: як пройшов день, що нового на роботі, що ви робили, як справи у Тома? Коли вечеря закінчилася, батьки знову накиннулися на нього, Гаррі знову почервонів і не промовив жодного слова про те, що бачив його батько того дня.

Аж поки не підслухав зі сходів.

На той час, коли Гаррі отримав повідомлення на телефон про дзвінок по скайпу, він вже з н а в безліч жахливих подробиць. А Рон і Джіні, без сумніву, були більш люб'язні з Біллом, їхнім старшим братом, який працював у окружному морзі. Дзвінок був чотиристороннім між ним, Роном, Джіні та Герміоною. Він натиснув кнопку "відповісти", і відеодзвінок розквітнув на екрані, вітаючи його блідими обличчями друзів.

"Ви чули про те, що сталося, чи не так?"

"Так, - сказав він, - мій тато працював на місці злочину з Ремусом і Сіріусом. Вони знайшли зуб, що з а с т р я г в одній з кісток, і пішли по сліду кривавих відбитків лап за кілька метрів до того, як істота перестрибнула через стіну і зникла. Вони не знають, що це було, але воно було величезним".

"І має залізний шлунок, якщо вірити Біллу; майже сорок відсотків скелета було з'їдено, Гаррі. З'їдено."

"Він каже, що на деяких кістках, що залишилися, були сліди, які свідчать про те, що що б це не було, воно відрізало їх і забрало з собою", - розповіла Джіні. Джіні сказала. "Дивно, що все це сталося майже одразу після того, як Ріддл переїхав до міста".

"Джіні!" Усі троє здивовано заговорили в унісон.

"Люди не можуть їсти кістки. Мало того, що людські зуби недостатньо міцні, людська шлункова кислота не могла б її розщепити. І якби він був канібалом, то були б ознаки".

"Знаки, Герміоно?"

"Так, знаки. Ознаки, які ми б помітили навіть за той один день, що ми провели в його будинку; споживання людської плоті протягом тривалого періоду часу, як це робиться в деяких племенах як частина похоронної практики, викликає Куру. Нейродегенеративне захворювання, що характеризується неконтрольованим тремтінням".

"Не кажучи вже про те, що Гаррі сказав, що вони йшли за відбитками лап, Джіні. І що Білл дуже чітко сказав, що сліди зубів, залишені на деяких кістках, були собачими". сказав Рон.

"Він також сказав, що попередні тести показали, що в кістковому мозку зуба є маркери як людської, так і собачої ДНК!"

"Ми б помітили, Джине, якби у нього були зуби розміром з обробний ніж".

"Не кажучи вже про те, що такі тести не є найточнішими через їхню швидкість". Герміона сказала. "Ти ж не намагаєшся стверджувати, що новий сусід Гаррі - перевертень? Це ж просто нелогічно."

"Він дивний, і все це почалося після того, як він з'явився. Не можна сказати, що це не підозріло".

Роздратований ворон зробив кілька кроків, щоб перевести розмову в інше русло. "То що

сталось із зубом Рона?"

"Вони відправили його експерту з іншого штату, сподіваючись отримати якісь відповіді про те, з чим ми маємо справу", - сказав він. Він сказав. "Повинні повернутися через пару тижнів. Незалежно від того.

чи отримають вони від нього якісь реальні відповіді, я не можу сказати. Я здивований, що твій батько розповів тобі, що він зробив; нам довелося викручувати Біллу пальці на ногах, щоб витягти з нього хоч щось".

"Він не говорив, я підслухав". Хлопці посміхнулися, а Герміона закотила очі. Джіні промовчала, все ще не бажаючи забувати про це.

"Тож, Гаррі, - сказала брюнетка після ще кількох хвилин безглуздої розмови, - як пройшов твій день з Томом?"

По той бік вогню

"Ми хвилюємося за тебе, дорога сестро".

"Відтоді, як майже два тижні тому до Гаррі переїхав новий сусід, він був надто зайнятий, допомагаючи йому ремонтувати будинок, щоби прийти до тями".

"Ми знаємо, що ти знаєш, що він вболіває за іншу команду, але якби ми не знали цього, то могли б заприсягтися, що ти ревнуєш".

Джіні подивилася на своїх братів-близнюків із сумішшю веселощів і темного роздратування. "Але ви ж знаєте, що я знаю, що Гаррі може переплюнути рожевого єдинорога, тож припускаю, що ви також знаєте, що це має бути щось інше".

"Так." сказав Фред.

"Бути тим, що це, ми не могли здогадатися". сказав

Джордж. "Ми намагалися."

"І зазнав невдачі."

"Можливо, ви хочете поділитися?"

"З Редлом щось не так, і я хвилююся за Гаррі. Відтоді, як він з'явився, сталося три напади з вбивствами, і я думаю, що він може бути відповідальним за це". Вона сказала їм. "Я намагаюся знайти спосіб довести, що цей виродок небезпечний."

Близнюки обмінялися між собою напіврозгубленим, напівзанепокоєним поглядом, а потім знову подивилися на сестру.

"Ну, ми з Джорджем ще не зустрічалися з цим

чоловіком". "Але Рон каже, що він цілком

нормальний англієць".

"Не те, щоб ми багато знали про те, якими є звичайні англійські чоловіки, враховуючи, що ми живемо тут, на старій Алясці".

"Ти справді думаєш, що новий мешканець Годрикової улоговини - великий злий вовк?"

"Я думаю, що "перевертень" - це таке ж гарне пояснення, як і будь-яке інше на даний момент, і я хочу встановити камери навколо його будинку. Я хочу зловити його на місці злочину. Якщо він монстр або, принаймні, вбивця, то відеозаписи це доведуть. А якщо я помиляюся, я можу перестати говорити про це, перш ніж всі подумають, що я з'їхав з глузду".

"Наша молодша сестра планує підробляти шпигунством, чи не так?"

"Схоже, що так, Фреде."

"Ти думаєш про те ж, про що і я, Джордже?"

"Якщо ви вважаєте, що ми повинні допомогти їй, хоча б для того, щоб вона не завдала собі шкоди, то я б сказав, що так. Ми дійсно повинні." Він сказав. "Звичайно, нам доведеться знайти камери для цього і час, щоб встановити їх непомітно".

"Це правда. Навіть якщо він насправді не син Людини-вовка, ми не хочемо, щоб він викликав на нас поліцію. Буде цікаво пояснити це батькові Гаррі".

"Гаррі сказав, що Том - завзятий мисливець, а літній сезон тільки-но відкрився. Джіні сказала їм. "Він пообіцяв, що колись поїде на полювання. Тоді ми і встановимо камери".

"Три напади за майже два тижні, і досі немає навіть найменшого натяку на те, *що за* цим стоїть. Ми ще не отримали придатний для використання зліпок відбитків, які залишила тварина, а ікло, яке знайшла Муні, було перехресно забруднене людською ДНК. Ймовірно, від когось з лабораторії, оскільки ікло виявилось чоловічого походження, незважаючи на те, що жертва була жінкою. Ця істота напала на все місто, громадськість налякана, а ми все ще не наблизилися до того, щоб її знищити! Якщо так триватиме ще довго, я думаю, що збожеволію!"

Дверцята його машини з гуркотом зачинилися.

"Такими темпами у всьому місті Годрикова Діра скоро закінчатся запасні костюми, і нам доведеться виходити на сцену голими, щоб не спалити власний одяг! Не кажучи вже про постійний страх, що ця клята штука може будь-якої миті влетіти у вікно мого будинку! Принаймні у Гаррі тепер є меч!"

"У Гаррі є меч?" повторив Ремус, коли Сіріус стривожено подивився на друга.

"Звідки у вісімнадцятирічного хлопця меч? Особливо в наш час! Пістолет я ще можу зрозуміти, але... хіба масивні клинки не вийшли з моди у 1800-х роках?"

"Вони не вийшли з моди для Тома Марволо Ріддла, який, до речі, також є тим, від кого він отримав меч. І хто вчить його ним користуватися".

"Том Марволо Редл?" повторив Ремус. "Це твій новий сусід, так?"

"А хлопець мого сина... чи псевдо хлопець? Вони... дістануться туди... врешті-решт." Він сказав. "Він зараз у себе вдома, як це вже стало нормою".

"То Гаррі нарешті знайшов собі чоловіка, чи не так?" Сіріус хихикнув. "Приємно це чути. Я думав, що фіаско з Діггорі на деякий час відвернуло його від спроб зустрічатися з кимось".

"Скільки йому років?" запитав Ремус. "Якщо у нього є власний будинок, особливо такий, як Хілл-хаус, де, я думаю, він живе, оскільки це єдиний будинок, про який я знаю, що він був порожній, я б припустив, що він дорослий".

"Так, він дорослий. Майже тридцять."

"Що?" Ремус зробив спробу заспокоїти Сіріуса, але вона залишилася без уваги. "Ти дозволяєш своєму синові потенційно зустрічатися з чоловіком, який набагато ближчий до нас за віком, ніж він, про якого ти нічого не знаєш і який цілком може виявитися якимось психопатом, що колекціонує мечі, і подарував йому один з них! Що за безвідповідальний - чому ти так на мене дивишся, Місяць? Я б ніколи не віддав Гаррі середньовічну бойову машину і не сказав би йому, щоб він ішов гратися на дорозі!"

"Йому вісімнадцять, Ластіку, а не п'ять".

"Ти хоч щось знаєш про цю людину?"

Джеймс надійніше притиснув окуляри до перенісся. "Він кельтський язичник по материнській лінії".

"Ти знущаєшся з мене?"

"І, вочевидь, чарівник, принаймні, за словами Гаррі. І все через нібито "магічні" ліки від похмілля". Він провів рукою по своєму нерівному волоссю. "Єдина причина, чому він потребував цих ліків, була в тому, що Ріддл дозволив йому напиться до чортиків, коли він завітав до друзів.

"Хіба ми не копи?"

"Забув, як ти запропонував Гаррі горілку, коли йому було дванадцять, чи не так?"

"Я пам'ятаю, це було на День Подяки, і Лілі мало не перетворила тебе на килимок зі шкури".

"Я пропонувала Гаррі алкоголь, так, але різниця в тому, що я - член сім'ї! Не було жодного шансу, що я зтягну його до спальні, коли він буде надто п'яний, щоб сказати "ні"!"

"Том - дивна людина, це безперечно, але він не гвалтівник і не вбивця. Просто ексцентрична єдина дитина з маленького містечка десь у глухому центрі Англії. І навіть якщо різниця у віці не ідеальна, що є, те є, і я б воліла, щоб Гаррі був з ним, вчився малювати і робити ремонт, ніж з хлопцями його віку, які розважаються на вечірках і вживають наркотики".

Сіріус був змушений неохоче визнати, що це правда. Після цього троє чоловіків мовчали, доки не піднялися на вершину пагорба.

Будинок на пагорбі все ще виглядав так, ніби бачив кращі часи, але також значно

покращився порівняно з тим, як він виглядав до того, як туди переїхав Том. Хоча передня частина будинку ще не отримала

вікна були відремонтовані зсередини, а весь ганок був перебудований з нуля. Вантажівка Тома тихо стояла на під'їзній дорозі.

Саме величезна кількість крові змусила трьох витягнути зброю. Багряна кров залила відкритий хетчбек, заляпала боки і розбризкала по землі. Передній бампер пікапа був сильно вм'ятий, а по всій дорозі до нещодавно збудованого сараю тягнулася багряна пляма, що тягнулася до кінця дороги.

"Думаєш, це ще один напад?" Сіріусові очі були широко розплющені від страху.

"Може, викликати поліцію?" "До біса виклик! Я маю знати, що з моїм сином все гаразд;

Гаррі був з Ріддлом, і якщо це
ця штука зробила це..."

Джеймсу не потрібно було закінчувати це речення, обидва його друзі все зрозуміли і, коли він рушив уперед, вони пішли за ним. Щось низько і злісно загарчало зсередини. Вони відчинили двері, але були зустрінуті вибухом божевільного гавкоту і потужною хвилею міді.

Гаррі тримав Нагіні за комір, виглядаючи наполовину вибачливим, наполовину збентеженим **ч е р е з** стан Тома. Ріддл, зі свого боку, був з ніг до голови в крові, тримаючи в одній руці бойовий ніж, а в іншій - вирване серце. Позаду нього зі стелі звисав олень, підвішений за задні ноги. Він досить совино моргнув на них, а потім наказав своєму собаці замовкнути.

"Не маніяк, так ти сказав, Пронгс?" Ворон подивився на Джеймса, коли всі троє неохоче опустили зброю,

"Ріддл, що з тобою... ти виглядаєш так, ніби побував на бойні!"

"Він влучив у нього. Олень, я маю на увазі. Він вискочив перед вантажівкою, коли ми поверталися з магазину по зефір і дрова". Гаррі швидко пояснив, відпускаючи Нагіні. "Ми не хотіли його марнувати, тож..."

"Більша частина м'яса зіпсована - удар тупим предметом перфорував кишечник, але дещо ще можна врятувати, а сезон полювання на оленів розпочався вчора, тож я не бачу в цьому нічого страшного". Том поклав серце на невелику купу, ймовірно, врятованої оленини, і зупинився біля відра з водою, щоб помитися. "Не хотів нікого лякати; я знаю, що машина трохи закривавлена. Доведеться підвести до нього шланг".

"Ми збираємося розпалити вогнище і приготувати зефір, тому ми й пішли по зефір. Мені ж не треба повертатися?" - запитав він. "Надворі не стемніє ще кілька годин, а у Тома є зброя. І є Нагіні, щоб захистити нас. Навіть ведмідь-людоджер не підійде **д о т а к о г о п с а**, як вона, правда?"

Том засміявся від благальних ноток у голосі, витираючи руки об закривавлену ганчірку. "Ви троє також можете приєднатися до нас. У нас є багато зефіру, який нам люб'язно надав дехто".

Він послав м'який і ласкавий погляд на Гаррі, який захищався, кажучи: "Я люблю зефір і шоколад, Томе. Викуси мене!"

Реакція брюнета була доволі дивною: він кинув на нього дивний погляд, у його червоних очах блиснуло щось люте, і відклав ганчірку вбік. "Я так і знав; мені довелося зупинити тебе від купівлі цілої коробки "Герші". Він посміхнувся, коли Гаррі почервонів, показавши майже аномально гострі ікла. "То що скажете, офіцери? Ви з нами? Я хотів би дізнатися більше про цю "тварину", яка нападає на людей; якщо на неї є полювання, я пропоную свої послуги".

"Що ж... якщо ви запрошуєте нас залишитися, я прийму вашу пропозицію. Принаймні на деякий час". Джеймс дивиться на Нагіні, яка дивиться на нього з надто великою, як для собаки, чутливістю. "Якщо ти справді не проти, щоб ми залишилися".

"Я теж залишуся. Треба познайомитися з *чоловіком*, який зустрічається з моїм хрещеником".

"Сіріус!" Ремус виглядав скандально, але Том лише розсміявся, обійнявши рукою все ще червоніючого крука за плечі. Той скористався нагодою, щоб сховати своє палаюче обличчя в Тома на грудях.

"Та ні, це цілком зрозуміло. Ми ще не зовсім "разом", але я, безумовно, усвідомлюю, що мої стосунки з Гаррі... неортодоксальні. Цілком природно, що ти трохи стурбований, особливо враховуючи, що ти мене не знаєш і ніколи не бачив до сьогоднішнього дня". Він простягнув руку до Сіріуса в жесті, який явно мав заспокоїти його. "Том Марволо Ріддл. Дуже приємно. Прошу вибачити за кров під моїми нігтями".

"Сіріус Блек. Нашкодиш Гаррі, і ти пройдешся по Лілі, Джеймсу і мені." "Прийнято до відома". Він відпустив руку і повернувся до

Ремуса. "А ти хто?" "Ремус Люпин. Друг сім'ї."

"Зачарований. Ви також приєднаєтеся до нас?"

Чоловік з бурштиновими очима подивився на своїх друзів, радіючи, що його рука вивільнилася з обіймів іншого чоловіка. У Томі Редлі було щось незмінне, що здавалося йому... неправильним. Він випромінював майже владне домінування, яке було диким і тривожним.

Здавалося, ніхто не помічав цього, і, що ще гірше, Гаррі, здавалося, був притягнутий до неї, як метелик до вогню.

"Ходімо, Місяць. Британець може одного дня стати чоловіком Гаррі, і ми повинні переконатися, що ми з ним "познайомилися ближче".

"Вони поведуться так, ніби я жінка, а ви загрожуєте моїй цноті".

"Та не треба їм про це турбуватися. Мені потрібна згода на такі речі". Спроба Гаррі заплющити очі закінчилася переляканим зойком, коли його несподівано підхопили сильні руки. "Вперед?"

"Принаймні попередь мене перед тим, як піднімати принцесу, Томе!"

"Навіщо? Ти ж не так багато важиш, лялечко, і я не збираюся тебе кидати". Гаррі надувся, коли брюнет на візку вивозив його з дверей маленького сараю.

"Що ж, приємно знати, що він ласкавий". сказав Ремус.

"Він не ідеальний, але Гаррі його обожнює; останнім часом за вечерею ми тільки й чуємо, що останні новини про Тома Ріддла". сказав Джеймс, коли вони вийшли з сараю, а собака риссю побіг за ними. "Лілі рада, що він когось знайшов, хоча вона з ним ще не зустрічалася.

Брюнет знову промчав повз них, Гаррі все ще тримав його на руках, а його мішок був наповнений дровами. "Він виглядає молодшим за свої роки".

"Як і ти, Ластіку."

"Може, він не такий вже й поганий. *Можливо.*"

Ремус і Джеймс обмінялися напівроздратованими поглядами, перш ніж піти за Сіріусом до заповненого дровами вогнища. Том усе ще не поклав Гаррі на землю, а крук тримав у руках пляшку з прискорювачем.

"Обережно, не вдягай занадто багато. Ми хочемо багаття, але обгоріти при цьому, мабуть, не найбажаніший результат".

Гаррі ледь не впустив пляшку і подивився на Тома, який ангельськи посміхнувся йому у відповідь. "Ми можемо *не* говорити про вибухи, поки я тримаю півгалона бензину?"

"Ти тримаєш газ, так, але я тримаю тебе. Якщо ти згориш у вогні, лялечко, згорю і я".

"Ну, тоді постав мене, щоб я міг підпалити, і тільки один з нас ризикує загорітися".

"Люба, - сказав брюнет, опускаючи крука на землю, - ти *вже* гориш".

"Будь ласка, зупинись."

Том пирхнув і побіг на кухню, щоб принести запаси зефіру, а його місце біля Гаррі одразу ж зайняв Нагіні. Собака загарчав на Сіріуса, коли той наблизився до крука, але не накинувся на нього.

"Зазвичай він такий, чи не так?"

Гаррі знизав плечима. "І так, і ні. Том поводить трохи більш збуджено, ніж зазвичай, але це майже завжди так. Принаймні, коли я в цьому беру участь".

Нагіні притиснулася до його ноги збоку, змусивши Гаррі занурити руку в її шерсть. Том знову вийшов з будинку з повними руками крекерів, шоколаду та зефіру. "Шампури, Нагіні, любя".

Собака коротко гавкнув і побіг до будинку, штовхнувши задні двері, а незабаром повернувся з пакетом металевих шампурів у пащі.

"Хороша дівчинка."

"Як ти навчив цього свого пса?" запитав Ремус, коли Том простягнув Гаррі запальничку з довгим носом.

"Нагіні не навчали цьому, вона просто робить це так, як вміє". Він сказав. "Вона неймовірно розумна і є моїм давнім товаришем. Я знайшов її в лісі після того, як її покинула мати, і виростив її з цуценяти. Неймовірно віддана і захисна істота, чи не так?"

Нагіні виляла хвостом, коли її господар обійняв її за шию, занурившись обличчям у її шерсть. Гаррі посміхнувся до нього, розпалюючи вогонь.

"Ти знайшов її в лісі?" перепитав Джеймс, поки брюнет годував собаку зефіром. "Ти впевнений, що це німецька вівчарка?"

"Наполовину". Том сказав. "Вона гібрид вовка і людини. Єдине дивне в цьому те, що дикі вовки у Великобританії були винищені в 19 столітті. Дуже шкода, такі гарні створіння".

Він байдуже простягнув круку шпажку, спостерігаючи, як Гаррі нанизує на неї одразу шість зефірок.

"Я щасливий бути тут, на Алясці - одному з останніх місць у світі, де збереглися дикі вовки. Де їх не відловлюють у заповідниках і не вбивають фермери просто за те, що вони існують. Приємно чути, як вони знову співають".

"Знову?" запитав Гаррі, знімаючи шампур з вогню, коли з **е ф і р** достатньо почорнів. "Ти ж казав, що вовки в Англії більше не водяться."

"Я працювала в притулку кілька років після школи, лялечко. Вони вили вночі, і це був справді прекрасний звук".

"Ти ж не якийсь еко-терорист?" запитав Сіріус, дивлячись на іншого чоловіка. "Здається дивним, що ти був би мисливцем, якби був ним, але те, як ти говорив про "вбивство" вовків..."

"Люди несуть відповідальність за непотрібну кількість вимираючих видів, і все тому, що ми боїмося тварин або того, що вони можуть зробити з нами. Тому що ми більше не маємо такого зв'язку з природою, як попередні покоління. Мої предки поклонялися вовкам, а тепер на землі, де вони жили, не залишилося жодного". Том провів пальцями по волоссю, засмутивши свої зазвичай бездоганні кучері. "Хижаків не можна знищувати за те, що вони роблять те, що є природним. Самозахист від одного конкретного звіра - це одне, а знищення цілого виду - зовсім інше".

"Гадаю, я розумію, що ви маєте на увазі".

"Радий це чути. Піду принесу випивку: пиво чи міцний алкоголь?"

Гаррі видав невиразний звук крізь масу шоколаду та зефіру, запханих йому до рота, а троє інших чоловіків, схоже, не мали особливих уподобань щодо того чи іншого. Том

повернувся з дванадцятьма пачками універсальних

пивних бляшанок, висмикує одну і віддає її ворону, який вже почав смажити нові зефірки.

"Запий це, поки не подавився, любий. Ми не граємо в "Пухнастого зайчика".

"Я здивований, що ти взагалі чув про Чаббі Банні, старий". сказав Гаррі, коли щелепа знову почала нормально рухатися. Том у відповідь лягнув його по лобі.

"Тож, - запитав Джеймс, коли напої розносили по колу, - як просувається ремонт, Ріддле?"

"Чудово. Якщо справи підуть такими темпами, я зможу залатати всі дірки і протяги до настання зими. Повністю все має бути зроблено до кінця наступного літа; зрозуміло, що через всі ці умови я не буду працювати над зовнішніми роботами в холодні місяці", - сказав він. Він сказав. "Сантехніка зроблена. Вентиляція зроблена. Електрика зроблена. Сходи відремонтовані. Ганок відремонтовано. Обидві спальні в робочому стані. Яким би клопотом не було іноді мати будинок у такому стані, я, безумовно, ціную ранній доступ до хардкорних тренувань, який він надає. І це також досить хороший досвід згуртування".

"Сьогодні я дізнався більше про те, як чистити і обробляти тушу, ніж про те, як робити ремонт у будинку". Брюнет насторожився, коли йому в руки тицьнули липкий квадратик. "Я не буду це все їсти, Томе".

"...Дякую, Гаррі." Гаррі був не надто задоволений липким сюрпризом, який йому несподівано підкинули, але все ж таки зібрався з духом і з'їв його. "Про цю злісну тварину?"

"Ми не можемо сказати тобі більше, ніж я вже сказав, Томе. Ми досі не знаємо, що це за звір і звідки він прийшов; якщо нам вдасться вполювати його настільки, що ми зможемо зібрати мисливський загін, ти дізнаєшся про це першим".

"Ми з Нагіні будемо більш ніж раді допомогти тобі... розбити його". Він сказав це, коли Гаррі, приступивши до четвертого с'мору і другої банки, сором'язливо притулювся до Тома збоку. Брюнет провів довгими пальцями по волоссю маленького крука.

Вони сиділи там до пізньої ночі, четверо дорослих продовжували перескакувати з теми на тему, як їм спадало на думку, - і Тому не раз доводилося відхиляти гострі запитання Сіріуса, спрямовані на нього, - поки вогнище не вигоріло і Гаррі не знепритомнів наполовину у Тома на колінах, наполовину на траві.

"Гадаю, нам усім треба йти, поки сонце не сіло остаточно, а таємничий звір блукає довкола, і ми не хотіли б, щоб його тут спіймали". Він обережно перекинув Гаррі, щоб його нога не затекла. "Я можу покласти його в гостьовій спальні, якщо хочеш, щоб тобі не довелося нести його додому чи будити".

Джеймс на мить завагався, ніби оцінюючи його наміри, а тоді, здається, зрозумів, що Гаррі вже дорослий і що Том має безліч можливостей скористатися ним, якщо захоче, і кивнув головою. "Дякую, Ріддле."

"Звісно". з посмішкою сказав Том, обережно піднімаючи сплячого ворона на руки і підводячись. "Я відправлю його додому вранці, коли він прокинеться. Щасливої дороги".

Коли інші чоловіки зникли за рогом будинку, брюнет свиснув Нагіні і повернувся всередину. Гаррі притулився ближче, коли той піднімався сходами, завернув за ріг і, недовго думаючи, чи не відвести його до хазяїна, відніс його до гостьової спальні й поклав на ліжко.

Нагіні тихо буркнула з-за його спини, і Том посміхнувся щиро, ніжно провівши пальцями по вигину Гарріної щоки.

"Він ще не мій, моя люба, але скоро буде". сказав він тихо. Спостерігаючи, як менший самець заривається глибше в ліжко. "Ще кілька місяців, і я поверну його любов і довіру до того часу. Тоді я зможу відновити наші зв'язки і зробити так, щоб він полюбив мене. До кінця літа він приєднається до нашої маленької зграї, і тоді ми назавжди покінчимо з думками про здобич, що полює на нас".

Запрошення

Гаррі відчував головний біль навіть у напівсонному стані і не хотів навіть намагатися розплющити очі, знаючи, який біль він відчує в ту мить, коли це зробить. Де він був? Останнє, що він свідомо пам'ятав, було те, як втратив свідомість біля Тома в і д поєднання алкоголю та виснаження. Ліжко, в якому він зараз лежав, було не його власним - він міг сказати це по текстурі простирادل і м'якості матрацу під ним - і пахло деревним димом і нічним повітрям, яке все ще залишалося на його одязі, а також свіжою фарбою і миючим засобом Тома.

Він все ще був у будинку Тома? Він був у головній спальні? Якщо так, то де спав Том? Не з ним, тому що інша сторона ліжка була холодною.

Перш ніж Гаррі встиг подумати про це, він почув, як скрипнули двері і по підлозі застукотіли чоботи Тома. Його довгі теплі пальці пробігли по Гарріному волоссю і ніжно торкнулися скронь.

"Доброго ранку, кохана. Я принесла тобі ще одну дозу Діттані і приготувала сніданок, якщо хочеш".

"Так, звучить непогано. І дякую за диттані, це просто..."

"Ти не хочеш розплющити очі?" Гаррі почув усмішку в його голосі і похитав головою. Корок у флаконі, який тримав Том, тріснув, коли його висмикнули. Холодний скляний обідок притиснувся до його губ, і маленький крук прийняв дозу, яку йому дали, смак і п е ч і н н я змусили його здригнутися.

Побачивши, що його зелені очі розплющилися, Том подав йому окуляри. Його зір сфокусувався на образі старшого брюнета, у всій його красі, з мокрим після душу волоссям і сорочкою, що прилипла до грудей. Поверх неї був одягнений фартух з черепом і змією спереду.

Гаррі дуже шкодував, що не побачив його біля плити.

"Ходімо, - сказав він, простягаючи руку і допомагаючи йому встати з ліжка, - їжа на столі. Молоко, чай, яблучний чи апельсиновий сік?"

"Молока, будь ласка." сказав ворон, спускаючись за старшим чоловіком сходами.

На кухні, як і обіцяв Том, було встановлено три масивні тарілки для сніданку: дві на столі та одна на підлозі, над якими недовго попрацював Нагіні. Блискуча біла кераміка була повністю вкрита тим, що Гаррі міг лише припустити - типовим англійським сніданком. Бекон, яєчня, ковбаса і тости - все це було звичайним і впізнаваним для Гаррі з першого погляду. Решта ж продуктів, без сумніву, були рідними для Тома з його рідної країни.

"Білий і чорний пудинг, бульбашка і писк, а також різновид хаггісу під назвою гурті-пудинг. Зазвичай його готують з бараниною, але цього разу я використав свій власний рецепт. Так само, як і з ковбасою.

Всі інгредієнти свіжі, щойно зранку купив". Том відповів, безсумнівно, помітивши його розгубленість.

"Це та оленина, яку нам вдалося врятувати минулої ночі?"

Брюнет усміхнувся до нього, але нічого не відповів, накинувшись на їжу. Гаррі взяв свій ніж і виделку і теж взявся до роботи.

"Це добре". Гаррі сказав йому, дотримуючись знайомої території, поки у нього не було іншого вибору. Яєчня і бекон були нормальними. А от ковбаса мала дивний смак. Непогана, але дивна. Значить, не оленина, хоча з якого м'яса її готував Том, Гаррі не мав ані найменшого уявлення.

Доївши звичну їжу, він звернув увагу на три різні "пудинги". "Чорний пудинг" більше нагадував бісквіт, зроблений зі згорнутої крові, "білий пудинг" був схожий на м'ясну версію фруктового пирога вашої божевільної бабусі, а "Гарті Пудинг" - Хаггіс, як назвав його Том, - був схожий на яловичий фарш, змішаний з цибулею. "То... що це?"

"Кров'яна ковбаса, м'ясні та вівсяні коржі, а також серце, печінка та легені - відповідно". Том пирхнув, коли Гаррі побілів і взявся за чай. "Повір мені, вони працюють краще, ніж виглядають і звучать.

Половина шматочка чорного пудингу - "Кривавої ковбаси" - зникла в роті Тома.

"Просто спробуй. Якщо не сподобається, можеш віддати його Нагіні."

Чорний собака лизнув її відбивні і поклав голову йому на коліна. Білий пудинг і пудинг з гарніром були смачні, але Гаррі не зміг змусити себе навіть спробувати чорний пудинг і згодував його весь, а також добру порцію двох інших пудингів Нагіні, яка на знак подяки лизнула йому руку. Том, тим часом, отримав другу порцію для себе і, здавалося, був майже хворобливо розважений відразую крука до інгредієнтів.

"Як ми і обговорювали вчора ввечері щодо законності мого вполювання цього оленя, розпочався літній мисливський сезон, і я, як завзятий мисливець як для спорту, так і для їжі, за кілька днів вирушаю на пошуки лося. У віддалене місце, про яке я чув багато хорошого. Я був би радий, якби ви поїхали зі мною, якщо бажаєте". Він сказав. "Думаю, це було б приємне побачення; вихідні тільки для нас трьох. Під зорями. В останній справжній дикій природі. Кемпінг. Буде весело."

"Я б із задоволенням поїхав, Томе, справді, але... ти справді хочеш їхати в похід посеред лісу з цією *штукою* на волі?"

"Я сумніваюся, що ми все ще були б у зоні його досяжності, моя люба".

"Як ти можеш бути таким спокійним щодо цього, Томе? Ми за багато миль від цивілізації, і якщо ця тварюка нападе, нам кінець; судячи з того, що я чула, звір, який це зробив, міг би *перекинути* твою вантажівку!"

Не зовсім. Мениший транспортний засіб, так, легко. Але мій пікап трохи заважкий. Том відклав виделку. "Довірся мені, кохана. Я не дозволю, щоб з тобою щось сталося".

Гаррі кивнув, нервово перебираючи пальцями столове срібло. "Я спитаю батька, чи він вважає, що це гарна ідея. І чи можу я піти; я вже дорослий, якщо вірити закону, але все ще живу з батьками, тож..."

"Звісно, я розумію, але мої двері завжди відчинені, якщо ти захочеш переїхати до мене". Гаррі ледве втримався, щоб не вдихнути молоко.

"Я повинен отримати від вас відповідь найближчим часом?"

"Так. Я скажу татові, щоб він поговорив з тобою про це; він, напевно, захоче більше інформації про те, куди саме ми поїдемо в будь-якому випадку".

"Я чекатиму на цей візит. Або дзвінка. Як йому буде зручніше". Він узяв тарілку Гаррі і попрямував до кухонної раковини. "Гадаю, він зараз на роботі".

"Так. Поліція завжди починає роботу рано". Він сказав. "Мені, мабуть, пора додому."

"Ти мусиш, я ж казав твоєму батькові, що поверну тебе після сніданку". Том ліктем закрив кран, повернувся до Гаррі, що стояв з-за столу, і поцілував його в чоло. Він дивився, як крук почервонів і випурхнув за двері.

Він подумав, що, можливо, вже почав звикати до цього, до четвертого разу. Що, можливо, трохи притупився шок і жах. Що видовище, можливо, не було б таким огидним. Що запах, можливо, не діяв би на нього так сильно. Але здавалося, що все було зовсім навпаки.

Щоразу, коли вони виїжджали на місце події, напади, здавалося, ставали все сильнішими. Більше крові. Менше р е ш т о к . Шістдесят відсотків скелета, разом з усім м'ясом, зникло. Нутрощі були звалені біля основи дерева, а серце, печінка і легені ніде не були знайдені.

Того ранку розпочався дощ, і негода залишила на землі місиво з багнюки та багрянці. Цього разу жертва була бігуном, а не повією; клапті його спортивного костюму були розкидані поряд з уламками кісток, шматками хрящів і кров'ю. Відбитки лап розміром з його долоні були вбиті глибоко в багнюку і вели до дерев.

"Зніміть з них гіпе!" крикнув Джеймс до найближчого оброблювача місця злочину, піднявши руку, щоб затулити обличчя від дощу. Чоловік швидко поспішив зробити те, що йому було наказано. "Ця тварина стає сміливішою. Атакує ближче до сходу сонця. Інша ціль, хоча, можливо, він був більш ізольований на стежках. Про що думав цей чоловік, коли пішов сюди, навіть незважаючи на попередження?"

"Не знаю, Пронгс. Але у нас є його посвідчення; схоже, ця штука розірвала його гаманець, коли розривала його на шматки". Сіріус розгорнув гаманець і витягнув звітні водійські права. "Бартіmus Крауч-молодший не зміг би впізнати по обличчю, наскільки понівечене його обличчя. Бідолаха."

"І знову нікого не було поруч, щоб це побачити". сказав Ремус, дивлячись туди, де слід від відбитків зникав серед дерев. "Але, можливо, ми зможемо з'ясувати, куди він пішов, якщо підемо його слідами."

"Можливо". сказав Джеймс. "Це вже давно минуло, але варто спробувати".

Попередивши оточуючих про те, що вони роблять, троє попрямували за відбитками до дерев. Тонкий навіс, що розгорнувся над їхніми головами, відвернув достатню кількість дощової води, щоб залишити відбитки слабкими, але все ще помітними. Лапи. Лапи. Лапи.

"Якого біса?"

Усі троє чоловіків зупинилися на місці на узбіччі вузької ґрунтової дороги, що пролягала по той бік невеликого лісу. Трійця відбитків, що вирізнялася з-поміж інших, була точкою переходу від лап до.

"Це... ноги? *Сліди черевиків? Людські?*"

"Так, це вони. Це не повинно бути можливим, але... це саме те, що вони є".

"Цьому має бути якесь інше пояснення. Природне явище. Зсув ґрунту або... щось."

"Може, тобі варто поговорити з Ріддлом, Пронгс?" сказав Сіріус. "Вчора ввечері на ньому були черевики. Чоботи приблизно такого розміру."

"О, привіт, Томе, я знаю, що ти казав, що в тобі тече язичницька кров, але ти випадково не перевертень?". Тому що це *цілком* обґрунтоване запитання".

"Каста відбитка повинна принаймні кудись нас привести. Якщо експерти нічого не можуть нам про це сказати, може, Том зможе". міркував Ремус, коли вони відійшли від зміщених відбитків і повернулися до місця злочину. "Він же мисливець, зрештою. Він повинен мати певні знання про вистежування тварин".

"Я припускаю, хоча навіть якщо так, я сумніваюся, що він зможе дати багато інформації про те, що це за тварюка. Він може мати багаті знання про британських чи навіть європейських тварин, але він щойно переїхав на Аляску".

Дощ розпочався, поки вони сиділи на деревах, і швидко залив їхні плечі, щойно вони вийшли з-під них. Над ділянкою, де відливали відбитки, нашвидкуруч спорудили невелику конструкцію, схожу на намет, щоб дощова вода не заважала висиханню пасти.

"Якщо *це* вовк, ми можемо бути впевнені, що він зможе нам про це розповісти. Він працював у притулку для них, тож мав би бачити їхні відбитки раніше".

Дощ посилювався з настанням темряви; всі присутні намагалися врятувати якомога більшу частину сцени, поки її не змило.

Хоч як би не було прикро, що багато доказів, ймовірно, було знищено погодою, але відбитки були найкращим кроком до ідентифікації тварини, який їм вдалося зробити до цього часу. І цього разу місце вбивства було достатньо відкритим, щоб запах не був настільки сильним, щоб після нього довелося знищувати їхню уніформу.

Джеймс ніколи не цінував можливість просто кинути свій робочий одяг у пральну машину.

Гаррі вийшов зі спальні і спустився сходами якраз тоді, коли його батько допивав каву.

"Як пройшла ніч з Томом?"

"Не можу тобі сказати, я не прокинувся до ранку". Він сказав. Том приготував нам те, що він назвав "англійським сніданком". Вони там, у Великій Британії, їдять якісь дивні речі".

Джеймс хихикнув в обідок своєї чашки. "Так, я чув про хаггіс".

"І кров'яну ковбасу; він називав її "Чорний пудинг". Гаррі здригнувся. "Том запросив мене на полювання, на яке він збирається за кілька днів. Я хвилююся через напади звірів, хоча він сказав, що ми, ймовірно, будемо поза зоною їхнього впливу. Я сказав, що запитаю і попрошу вас зателефонувати йому, і він дав мені свій номер".

Батько відставив керамічне горнятко і взяв у сина папірець. "Я зателефоную йому після вечері і запитаю: якщо тварина вже так далеко, що не може бути в зоні досяжності, ти можеш піти з ним, якщо хочеш. Тільки... будьте обережні. И я говорю не тільки о ружьях."

Джеймс не міг не посміхнутися, коли Гаррі впустив свій кухоль.

Томар Рідаль

Примітки до розділу

[Примітки](#) див. в кінці розділу

Коли будильник, що стояв на столику біля ліжка, пролунав о 4:30 ранку, Гаррі ледь не вискочив зі шкіри. Ледве прокинувшись, щоб скласти два і два, що сьогодні день полювання і що у нього є лише півгодини на підготовку до зустрічі з Томом, Гаррі вискочив з кімнати, вривався в зачинені двері своєї спальні, перш ніж зумів їх відчинити і пройти крізь них, і поспішив застрибнути в душ.

Швидко одягнувшись і кинувши чисту зміну одягу в рюкзак, Гаррі вибіг з дому і попрямував до Хілл-гаузу. Він збирався лягти спати близько дев'ятої, знаючи, що прокидатися доведеться о такій годині, що було відверто безбожно, але йому довелося знову дзвонити друзям по скайпу, щоб схвильовано повідомити їм про своє майбутнє "побачення", і він засидівся далеко за північ.

Вони проспали близько трьох годин і прямували назустріч дню, який, безсумнівно, буде наповнений дуже напруженою діяльністю. Сподіваюся, Том не надто засмутився через те, що затримує їх.

Нагіні сиділа на задньому сидінні вантажівки Тома, притулившись до дров, намету та іншого похідного приладдя. Вона збуджено гавкала на нього, але не намагалася вилізти з машини, без сумніву, усвідомлюючи, що це призведе до того, що половина припасів вилетить на землю.

"Доброго ранку, Гаррі". Том усміхнувся йому, коли той підійшов до нього з ніг до голови в камуфляжному мисливському спорядженні і з гвинтівкою в чохлі, перекинутою через спину. "Не спалося?" - він простягнув руку, яка не тримала ремінь чохла, і кінчиками пальців провів по слабких тінях під його очима.

"Друзі не давали мені спати трохи пізніше, ніж я хотів". Він зізнався сором'язливо. "Вибач, Томе. Я, мабуть, не встигаю за тобою".

"Не вибачайся, Томе. Нас не буде два дні, поспішати нікуди". Він закинув гвинтівку у вантажівку. "Я дам її тобі, поки ми будемо там; навчу тебе основам прицілювання і стрільби, як тільки ми доберемося до кемпінгу. Це трохи безпечніше, ніж те, що я використовую, і я вважаю, що з рушницею ти почуватимешся в більшій безпеці, якщо з'явиться хижак".

"Що ви використовуєте?" А що було для полювання, окрім рушниці?

"Сучасний мисливський лук, складний. І я кажу, що він безпечніший просто тому, що, коли справа доходить до цього, падіння на кулю не зашкодить вам. А от падіння на стрілу, особливо на ту, що має лезо з нержавіючої сталі на голові, зашкодить". Він сказав. "Готові вирушати?"

"Так, - сказав Гаррі, - куди мені це покласти; це просто зміна одягу, але ти хочеш, щоб я закинув його в багажник чи залишив у каюті з собою?"

"Якщо це одяг, ви можете залишити його в каюті з нами, на випадок дощу".

Він мав рацію. Напередодні більшу частину дня йшов дощ, і небо над ними все ще погрожувало сірістю. Навіть якщо знову не буде шторму, кузов вантажівки Тома все одно здавався трохи вологим.

Принаймні, він позбувся крові.

Гаррі поклав рюкзак на підлогу вантажівки біля своїх ніг і пристебнувся, поки Том пакував останні речі, які, на його думку, були необхідні для їхньої мисливської подорожі. Нагіні вистрибнула через заднє вікно і влаштувалася між ними, коли брюнет нарешті сів на водійське сидіння.

"Можеш возитися з радіо, скільки хочеш, це буде близько трьох годин їзди". Том передав йому ще одну сумку. Гаррі зазирнув усередину і знайшов термос з чаєм та кілька енергетичних батончиків. "Не знав, чи ти вже поїв. Подумав, що дам тобі щось на випадок, якщо не поїв".

"Дякую", - Гаррі витягнув один з батончиків і розірвав його, покрутивши циферблатом радіоприймача в пошуках улюбленої станції, коли Том виїхав на вулицю. Нагіні підкралася ближче і спробувала вирвати енергетичний батончик з його руки, але він швидко витягнув його з-під її досяжності. "Ні, Нагіні! Це мій сніданок!"

Том хихикнув, коли собака роздратовано загарчав і витягнувся у нього на колінах. "Ти вже поїла, люба. Забагато людської їжі не зробить з тебе нічого, окрім як перетворить на сало".

Чи вловив брюнет зрадливий погляд, який послав йому пес, чи ні, було незрозуміло, але посмішка на його обличчі не зникла ні на мить.

"Ти казав, що твої друзі не давали тобі спати минулої ночі?" - запитав він, коли минуло хвилин двадцять лінивого мовчання. Гаррі, який поринув у якусь ошелешену напівдрімоту, підвівся і випростався.

"Так. Я був схвилюваний поїздкою, оскільки ви сказали, що це... припустили, що це може бути... і вони не давали мені спати з усіма своїми питаннями".

"А побоювання?"

"У них були деякі побоювання щодо тварини, але вони були досить легко розвіяні, коли я сказав їм, як далеко ми зайдемо".

"Ти не боявся, що залишишся зі мною в глушині наодинці?"

Гаррі розгублено моргнув на нього, його смарагдові очі в окулярах збільшилися вдсятеро. "Чого б це вони скаржилися на те, що я залишився з тобою наодинці в глушині; не дозволяй параноїдальній стурбованості Сіріуса дістатися до тебе. Ти ж не вбивця чи щось таке".

Том посміхнувся. "Здається, у рудої голови були якісь проблеми зі мною".

"Рон?"

"Ні, кохана, дівчина."

"Джіні?" Гаррі швидко згадав той день, коли він привів своїх друзів у Хілл-хаус, щоб **познайомитися** з Томом. Хоч які туманні були його спогади, він мусив визнати, що Джіні була трохи... відсторонена від Тома. Він трохи зашарівся від збентеження, що не помітив цього факту раніше. "Гадаю, ти маєш рацію, кажучи, що вона, здається, має щось проти тебе, що трохи дивно; ти ніколи нічого їй не робив, і вона знає, що я гей - я був досить відкритий з цим маленьким фактом - так що це не можуть бути ревності... і якщо подумати, то вона поводитися трохи дивно вчора ввечері".

Червоні очі Тома відірвалися від дороги, щоб на мить глянути на нього. "Наскільки дивний?"

"Просто задаєш дивні питання". Він сказав. "Наприклад, о котрій я виїжджаю. Як довго нас не буде. І таке інше. Нічого особливого, але... просто здавалося, що... я не знаю". Крук опустив погляд на коліна і почухав за вухами Нагіні. "Може, я роблю з цього те, що повинен. Просто мені це здалося дивним."

Том простягнув руку і поклав її на потилицю Гаррі, ніжно торкаючись кінчиками пальців м'язів і кісток. "Інстинкти існують не просто так, і їм треба підкорятися. Навіть пригнічені в сучасному світі, вони ніколи не помиляються".

"Напевно."

Решту шляху ми проїхали в тиші, яка поступово переросла в комфортну атмосферу, що панувала між супутниками. Єдиними звуками тривалий час були тихе радіо та двигун вантажівки. Маленький освіжувач повітря у формі змійки гіпноотично гоїдався у дзеркалі заднього виду. Очі Гаррі відчували себе важкими, коли він дивився у вікно на сільську місцевість.

Кемпінг, до якого вони нарешті дісталися, був прекрасним: невелика галявина, оточена з трьох боків високими деревами, а з четвертого - неглибоким чистим струмком. З галявини відкривався чудовий вид на лазурне небо, хмари, що з'явилися напередодні, нарешті розійшлися, і, без сумніву, незабаром воно буде вкрите тисячами зірок.

Так далеко від міста їх, без сумніву, було чудово видно.

"Якщо хочете, я можу навчити вас розпізнавати деякі літні сузір'я".

Чи промовив він вголос частину про зірки? "Я б з радістю. Якщо це не надто

складно." "Із задоволенням." Нагіні йшла рясом позаду Тома, поки він йшов до

задньої частини

і витягнув хетчбек вниз. "Ходімо, допоможеш мені розпакувати речі, я покажу тобі, як **с т а в и т и** намет і розпалювати вогонь, а потім ми трохи попрацюємо над твоїм прицілом".

Минуло вже чимало років відтоді, як Гаррі востаннє ходив у похід, і тоді "встановлення намету" полягало в тому, що батько та Сіріус боролися з перекладинами, не раз ламалися і двічі збирали намет після того, як він розвалювався. Підхід Тома був систематичним і зрозумілим, і в результаті не призвів до жодного падіння.

Том приніс кремінь і розпалив його замість бензину, яким він розпалював вогонь вдома, і розповів Гаррі про те, як правильно складати дрова, щоб вони не задушили трут після того, як він загориться.

Нарешті за півгодини до заходу сонця Гаррі опинився з мисливською рушницею в руках перед шеренгою порожніх пивних банок.

"Тримай приклад гвинтівки трохи нижче, Гаррі. Удар може зламати тобі ключицю, якщо ти будеш високо піднятий". Том тримав руку на нижній частині ствола гвинтівки. "Цілься вниз по стволу; не заплюшуй одне око, це погана звичка, від якої треба позбутися. Тисни на курок, коли будеш готовий".

Том ледве встиг закінчити речення, як це зробив Гаррі; ударний вибух змусив птахів злетіти з дерев навколо них, і крук впустив рушницю. Брюнет стривожено відсмикнув його.

"Може, наступного разу не відпускати, бо якби він вибухнув, коли впав на землю, хтось міг би поранитися або загинути".

Він сказав це не докірливим тоном, але Гаррі все одно зів'яв під ним. "Вибач."

"Не вибачайся, люба. Просто не роби цього більше, це питання безпеки". Том повернув йому гвинтівку. "Давай спробуємо ще раз, але цього разу цілися трохи вище.

Гаррі так і не зміг влучити в жодну бляшанку, а з настанням темряви Том більше не дозволяв йому користуватися рушницею. Враховуючи той факт, що він упустив її раніше, ворон не міг його за це звинувачувати.

Він також не дуже довіряв собі вогнепальну зброю.

Нагіні розважалася паличкою, яку знайшла, поки Том готував їм загорнуту у фольгу вечерю на вогнищі при світлі зірок, а Гаррі сидів поруч із ним на колоді.

"А ось і Дельфінус."

Гаррі простежив за пальцем Тома до групи зірок на небі. "Схоже на те, що трирічна дитина намагалася намалювати трапецію". Коли брюнет пирхнув, він запитав: "А що це має бути?"

"Дельфін. Дельфінус - це латиною дельфін, і за грецькою легендою, саме образ дельфіна переконав Нереїду Амфітріту прийняти залицяння Посейдона", - сказав він. Він сказав. "За переказами моїх предків, кельтів, так називався корабель пірата Ронана Рудого".

"Ронан Руда щетина? Що, Руда борода була надто схожа на Чорну бороду? Він не хотів ризикувати, щоб не отримати страйк за копірайт?"

Том закотив очі, недбало простягнув руку, щоб розкуйовдити своє і без того дике волосся. "Це Вульпекула, лисиця. Спочатку, у 17-му столітті, її вважали лисицею з гусаком у

але пізніше зображення розділили на два окремих сузір'я - Вульпекулу та Ансер. З тих пір воно було знову об'єднане, але одна з зірок у ньому все ще називається Ансер".

"Ви багато знаєте про астрономію та міфологію".

"Астрономія - цікавий предмет, і в тій чи іншій формі практикується вже тисячі років, хоча тоді вона була відома як астрологія". Том витягнув вечерю з вогню. "А міфологія - це те, на чому я виріс; це основа релігії і життєва кров культури. І я маю з нею тісніші стосунки, ніж більшість, враховуючи, що колір моїх очей нібито є результатом мого зв'язку з чудовиськом".

"Ну, у нас є багаття", - сказав Гаррі, розгортаючи свою вечерю і беручи в руки кукурудзу в качанах. "Думаю, в цій ситуації страшна історія була б дуже доречною".

Брюнет хихикнув, і мерехтливе світло вогню відбилося від його зубів. "Не знаю, люба. Не хочу тебе лякати".

"Я вже великий хлопчик, Томе. Я можу впоратися з цим. І ти будеш поруч, щоб заспокоїти мене, якщо мені насняться кошмари, чи не так?"

"Дуже добре". Він вмотивував на колоді зручніше. "Майже три тисячі років тому, ще до того, як Англійські острови потрапили в поле зору материкових імперій, народився мій далекий предок Томар Рідаль. Народився в ніч повного місяця під виття вовків. Народився під дотиком Фітіарн, богині Місяця, якій поклонялося село, яке він мав очолити. Колись він був хорошою людиною. Справжнім альфою, як його тоді називали, який захищав свою зграю. Воїн і чаклун значної сили, він мав здатність перетворюватися у вовка, вдягаючи його шкуру, подібно до Скінвокера з індіанського фольклору".

"А потім прийшли римляни. На той час імперія була найсильнішою у світі і шукала нових земель та ресурсів, щоб втамувати свій голод. Але язичницькі народи островів, хоч і розділені, були горді, сильні і стояли на своєму. Вони дали відсіч спробі римлян "мирного" завоювання і, як наслідок, багато окремих сіл було вирізано. Олені, дикі коти і ведмеді спробували об'єднатися проти них і були знищені протягом трьох місяців. Вовки відійшли у свої володіння і укріпилися в Білій Лапі, приготувавшись перечекувати римлян".

"Війна на виснаження?"

"Ну, так, звичайно." сказав Том. "Коли Томар полював за своїм народом, біг зі зграєю, він потрапив у римську пастку. Я обмотався навколо його шиї. Врізався в його плоть. Він би помер, якби молодий легіонер на ім'я Гаррісон не натрапив на нього і не звільнив зі співчуття. І, сам того не усвідомлюючи, опинився в боргу перед Томаром за життя".

"Коли пізніше ведмідь ледь не загриз його, коли він збирав припаси, Томар повернув йому борг і забрав його назад до Білої Лапи, щоб вилікувати його рани. Він відправив його назад до своїх людей з наказом ніколи не говорити про місцезнаходження Зграї під загрозою смерті".

"Його справді звали Гаррісон, Томе?"

"Так, був, і він був такий же впертий, як і ти". Том сказав це з ноткою ніжності в голосі та дивним поглядом, спрямованим кудись далеко. "Він постійно повертався, намагаючись подружитися зі зграєю. Навіть після того, як у нього стріляли стрілами, він потрапив у яму-пастку і був загризений вовками. Неодноразові вимоги Томара піти залишилися без уваги, і нарешті, коли Гаррісон попросив довести свою правоту, його поставили перед судом Богині".

"Вони його вбили?"

"Ні, Гаррі. Він виніс вирок Фітіарну і був прийнятий Томаром як почесний член зграї. Ця дружба сприяла налагодженню обережних торговельних відносин між римлянами та вовками, хоча мийка Білої Лапи все ще була закритою для їхніх сил. Тривалий контакт між ними зрештою призвів до більш глибоких стосунків, що розвивалися таємно: між легіонером і "язичником". Брюнет різко пирхнув. "Томар не довіряв імперії, з якої походила його кохана. Гаррісон боявся, що їхні інтимні стосунки призведуть до насильства, якщо про них дізнаються. Вони одружилися таємно, за звичаєм зграї. Приховували справжню природу своїх стосунків. Цього було недостатньо. Одного дня інший легіонер пішов за Гаррісоном і побачив їх разом. Коли Томар дізнався, що його товариш може бути в небезпеці, він відправив його в безпечне місце, щоб сховатися, побоюючись, що римляни прийдуть його шукати".

"Коли Гаррісон повернувся з гір через три дні, він побачив, що Уайт Поу Вош зруйнований, а коли не зміг знайти Томара серед уламків, зрозумів, що той, мабуть, потрапив у полон. У нього був комплекс героя, і він, дурень, кинувся стрімголов у пастку. Він знайшов альфа-самця в клітці, жорстоко катованого і побитого, на волосину від життя. А коли він намагався врятувати його, його спіймали і вбили; Томар бачив все це перед тим, як його залишили в лісі помирати".

"Але ненависть, Гаррі, це сильна річ. Як і горе. Коли він лежав там, стікаючи кров'ю, після того, як не зміг захистити свій народ і свого товариша Томара, він благав свою Богиню про силу, щоб знищити римлян. Коли вона не відповіла йому, він покликав демона і перетворився на звіра, який не був ні людиною, ні вовком, а був і тим, і іншим. Він розправився з римським легіоном, перебивши майже всіх за одну ніч і поранивши багатьох інших. Але набагато пізніше, через своє викривлене сприйняття колись людяності, він зрозумів, що, проклинаючи римлян, він також прокляв і себе. Прирік себе на існування як монстра, що жадає людської плоті, до того дня, коли його знищать".

"Перевертень". сказав Гаррі. "А коли римляни пішли... він напав на інших людей на острові?"

Том кивнув. "Протягом десятиліття Великобританія була його мисливським угіддям. І лише коли єдиний вцілілий з Білої Лапи Уоша поранив його срібним кинджалом, подарованим їм Фітіарном, він зазнав поразки. Ув'язнений у горі, навантажений сріблом. Але не вбили. А коли римські легіони повернулися знову, Томар, чия ненависть не згасла, був звільнений, щоб боротися проти них".

"Я припускаю, що він не залишився після цього, щоб знову потрапити до в'язниці?"

"А ти?" - посміхнувся він, коли Гаррі похитав головою. "Він боровся з усією силою голоду, щоб сховатися, вбиваючи таємно і поширюючи своє прокляття з кожним повним місяцем".

"Його вбили? Чи його знову спіймали?"

"Якщо вірити історіям, то ні. Присутність Перевертнів, природно, призвела до формування того, що дехто назвав би Мисливцями на вовків. Орден, все ще озброєний кинджалом, покликаний знищити Томар; вбивство джерела прокляття поклало б край його подальшому поширенню і зробило б винищення решти популяції Перевертнів дуже схожим на нього".

Гаррі підповз ближче до нього й озирнувся на ліс, що їх оточував; у темряві він виглядав радше загрозливим, аніж мирним. "Ти думаєш, що за недавні напади може бути відповідальний перевертень? Або навіть... Томар?"

Том відверто засміявся з нього, чим заслужив гострий погляд свого супутника. "Гаррі, лялечко, перевертнів не існує. Ти майже кинув мені виклик, щоб я налякав тебе; мабуть, я зайшов надто далеко".

"Ти говорив про це так, ніби це була історія!"

"Тому що я думав, що це спрацює, пробач, кохана. Я лише хотіла тебе трохи налякати, я не хотіла тобі нічого поганого". Брюнет пригорнув його до себе, і він розтанув в його обіймах, несвідомо шукаючи розради і захисту в обіймах того, чого так боявся. Том ніжно заспокоював його, бурмочучи лагідні слова і міцно притискаючи до своїх грудей.

Занадто довго. Занадто давно він не тримав свого легіонера на руках. Він не тримав його достатньо близько тоді. Він повинен був піти з ним. Треба було битися завзятіше. Треба було бути обережнішим.

Він не втратить його знову. Не віддасть. Нікому.

"Томара варто жаліти так само, як і боятися, бо його історія справді трагічна. Він ніжно провів рукою по спині хлопчика, що тремтів. "Кажуть, що він буде вити щороку в день і час смерті свого друга. Що він нищпорив по землі в пошуках Гаррісона, навіть коли той тікав від мисливців на вовків. Що він викрадав дітей - хлопчиків з чорним волоссям і зеленими очима, які носили ім'я його коханої, - і виховував їх".

"Щоб їх з'їсти?"

"Ні, за компанію. Щоб він міг на короткі проміжки часу відчувати, що він знову зі своєю коханою. Але вони ніколи не були правильними. Ніколи не були по-справжньому його Гаррісоном. У них не було залишків зв'язків, які пов'язували їх у стародавній церемонії. Він залишав людину. Вони старіли, хворіли і вмирали. А він йшов далі. І знову шукав. Завжди шукав."

"Що б він зробив, якби знайшов *справжнього* Гаррісона?" - запитав він, відступивши настільки, щоб витріщитися на Тома своїми смарагдовими очима, округлими від страху. "Я можу називатися Гаррі, але моє справжнє ім'я - Гаррісон!"

"Я не можу бути впевненим, легенди про це не згадують, але на його місці я б відновив церемонію шлюбу, а потім зробив би тебе такою, як я. Тому що тоді ми обидва були б безсмертними. Тому що тоді ми обидва були б безсмертними, і ти була б зі мною назавжди; нам ніколи не довелося б втрачати один одного".

Бути з Томом вічно звучало неймовірно привабливо. Гаррі не міг брехати. "І ми обое будемо кровожерливими людьми-звірами до кінця вічності".

Чи було жахливо, що частина його не була повністю проти цього?

"Хижак і жертва, моя люба". Він сказав. "Ходімо спати, вже пізно, а завтра рано вставати на полювання". Том свиснув Нагіні і попрямував до намету, притримуючи клапан для Гаррі і застібаючи його за ними.

"Полотно захистить нас від гігантського вовка-вбивці, так?"

"Не хвилюйся, Гаррі. Я захищу тебе від викрадення великим поганим неіснуючим Перевертнем". Том недбало впав на їхній спільний надувний матрац і пригорнув Гаррі до себе. Гаррі був дуже радий притиснутися до нього, його волосся все ще стояло дибки від параної, викликаної історією про привидів. "Добраніч, коханий."

"На добраніч". Він буркнув у ключицю брюнета, коли дихання Тома вирівнялося, а вдалині почулося виття вовків.

Примітки до розділу наприкінці

Можливо, пізніше я зроблю більш глибокий приквел історії Томара і Гаррісона, але поки що не впевнений. Дайте мені знати, що ви всі думаєте.

Глибоко в лісі

Нагіні бігла риссю за кілька ярдів перед ними, її легке чорне тіло продиралось крізь дерева та чагарники з грацією, якій Гаррі не міг не позаздрити. Поруч з ним, з луком у руці і сагайдаком, повним стріл, перекинутим через спину, Том просувався вперед в абсолютній тиші, незважаючи на те, що був взутий в чоботи зі сталевими носками. Ворон, тим часом, був змушений продиратися крізь підлісок, ламаючи гілки і ламаючи лози, як би він не намагався наслідувати своїх двох супутників.

Він був упевнений, що все в радіусі десяти миль вже чули, як вони наближаються. І все через нього.

Гаррі мовчки притиснув гвинтівку до грудей, не бажаючи додавати зайвого шуму, хоча відчайдушно хотів знати, як саме брюнетці вдалося здійснити свої беззвучні рухи. Нагіні він міг зрозуміти, вона була гібридом вовка і хижака, закинутого назад у те, що можна було б з повною підставою назвати її природним середовищем, але Том?

Він просто мусив бути надмірно досконалим у всьому, що робив, чи не так?

"Трохи сповільнись, звертай більше уваги на те, куди ти ставиш ноги, це зменшить кількість шуму, який спричиняють твої рухи". Том сказав це з легкою посмішкою, а його багряні очі не відривалися від лінії дерев перед ними. "Не треба поспішати, Гаррі. Я не збираюся тебе тут кидати".

Ворон кивнув, переводячи погляд з дерев, за якими спостерігав Том, на землю перед собою. Точніше, на свої ноги. Обережно поставивши їх між ліанами та поруч із гілками, а не на них.

Шум дійсно зменшився, але загальна зміна була в кращому випадку незначною.

Гаррі зітхнув, Том хихикнув, але брюнет різко зупинився, коли зрозумів, що Нагіні перетворилася на нерухому точку. Попереду них, розбита деревами, виднілася масивна темна рогата фігура.

"Лось. Бик." Тон брюнета знизився до чогось ледь чутного, і він рушив повільно повзти вперед. "Ми повинні бути обережними. Поводитися з ним майже так само, як з ведмедем".

Гаррі не потрібно було двічі повторювати, щоб він був обережним біля лося; він виріс у цьому штаті і повністю усвідомлював, наскільки вони небезпечні. У вас на подвір'ї вовк? Нічого страшного. Чорний ведмідь? Не звертайте уваги. Грізлі? Нічого, пройде. Лось? Викликай *поліцію і ховайся під лішко!*"

Том зупинився приблизно за вісім ярдів від велетенської тварини, тіло якої було наполовину сховане за стовбуром кострубатої сосни. Він знову підкликав Гаррі, і крук неохоче покинув своє укриття, щоб підповзти ближче до людини.

"Коли будеш готовий, голубчику".

Ворон розгублено подивився на нього. "На що?"

"Стріляй."

"Хочеш, щоб я застрелив

його?" "У них зараз сезон."

"У тебе є бажання померти, Томе? А якщо я промахнуся?"

"Не промахнися". Том не надто допомагав. "Випробування вогнем - це завжди найкращий спосіб навчитися. Високі ставки часто дають найкращі результати. Ну, давай."

Гаррі ще якусь мить дивився на нього, не вірячи своїм очам, а потім важко зітхнув і притиснув приклад рушниці до плеча. Ворон прицілювся якнайкраще, вдивляючись у титанічну, потенційно смертельно небезпечну тварину, і натиснув на гачок.

Він здригнувся, коли пролунав постріл, але цього разу не підстрибнув і не впустив зброю. Але, як він і боявся, промахнувся.

Звір повернувся до нього, з його роззявлених ніздрів валила пара, а очі-намистинки сфокусувалися на ньому. Том схопився за нього за долю секунди до того, як звір опустил голову і накинувся на нього.

"Залазь на дерево!"

Гаррі не міг лазити в звичайний день, і не думав, що це може врятувати йому життя, але, мабуть, він помилявся. Адреналін був дивною і дивовижною річчю, яка якимось чином затягнула його кістляву дупу на п'ятнадцять футів вгору по кряжистій сосні. Том, тим часом, залишився на милість розлюченого звіра.

Це було схоже на спостереження за матадором у ямі з биками. Том ухилився від нападу і випустив стрілу в бік. Звір закричав і кинувся на нього, але ззаду на нього напав Нагіні.

Він знову закрутився, скинувши з себе собаку і отримавши ще дві стріли в інший бік. Лось знову кинувся на нього, і Гаррі, впевнений, що цього разу Тома спіймають і загризуть, зіщулювся.

Тварина впала на ячмінь за три фути від нього, і брюнет, навіть не здригнувшись, зробив останній постріл, щоб покласти край її стражданням.

"Любий", - у його голосі не було ані найменшого натяку на паніку, наче він кликав його з вітальні, а не з підніжжя дерева після того, як звалив в'язку лісову істоту. "Ти можеш злізти з дерева".

Решта стріл брязнула в сагайдаку на його спині, коли він нахилився, витягнув з чобота мисливського ножа і спокійно перерізав лосю горло, щоб почати випускати з нього кров. Гаррі почав злізати з дерева, поки Том продовжував чистити тушу. Він ледве встиг торкнутися землі, як його вразив жахливий запах; затиснувши ніс, Гаррі ледве втримався, щоб не з'їсти свій сніданок.

"Томе!" Заляпаний кров'ю по лікті брюнет видавав запитальне хрюкання, вивергаючи свої нутрощі в неглибоке виття, наче якесь божевільне морозиво. "Боже мій, як ти міг... це жахливо!"

"Ти звикнеш до запаху; просто радій, що я не розрізав оленя повністю, коли ми тримали його в сараї". Том посміхнувся, не звертаючи уваги на невелику цівку крові, яка просочилася по його щоці. "Вони, напевно, знайшли б тебе непритомним на землі від шоку і припустили б, що я вдарив тебе чимось по голові".

Він відштовхнув Нагіні плечем, коли вона підійшла, щоб обнюхати органи.

"Все стане краще, коли я закінчу і поховаю їх; до того часу постойте трохи осторонь, якщо вас це дійсно турбує". Він сказав. "І не забудь гвинтівку".

Згадавши про рушницю, яку він упустив, крук від несподіванки поспішив за нею, вдячний свіжому повітрю, яке дала йому ця нагода. Він спостерігав, як Том закінчив і закопав нутрощі та більшу частину крові, перш ніж нерішуче підлетіти ближче.

Запах все ще був, але вже не такий сильний.

"Як ми збираємося рухати цю штуку?" - запитав він, коли Том прив'язав пару міцних мотузок до рогів звіра. "Вона має важити щонайменше як кінь".

"Мабуть, трохи більше". Брюнет зробив з іншого кінця мотузки пару ременів, прив'язавши один до себе, а другий - до Нагіні. "Але ми не підемо далеко".

"...Ти збираєшся... тягнути його? З... Томом, це... що, якщо ти щось потягнеш? До найближчої лікарні кілька годин їзди, а я не знаю, як звідси їхати назад!"

"Не хвилюйся, лялечко", - брюнет потягнувся до нього, але в останню мить передумав - без сумніву, згадавши про криваві рукавички, які були на ньому, - і опустил руку, на превелике полегшення ворона. "Я значно сильніший, ніж виглядаю".

Як швидко зрозумів Гаррі, він не жартував, коли казав це. Немов пара їзових собак в Ідітароде, Том і Нагіні якимось чином примудрилися затягнути велетенський труп лося назад до свого табору трохи менше ніж за дві години.

Як їм вдасться принести його додому, Гаррі не мав ані найменшого уявлення. Довірявши його даху мотузками, за які Том затягнув його туди? Якщо вони цього не зроблять, Гаррі не міг уявити, як їм це вдасться.

Виявилося, що брюнет не викинув серце разом з іншими органами. Про це Гаррі дізнався лише після того, як Том приготував і подав частину лося на вечерю.

"Ти хоч уявляєш, як виглядаєш, коли їси смажене серце на дерев'яному вертелі?"

"Не дуже." Брюнетка проковтнула і простягнула йому вертел. "Хочеш?"

"Н-ні, дякую."

Том низав плечима. "Найкращий шматок м'яса на тілі; більше мені". Він сказав.

"Хочеш пива?" "Ти приніс Діттані?"

"Я сказав пиво, а не бочку. Одна банка не вб'є вас; ви не така вже й легка людина, і вам, мабуть, захочеться бути трохи більш... розслабленим, ніж зазвичай".

Гаррі відчув, як рум'янець розливається по його обличчю, коли він брався за їжу. "З чого б це?"

Рука, яка не тримала яму, ковзнула вгору від коліна до стегна. "Ми тут самі, в прекрасному лісі, і навколо нікого, хто міг би, - він присунувся ближче, - перервати нас. Звичайно, якщо ти не відчуваєш, що готова, ми почекаємо. Але трохи розслабитися, перш ніж ти все обдумаєш, може бути корисно". Маленький крук був тепер червоний, як омар. "Але це буде пізніше, сьогодні ввечері. Тобі треба поїсти."

Зробити це було досить складно, коли брюнетка продовжувала "невинно"

торкатися його. "Т-Том."

Він зупинився, багряні очі розгублено дивилися на нього. "Ти маєш лише сказати мені, що не готова. Або зупинитися в будь-який момент. Я зупинюся."

"Справа не в цьому." Просто... я не знаю, що я роблю і..." Гаррі обірвався і незручно зсунувся з місця.

"Я був би стурбований, якби ти це зробив, зважаючи на твою незвичайну поведінку в цьому районі до мого приїзду". Долоня Тома була теплою і повільно мозолилася, коли він поклав її на щоку Гаррі, і той притулився до неї. "Але тобі не треба хвилюватися. Я не збираюся робити тобі боляче і не очікую нічого більшого, ніж те, що ти сам хочеш мені дати". Його великий палець ніжно провів по вигину щоки. У багряному погляді старшого чоловіка було щось дивне, ніби він дивився на щось, чого не бачив багато років. Щось дорогоцінне, за чим він дуже довго тужив і нарешті знову знайшов. Йому стало тепло і водночас тривожно.

Всі думки розлетілися в ту мить, коли Том поцілував його. Притиснув його до себе, до колін, щоб обхопити за талію. Тримав його так, ніби ніколи не хотів відпускати і боявся його зламати. Його губи, як і руки, були теплими і м'якими і ніжно керували його рухами, підпорядковувалися і, нарешті, розійшлися.

Гаррі ковзнув руками вгору по сильних руках Тома, по його широкій спині. Відчуваючи контури його м'язів і текстуру тканини під кінчиками пальців, тепло його шкіри під долонями. Далі вгору по потилиці і в волосся, хапаючи жменями його м'які каштанові кучері.

Від нього пахло залізом, солодкістю і чимось, що могло належати лише Тому. Він пахнув так само, як і в перший день їхнього знайомства, тільки тепер, з їхньою близькістю, він був сильнішим і не фільтрувався суперечливими запахами автомобільної шкіри та свіжовипеченого печива. Лісовий дим і сосна. Відкритий ліс під дощем. Нічне повітря. І щось... дике. Собаче, але дикіше. Ну, він завжди був з Нагіні, яка, за його словами, була наполовину вовчицею, тож, можливо, так воно і було?

Том видавав моторний звук, щось середнє між котячим муркотінням і собачим гарчанням, рухаючись вздовж його щелепи і вниз по шиї. Його зуби, що раптом здалися занадто довгими і гострими, впивалися в м'яку шкіру горла.

Гаррі здригнувся від тривоги, коли Том несподівано підвівся, вчепившись за його талію та плечі, щоб не впасти. Гарчання, яке брюнет видав у відповідь, було жахливим, але Гаррі був надто відвернений тим, куди вони прямували і що там мало статися, щоб помітити, наскільки *неправильним* був звук, що виходив від людини.

Том не потурбувався застебнути блискавку за ними, знявши ворона з пояса після того, як опустив його на надувний матрац.

"Роздягайся". наказав він, натягуючи власну сорочку через голову. Гаррі витріщився на свої виточені груди, жадібно ковзаючи очима по контурах м'язів, *н а м а г а ю ч и с ь* *н е* *п о м і ч а т и* слідів тих самих шрамів, що вкривали його спину і якимось чином переповзли на передню частину тіла. "І стань на карачки".

Він працював над гудзиком на штанах, коли Гаррі нарешті зміг відірватися від цього і звернути увагу на власний одяг, перш ніж його паралізувало нове видовище.

Не знаючи, куди подіти свій одяг, він просто кинув його на підлогу разом з одягом Тома, а потім швидко виконав його вказівки. Він злегка здригнувся, коли рука Тома впала на його оголену спину, злегка простеживши вздовж хребта.

"Ти тремтиш". Його рука злегка стиснула його стегно, до якої приєдналася друга. "Ти боїшся."

"Я не боюся". Ворон здригається, коли чує відмову у власному голосі. "Просто нервуюся. Я не бачу, що ти робиш з цієї позиції, і це мене трохи турбує".

"Але ти мені довіряєш?" Гаррі прикусив губу і кивнув. "З тобою все буде гаразд. Його рука знову перемістилася від стегон до сідниць. Він ніжно розминав бліді кульки своїми довгими пальцями і хихикав, коли у меншого самця перехопило подих. Легке зітхання різко перетворилося на переляканий писк, коли він розсунув їх і провів язиком по оголеній плоті.

"Томе!"

Брюнет проігнорував його, лизнувши його ще раз, перш ніж промацати зморшкуватий вхід і прослизнути всередину. Гаррі здригнувся і зарився червоним обличчям у надувний матрац під ним, поки Том продовжував свою роботу. Зариваючись глибше. Додавши один палець, а потім два і терпляче працюючи над його розкриттям. Він обережно ковзнув усередину, коли вирішив, що Гаррі достатньо підготовлений. Задрапірувавши свою більшу високу раму на спину Гаррі і знову прикріпивши себе збоку

до його

шию. Поцілунки, смоктання та залишення слідів, які до ранку неодмінно стануть темно-синьо-чорними.

Він не рухався далі, доки крук не закаркав і не притиснувся до нього, нявкаючи, коли Том почав рухатися в рівномірному ритмі. Тягнувши його вертикально і притискаючи до грудей. Він простягнув руку, щоб погладити його член, що плакав, але менший самець впився в його руку, коли його голова впала на плече Тома. Чорне волосся розсипалося по ключиці брюнета, зелені очі затуманені і напівприкриті, щелепа відвисла.

Гаррі все ще був ошелешений, коли все закінчилося, і його захисно притискали до грудей Тома. Обличчя старшого чоловіка занурилося в його волосся. Його тіло здавалося безкістковим у повільно згасаючому післясвітінні.

"Томе?" - спромігся він після майже двадцяти хвилин, коли пригадав свій голос, щоб використовувати його у правильних словах. Брюнетка відповіла напівсонним звуком і злегка посунулася поруч з ним. "Хто ми? Чи ми справді разом? Чи це лише на один раз, чи... ми так і не з'ясували цього".

Том якусь мить боровся з важкою вагою сну, що насувався, перш ніж зміг відповісти йому. "Мій". Його руки стиснулися, і він перевернувся, тягнувши меншого самця на себе.

Гаррі посміхнувся і поклав голову йому на груди.

За Вовчим столом

"Можливо, я трохи захопився". Тум подивився на нього через оправу сонцезахисних окулярів, коли вони їхали вулицею в напрямку Хілл-гаузу. "Вибач."

"Що?" Гаррі розгублено глянув на нього. Том показав на власну шию жестом, що явно мав на меті вказати на щедрі бризки засосів, які, як і боявся крук, перетворилися на синьо-чорні синці. Чесно кажучи, брюнет більше пишався тим, що наробив їх, аніж бодай трохи вибачався, і Гаррі опустив руку, якою мимоволі підсвідомо потирав найпомітніші з них. "О... не вибачайся, Томе. Я не шкодую про те, що сталося минулої ночі, і тоді це було дивовижно, просто..."

"Твоя сім'я буде дражнити тебе?"

"Дражнити" - це, гадаю, занадто слабке слово". Він дивився, як по вікнах і лобовому склі стікають жирні патьоки крові з лося, якого Том прив'язав до даху вантажівки; здавалося, що його зусилля, спрямовані на те, щоб знекровити тушу напередодні ввечері, зайшли лише так далеко. "До речі, минула ніч була дійсно дивовижною. Я... нам обов'язково потрібно це повторити".

Том блиснув своєю звичною кривою посмішкою і простягнув руку до Нагіні, щоб ніжно потиснути вороняче коліно. "О, ми втечемо. Це лише питання часу, коли я заклинаю тебе, і ми втечемо, мандруючи світом разом до кінця наших днів. Яке буде дуже довгим. *Дуже довгим.*"

"Мені не можна підхопити жодної смертельної хвороби. Зрозумів." Гаррі накрив більшу руку Тома обома своїми, бездіяльно граючись довгими пальцями старшого чоловіка. "Але це означає, що тобі також не можна хворіти чи калічитися.

"Не хвилюйся про це, Гаррі. Я дуже... міцний". Його великий палець м'яко втирав візерунок у бік його ноги. "Щоб мене здолати, знадобиться набагато більше, ніж застуда чи рана на тілі".

"Я рада це чути, Томе, бо дуже не хочу тебе втратити. Особливо враховуючи, що ти переїхав у нібито проклятий будинок".

Брюнетка голосно засміялася, змусивши собаку, що сидів між ними, здивовано підскочити, коли він заїжджав на під'їзну доріжку. "О так, я чув про прокляття. Це одна з причин, чому будинок обійшовся мені так дешево". Том ввімкнув важіль перемикання передач і припаркувався. "Я не турбуюся про це. У мене є *великий* досвід роботи з прокляттями, це щось на кшталт сімейного".

Крук закотив очі, коли відчинив дверцята, перевіряючи, чи не заляпає його кров'ю, а потім вистрибнув з вантажівки. "І не треба тікати, Томе. Мої батьки цілком підтримають наше весілля.

Не одразу, але з часом... Хоча, напевно, вам слід бути готовими до нових жартів мого батька про язичництво".

"Я трохи нетерплячий і хотів би, щоб ти став моїм якнайшвидше". Він уже був весь

його, наскільки його вовк був зацікавлений. Був з давніх-давен. Їхні

Заходи напередодні ввечері лише підтвердили їхній зв'язок як товаришів, і наступного повного місяця наприкінці тижня він знову здійснить ритуал зв'язку і перетворить свого легіонера. Його сім'я чи друзі більше не були потрібні. Буде потрібна лише їхня зграя. "Але якщо це зробить тебе щасливою, ми можемо зіграти традиційне "біле весілля" твоєї мрії через кілька років після того, як ми "побуваємо у Вегасі".

"Я ніколи не був у Неваді". Гаррі засміявся, коли Том передав йому меншого кишенькового ножа, який він мав при собі на додаток до масивного леза, яким він зарізав лося. "Кажуть, що в Лас-Вегасі спекотно".

"Це посеред пустелі Мохаве, голубчику". Одна з мотузок тріснула під лезом у руці Тома.

Він скривився від цієї думки. "Я, мабуть, розтану. Ти одружишся з калюжею на землі; ти справді хочеш цього, Томе?" - тихо прошипів крук, коли ніж, який він тримав, злегка зісковзнув, ледь не порізавши йому палець.

"Я все одно кохала б тебе, навіть якби ти був калюжею, Гаррісоне". Звільнивши останню мотузку, що утримувала лося на даху вантажівки, і почавши зворотній процес, який він використовував, щоб підняти гігантську тварину наверх, Том посміхнувся до нього. "Тому що навіть якщо ти б у д е ш к а л ю ж е ю , ти все одно залишишся собою. А калюжа з тебе - це краще, ніж нічого".

"...Дякую? Напевно."

Том посміхнувся до нього через кузов вантажівки. "Без проблем, красунчику". Він підморгнув і з великою забавою спостерігав за схвильованою реакцією ворона.

"Скажи своїм батькам, що ми зловили цього звіра і що я ніяк не зможу з'їсти його сам. Завтра ввечері я приготую вас трьох на вечерю".

"Сподіваюся, ти мав на увазі вечерю, Томе. Граматика рятує життя."

"Гадаю, що так". Брюнетка сказала. "Біжи і скажи своїй сім'ї, що тебе не з'їв звір на вихідних. Далі я сам розберуся."

Гаррі благополучно повернувся до міста, Том Реддл повернувся до Хілл-гаузу, Фред і Джордж все ще були у Лі, а Джіні не збиралася більше чекати, щоб увімкнути трансляцію з камер, які вони встановили. Була вже майже північ і стемніло; те, що її братів не було вдома, було повністю їхньою провиною, і вона завжди могла записати все, що відбувається, на свій телефон, якщо це станеться.

Сівши перед столом і надівши навушники на голову, Джіні ввімкнула ноутбук і відкрила стрічку новин.

Наступні двадцять хвилин вона пильно вдивлялася в темне обличчя Хілл-гаузу; і Ріддл, і його машина зникли, хоча вона знала, де він був і що він міг робити.

без поняття. Саме тоді, коли вона вже збиралася змиритися з цим і лягти спати, фари залили довгу дорогу білим світлом, і на екрані з'явився темно-зелений пікап.

Фари згасли, а двигун заглох. Двоє людей - сам Ріддл і жінка, яку вона не змогла впізнати, судячи з її меншого зросту і того, як вона вчепилася в його руку, - вийшли з кабіни і попрямували до будинку.

Він відчинив двері і притримав їх для неї. Коли пара піднялася сходами на другий поверх і увійшла до кімнати, яка, на думку Джіні, була спальнею, увімкнулося світло. Широкий брюнет тримав жінку - біляву блондинку, обвішану коштовностями і одягнену в обтісну золотисту сукню - перед вікном, що виходило на задній двір, без сумніву, вказуючи на щось, пов'язане з краєвидом, незважаючи на те, що було надто темно, щоб розгледіти що-небудь за склом.

Джіні витріщилася на екран, схопила телефон і почала записувати. Вбивця чи ні, але цей нібито гейський виродок *зраджував* Гаррі, її друга, з *жінкою-повією*! Не те, що це було б менш безглуздо з його боку, якби це був чоловік-повія, але...

Її думки обірвалися, коли його очі почали світитися яскраво-червоним кольором, а хватка стиснулася, і вона ледь не впустила телефон від жаху, коли він вкусив її, ввігнавши свої зуби-кинджали в її горло.

Кров забризкала вікно, і жінка закричала, намагаючись звільнитися від його хватки, коли м'язи випиналися і повзли під його шкірою. Він повалив її на землю, світло замерехтіло і згасло, коли лампа в кімнаті впала на підлогу.

Коли Том підвівся, тінь відсунулася і відкотилася вбік; різке світло оголеної лампочки висвітлило його закривавлені груди і перекошене обличчя. Колись гарні риси обличчя спотворилися на щось кошмарне, на півдорозі між твариною і людиною; загострені вуха, палаючі очі та ікла, що стирчали у відстовбурченій морді. На мить здалося, що він витріщився на неї. Не на камеру, заховану в дереві, а на неї. А потім він різко смикнув штори на вікні, залишивши Джіні сидіти в кріслі і тремтіти.

"Він, безперечно, добряче попрацював над ним". зауважила Лілі, коли вони підійшли до щойно пофарбованого ганку; його не було зроблено до того, як вони поїхали на полювання, тож Гаррі міг лише припустити, що Том зробив це того ранку. "Дім на пагорбі починає виглядати як дім".

"Зачекай, поки не побачиш всередині", - сказав він, встановлюючи сходинки після того, як переконався, що вони не вкриті мокрою фарбою; прослідкувавши за цим у новенькому будинку свого бойфренда. "Ми з Томом працювали над ним деякий час; він багато чому навчив мене про ремонт, і мені подобається думати, що я досить добре в ньому розбираюся".

"Ви маєте рацію, Гаррі, ми дуже цінуємо вашу допомогу. Вона, безумовно, економить мені чимало часу". Том притулився до рами відчинених дверей, босий - уперше Гаррі побачив його босим, у білій футболці, одягненій поверх вільних штанів.

комплект чорних камуфляжних штанів. Вони неймовірно низько висіли на стегнах, і Гаррі довелося докласти чимало зусиль, щоб не витріщитися на них. "Радий, що ви троє вирішили прийти. Джеймс. Лілі?" - усміхнувся він, коли мати кивнула, і ступив крок уперед, щоб потиснути їй руку. "Том Реддл. Ваш новий сусід і тепер офіційний хлопець вашого сина. Радий нарешті з вами познайомитися".

"І ти теж, Томе. Я багато чула про вас від мого сина і мого чоловіка".

"Може, заїдемо всередину? Вечеря майже готова, і я впевнений, що на моїй кухні ми зможемо поговорити більш комфортно, ніж тут". Він розчавив комара, який сів йому на руку, розмазуючи червону кров по чорних лініях своїх татуювань. "Ці комахи просто жахливі".

З маленьким круком під пахвою він повів їх назад через двері, зачинивши їх за собою, щоб відрізати комахам шлях до будинку. У будинку пахло дивовижно; провітрюване повітря наповнилося насиченими ароматами м'яса, овочів і земляних спецій, що виходили з масивної каструлі, яка булькала на гладкій сучасній плиті. У Гаррі забурчало в шлунку, а в роті потягнуло слиною.

"Це той лось, якого ми впіймали, так?" - запитав він, коли брюнет попрямував до холодильника.

"Так воно і є, янголе. Принаймні, його частина; я їстиму з цієї штуки більшу частину сезону. А що стосується голови, ну, її ще не встигли таксидермізувати. Я дам тобі знати, коли це буде зроблено, якщо ти захочеш її". Він відкрив холодильник.

"Хтось хоче випити? У нас є чай, кілька різних видів соку, трохи содової, молоко, пиво, різноманітні винні кулери та вода. Очевидно."

"Чай звучить добре". сказала Лілі, коли Нагіні з цікавістю

підбігла до неї. "Я буду пиво, Ріддл."

"Газованої води, мабуть. Я б краще не пив сьогодні."

Том знизав плечима, передавши Гаррі банку кока-коли, а потім взяв пляшку чаю та дві банки пива і штовхнув двері стегном. "Як хочеш, любий". сказав він. "Йди і сідай за стіл, тушковане м'ясо вже має бути готове".

Том поставив миски і черпаком налив тушкованого м'яса, а Гаррі приєднався до батьків за кухонним столом. Брюнет поставив миски перед кожним із них, перш ніж сам сів за стіл.

"Я чула, що ти з Англії, Томе?" запитала Лілі, коли вони накинулися на їжу. Нагіні штовхнув Тома ногою, без сумніву, намагаючись отримати їжу з його тарілки, і заскиглив.

"Так." Він м'яко відштовхнув уперту собаку, але вона повторила свої витівки з Гаррі; крук почував її за вухами, але не дозволив лизнути свою ложку, на що пес, без сумніву, сподівався. "Я народився і виріс у портовому містечку в графстві Кент під назвою Рамсгейт. Мене виховувала майже виключно моя мати; батько пішов, коли мені було вісім років, але не раніше... залишивши свій слід. З цієї причини я вважаю за

краще не обговорювати своє дитинство в деталях".

"Навіщо ви переїхали аж сюди, на Аляску? Здається, це трохи далеко".

"Гадаю, що так". Том поклав підборіддя на долоню, помішуючи тушковане м'ясо, чекаючи, поки воно охолоне. Гаррі не переймався цим, радісно ризикуючи обпектися язиком, аби вгамувати бурчання шлунку. "Але мені потрібна була зміна обстановки, мене переслідував хтось, хто хотів мене вбити - ні, на жаль, я не жартую, - і Аляска запропонувала достатньо простору і можливостей для занять моїм улюбленим хобі. Це був або переїзд, або участь у королівській битві не на життя, а на смерть, тож я поїхав".

Гаррі скривився від болю, коли його зуби зіткнулися з чимось твердим. Чи не відкусив він шматок кістки? Шматочок металу, що відколовся від одного з інструментів, яким він користувався для приготування їжі? Збентежений, Гаррі потягнувся і витягнув з рота кривдника.

Всі розмови припинилися, всі троє дорослих мовчки дивилися на браслет-оберіг, який звисав з його пальців.

Том прочистив горло і сів назад у крісло. "Ну, принаймні тепер я знаю, куди поділися мамині коштовності". Сказав він. "Я кинув їх в один з горщиків, коли переїжджав, щоб тримати все в одному зручному місці, і... забув. Я не заглянув у горщик перед тим, як використати його, це моя провина. Вибачте."

"Це належить твоїй матері?" Він з глухим стуком кинув браслет на стіл. Здавалося, що його носив би хтось значно молодший за вік матері Тома. Не кажучи вже про дуже сучасний.

"Так і було. Після її смерті я зберіг кілька шматочків. З ностальгії." Він сказав. "Я точно навчився перевіряти свої каструлі на наявність непродуктивних предметів, перш ніж використовувати їх у майбутньому. І перевіряти металошукачем усе, що я готую, перш ніж подавати гостям; мені доведеться розкопувати тушковане м'ясо, коли воно охолоне, щоб знайти все це".

Джеймс порушив незручну атмосферу, що запанувала в кімнаті, пирхнувши. "Ти сьогодні пив, Ріддле?"

"...Може, трохи". зізнався Том сором'язливо.

Гаррі не міг позбутися думки, що його хлопець - актор-убивця.

"Чи сталися ще якісь напади, поки нас не було? Чи були якісь прориви у справі?" Брюнетка швидко змінила тему, щоб перевести розмову на інше.

"Ні, на обидва твої запитання". Настрій батька став похмурим. "Нам вдалося зняти відбиток під час останнього нападу, і сьогодні ми отримали його від експертів. Вони не знають, що це".

"Це прикро". Том сказав. "Як ти взагалі збираєшся впоратися з цією штукою, якщо ти навіть не знаєш, що це таке?"

"Я не знаю, але я сподівався, що ви, як мисливець, зможете впізнати його, коли інші не змогли. Я приніс його з собою." Він сказав. "Не могли б ви поглянути?"

"Зовсім ні."

Джеймс дістав із сумки, яку приніс із собою, щось схоже на білу гіпсову скам'янілість і передав її через стіл Тому. Брюнет кілька секунд дивився на нього, а потім насупився і поклав його на стіл. Гаррі стривожено витріщився на його розмір.

"Це точно собака. Люпин, якщо точніше." Він сказав. "Мені потрібно було б побачити більше одного відбитка, бажано справжні сліди, щоб сказати, чи був він двоногим, чи чотириногим, чи чимось середнім між ними, але, судячи з розміру відбитка, ця істота мала бути сім або вісім футів заввишки. Хижак, без сумніву. І досить розумна, щоб не бути поміченою. Але більше я нічого не можу сказати; я полюю на дичину, а не на монстрів, і я ніколи не бачив нічого подібного раніше".

"Що ви пропонуєте нам робити? Чи *можемо* ми щось зробити?"

"Якщо тільки ви не можете передбачити, де він завдасть наступного удару, я не думаю, що це можливо". Його губи піднялися вгору в майже непомітній посмішці. "Хоча я б порадив вам усім бути обережними під час нічного патрулювання. Особливо в наступний повний місяць".

У темряві ночі

"Слідкуйте за собою до наступного повного місяця"? повторив Сіріус з пасажирського сидіння, дивлячись на свого напарника з піднятою бровою. Наближалася перша година ночі, і за вікнами крейсера не було нічого, окрім темряви. Вони були не так вже й далеко від міста, вогні Годрикової Улоговини виднілися за півмилі праворуч від них, але зорі та місяць ховалися за хмарами, а за межами міста не було нічого, що могло б освітити темряву за фарами машини. "Стережіться наступного повного місяця", - і це все? Це все, що сказав Ріддл? Жодної пропозиції щодо того, що ми повинні були робити, щоб "пилнувати" себе? Жодного пояснення, чому? Облиш, Пронгс, ця штука не чекала на повний місяць, тож яке це має відношення до справи?"

"Я не знаю; Ріддл відмовився говорити більше. Він просто сидів і... посміхався". сказав Джеймс, не зводячи очей з темної дороги перед ними. "Гаррі виглядав незручно від цієї розмови; коли я запитав його про це пізніше, він розповів мені історію, яку Ріддл, очевидно, розповів йому, коли вони були в поході. Про перевертня, або монстра, схожого на перевертня. Смішно про це говорити, але між здатністю цієї істоти залишатися непоміченою, руйнуванням, на яке вона здатна, і тими відбитками...".

Його обірвало різке шипіння радіо на приладовій панелі, голос диспетчера, що проривався крізь подагру тріскучих перешкод. "Триває напад; підрозділ 549 просить підкріплення. Найближчий підрозділ, будь ласка, негайно виїжджайте на місце".

"Єдність 549?" Широкі сріблясті очі Сіріуса віддзеркалювали бліде сяйво приладів, коли Джеймс смикнув кермо праворуч, змусивши крейсер закрутитися. "Це..."

"Ремус!" Він натиснув на акселератор, грудки бруду та уламків каміння бризнули ззаду, перш ніж задні колеса зчепилися з дорогою, і машина помчала вперед на швидкості, що межувала із забороненою. Над машиною завищали сирени, спалахи червоного і синього світла розбивалися об каміння і дерева, через які вони пролітали, коли летіли ґрунтовими доріжками і заносило на поворотах.

Вони прибули на місце кривавої бійні, подібної до якої їм ще не доводилося бачити; другий крейсер був повністю знищений, капот зморщений і відригував дим, а його дах тепер нагадував алюмінієву бляшанку, по якій топтався, а потім неодноразово переїхав вісімнадцятиколісний транспортний засіб. Його фари мерехтіли і спалахували, приєднуючись до їхніх фар, висвітлюючи людський слід нападу звіра.

Тверда земля на дорозі була багряною від крові, розірвана тканина поліцейської форми та відрубані кінцівки валялися, наче дитячі іграшки. Сліди волочіння вели в темряву, виблискуючи нудотним багряним кольором.

Ремус лежав на краю білого кола, яке відкидали фари, весь у крові, явно поранений, але ще живий.

"Місяць!" Обидва чоловіки зірвалися зі своїх крейсерів і кинулися до друга. Сіріус кинувся на іншого чоловіка, а Джеймс рефлекторно витягнув широку руку, карими очима скануючи

Я вдивлявся в темряву на предмет будь-яких ознак небезпеки, але нічого не знаходив. Не те, щоб це принесло якесь полегшення.

Надворі було так темно, що ця істота могла стояти за фут від них, а він би її не побачив.

"Муні! Муні, будь ласка, прокинься!" Сіріус несамовито труснув його, змусивши яскраво-бурштинові очі розплющитися і втупитися на нього. Вони були розфокусовані від втрати крові та шоку, але жах все ще чітко читався на його обличчі. "О, дякувати Богу!"

"Ластоногий? Шпильки? Що... чому ви тут?"

"Чому ми тут?" Джеймс приєднався до свого напарника, присівши навпочіпки біля їхнього друга і почавши оглядати його рани. Глибокі сліди від кігтів і порізи від розбитого скла, але жодних укусів. Це виглядало не так, ніби його побили, а більше схоже на те, що його підкорили і витягли на середину вулиці.

Як приманка.

"Що ти маєш на увазі під 'чому ми тут'?" запитав Сіріус. "Хтось викликав службу порятунку 10-78 через напад, що триває; це мав бути або ти, або твій напарник".

Очі Ремуса ледь не вилазили з черепа, і він, здавалося, справді збожеволів від страху. Він завжди був найспокійнішим членом їхньої маленької групи друзів, і бачити його таким зараз було не просто трохи тривожно. "Ні, це не...! Він викликав диспетчерську службу! Воно не звичайне - воно може *розмовляти*! Це не людський голос, але... я... я чув його! Воно розумне і щось планує!"

Інші двоє обмінялися вимученими поглядами, їхні обличчя раптово зблідли. "Муні, у тебе шок. Ти, мабуть..."

"Ні!"

"Ремус".

Джеймса відрізало, коли його дикоокий друг схопив його за комір, а решта його тіла зробила невдалу спробу піднятися з забризканої кров'ю землі і побігти до їхнього непрацюючого крейсера. "Це. Все ще. Тут!"

Щось врізалося в уже розбите лобове скло розтрощеного крейсера, від чого рештки скла зі дзенькотом посипалися на землю, а те, що було кинуто, застрягло в пробоїні. Шматок зламаних кісток, меленого м'яса і хрящів, що колись був людським тулубом. Джеймс підстрибнув так невдало, що випадково вистрілив з пістолета, куля зрикошетила від розтрощеного автомобіля і зникла в ночі. Сіріус вилаявся, схопив Ремуса за іншу руку і потягнув його на ноги.

"Давай, Пронгс, нам треба забиратися звідси!" Інший чоловік встиг відтягнути Ремуса на півдорозі до їхньої власної машини, перш ніж зрозумів, що Джеймс не рухається, а його очі зосередилися на тому, звідки взявся шматок трупа. "Шпильки!"

"Я хочу це побачити". І він мав це на увазі. Він хотів його побачити. Щоб нарешті дізнатися, що за істота відповідальна за те, що тероризує місто і наражає на небезпеку його сім'ю. "Я хочу знати, що це за клята тварюка!"

З-за кола світла, пролитого фарами автомобіля, вирвалося грубе гарчання, і в полі зору з'явилася пара палаючих червоних очей розміром з тенісні м'ячі. Руків'я пістолета було холодним і слизьким у його тремтячих руках, коли він повільно відступив до водійського боку крейсера; побачивши, що він наближається, Сіріус поспішно відчинив йому дверцята.

Істота йшла слідом, пробираючись вперед у згорбленій позі, притиснувшись своєю масивною формою до землі. Вовча голова сиділа на товстій шиї та широких плечах, тіло - викривлена подоба людського, вкрита мотузками з грубих м'язів і темно-коричневого хутра. Його загострені вуха були притиснуті назад, а хвіст, зупинившись, спостерігав за ним.

Чорні губи відтягнуті назад над злісними жовтими іклами, вимазаними кривавою слиною.

Гортанне гарчання відлунювало в його бочкоподібних грудях, більше схоже на тигрове, ніж на щось собаче, коли його палаючі очі пробивали в ньому дірки. Змушуючи його поворухнутися. Втратити нерви і втекти.

А потім він став, випроставшись на весь свій величезний зріст і видав криваве виття, що стискало кров. Не в силах більше стояти на своєму, Джеймс відкрив вогонь, сподіваючись збити потвору або принаймні відлякати її, але, на його жах, кулі не змогли відлякати монстра. Свинець розбився об його груди, осколки марно падали на дорогу біля його ніг.

Він гаркнув і рвонувся вперед; він кинувся у відчинені двері і знову натиснув на педаль газу.

"Тримайся!"

Тіло вовкулаки розбило вітрове скло, вдарившись об нього. Ударившись об дах, воно з хрипом і гарчанням впало на дорогу і знову з важким ударом звалилося на землю. Джеймс повернув машину назад, знову заливаючи місце нападу світлом і показуючи впалу фігуру монстра.

"Він мертвий?"

"Це не може бути нічим іншим, як дорожньо-транспортною пригодою; "Пронгс" врізався в нього на швидкості майже п'ятдесят кілометрів на годину. О, Господи, він піднімається! Він *знову врізався!*"

Звір накинувся, перш ніж у нього з'явився шанс, пролетівши десять ярдів і приземлившись на капот з такою силою, що вивело з ладу двигун. З зім'ятого капота повалив дим та іскри. Звір відтягнув назад одну з витягнутих рук - довгі пазуристі пальці, стиснуті в кулак - і вдарив нею по склу. Один раз. Двічі, перш ніж воно розбилося, обсипавши їх трьох уламками скла. Сіріус почав шалено стріляти по ньому у відчайдушній, марній спробі відігнати його, так само, як раніше Джеймс. Джеймс, зі свого боку, не маючи набоїв, кинув у потвору свій пістолет.

Воно відскочило від його короткої морди, і йому вдалося привернути увагу лише до нього. Палаючі очі звузилися до небезпечних щілин, а потім так само швидко розширилися. Істота

нахилилася до нього, пильно вдивляючись у його окуляри, а потім повернула голову, щоб розглянути годинник, який відбивався в лінзах.

Він знову загарчав, лютий звук перетворився на нерозбірливі слова. "Треба робити це вночі. У мене немає часу на ігри."

Істота вистрибнула з капота автомобіля і помчала в темряву, зникнувши так само швидко, як і з'явилася. Їм треба було забиратися звідти. Треба було негайно відвезти Ремуса до лікарні. Двигун був застрелений, і машина відмовлялася заводитися знову; Джеймс зняв радіо з гачка, дивлячись на свого напарника, який ошелешено і блідо дивився туди, куди зникла тварина.

"Зробіть все можливе, щоб стабілізувати його, поки ми тут застрягли; я кличу на допомогу".

Гаррі прокинувся від звуку розбитого скла. Сидячи в ліжку, він побачив те, що можна було описати лише як монстра, який заповз через вдову його кімнати. Всі м'язи, темне хутро і виражені очі.

Гаррі закричав і з гуркотом зірвався з ліжка, коли звір повністю проник всередину і піднявся на повний зріст. Його широка спина і масивні плечі зачепили стелю, коли він повернувся до нього. По коридору пролунали кроки, і двері його кімнати відчинилися, показавши його матір по той бік.

Лілі побачила істоту в його кімнаті і теж закричала, схопивши лампу з сусіднього столу і жбурнувши її у звіра. Лампа відскочила від його голови, розбившись об підлогу, і звір обернувся з низьким гарчанням, вишкіривши свої масивні зуби, коли він зосередився на ній.

Його батька не було в будинку, щоб врятувати їх, істота, відповідальна за численні жорстокі смерті, нависала над ногами його ліжка, і вона націлилася на його матір!

Гаррі завжди був імпульсивним, і, мабуть, навіть смертельний страх не зміг цього змінити. Озброївшись черевиком, який випадково опинився під рукою, він кинувся на звіра і замахнувся.

Виставка вилетіла з його рук, коли він вдарився спиною об стіну під стелею, зім'явшись в ошелешену купу між ліжком і вікном. Починаючи прослизати в свідомість, Гаррі почув крик матері та пирхання істоти. А потім воно доторкнулося до нього. Його довгі пальці схопили його за плече, щоб перевернути на спину, ніби перевіряючи, чи немає ушкоджень. Напрочуд ніжні, незважаючи на силу, якою мав володіти звір, щоб спочатку кинути його в стіну.

"Гаррісон". Слово було сильно понівечене, поховане під шарами гарчання, але Гаррі знав, що чув його. Потвора вимовила його ім'я. Величезне і вовкоподібне, саме таким мало бути чудовисько з розповіді Тома, і воно назвало *його ім'я*! Крізь темряву він побачив руків'я меча, який дав йому Том, що стирчало з-під ліжка.

Ну, це, звичайно, було краще, ніж черевик.

Гаррі кинувся за клинком і схопив його за руків'я, перш ніж істота встигла відреагувати, **в и с м и к н у в** його з піхов і встромив в одну з лап монстра. Вигнуте лезо пронизало лапу монстра наскрізь, а його срібний кінчик відлетів убік, забарвлений червоною кров'ю.

Воно закричало від болю, звук був надто людським, щоб його можна було описати інакше, як переслідування, і вирвалося зі зброї, перш ніж втекти назад у ніч. Прихопивши з собою майже всю стіну. Гаррі впав на підлогу своєї кімнати, а меч з брязкотом впав на підлогу поруч з ним, коли світ почав обертатися. Адреналін витікав з нього, як кров з відкритої рани, разом із силою не заснути. Останнє, що він побачив перед тим, як повністю втратити свідомість, було стурбоване обличчя матері.

Ніжна турбота з любов'ю

Лікарняна палата була жахливого, вибіленого бежевого кольору, а кахельна підлога була вкрита подряпинами від взуття незліченних стурбованих відвідувачів минулого пацієнта. Штучно охолоджене повітря викликало мурашки на оголеній плоті його могутніх рук і важким тягарем лягало на шкіру, а різке біле світло відбивало кольори на товстих лініях татуювань, наче моторне масло на воді. Запахи металу, спирту і крові були нудотними, вони обпікали ніс, а зуби зціплювалися до болю. Вовк всередині нього крокував і гарчав, збуджений пронизливим писком кардіомонітора в кімнаті.

Туго перев'язана рана пощипувала і пекла, свербіж від її прискореного загоєння викликав незначне роздратування, яке шипіло в найвіддаленіших куточках його свідомості. Дискомфорт, недостатньо сильний, щоб відволікти його від справ. Його руки то стискалися в кулаки, то знову розтискалися, нігті вгризалися в долоні, але нічого не робили, щоб послабити тиск його люті.

Том Реддл був розлючений. Він витратив надто багато часу на "поліцію", не зміг спіймати свого приятеля, тепер буде змушений чекати ще *цілий* місячний цикл, щоб повністю підтвердити їхній зв'язок і повернути його, а на додачу до всього він ще й завдав йому болю.

Його дорогоцінний друг. Його улюблений легіонер. Він би його поранив. Звичайно, він не хотів цього, це була просто миттєва реакція, коли ворон кинувся на нього, але це було зроблено. І його маленький товариш відповів йому тим же, використавши лезо, яке він дав йому. Сріблястою зброєю, яку він забрав як трофей багато років тому з тіла переможеного мисливця на вовків.

Йому пощастило, що Гаррі поранив його лише в ногу, а не в більш життєво важливе місце.

Принаймні, його легіонер був у безпеці. Від отриманих поранень не буде довготривалих наслідків. Вже за це Том був вдячний. Сидіти під час лікування ноги, посилаючись на "нещасний випадок під час ремонту", щоб уникнути підозр, було досить погано; "лікарі" були змушені дати йому заспокійливе, щоб змусити його сидіти нерухомо достатньо довго для лікування, і хоча його організм витратив дозу набагато швидше, ніж нормальна людина, лікування Гаррі вже закінчилося.

Це, мабуть, на краще, бо інакше він міг би викинути когось у вікно.

Його батьки відчули полегшення, побачивши його; Ремус все ще перебував у відділенні інтенсивної терапії від травм, отриманих під час їхньої сутички напередодні ввечері, і його присутність дозволила їм відвідати свого більш важко пораненого друга, не турбуючись про те, що їхній син прокинеться і виявиться на самоті. Вони продовжували заглядати до нього час від часу, приблизно двічі на годину, і під час одного з таких візитів у Тома з'явився найкращий шанс досягти своєї кінцевої мети.

Він завдав значної шкоди кімнаті Гаррі, коли виходив, і сказав, що ремонт займе трохи більше місяця. Відкривати гостьову спальню для свого хлопця було другою натурою.

Зрештою, для чого ще потрібен хороший партнер?

Тихий стогін вирвав брюнета із задуми. З-поміж пагорбів подушок і чохлів на нього заціпеніло дивилися ясні зелені очі, а його вовк гарчав, щоб він відчув запах свого товариша і переконався, що той справді цілий і неушкоджений. Том спустив його на землю, натомість простягнув руку, щоб погладити по щоці; маленький крук видав розгублений звук і притулився до його теплого дотику.

"Том?" Гаррі намагався сфокусувати погляд, але врешті-решт закліпав

очима. Брюнет посміхнувся йому. "Так, голубчику, я тут".

"Що сталося?"

Він під'їхав ближче, взяв іншу руку меншого самця і почав розтирати великим пальцем заспокійливі кола на її тильній стороні. "Що ти пам'ятаєш?"

"Монстр. Воно вдерлося до моєї кімнати минулої ночі". Його брови зв'язуються разом у виразі милої розгубленості. "Я не можу чітко пригадати."

"Не старайся надто сильно, бо зробиш собі боляче". Він м'яко хихикнув, коли Гаррі випнув нижню губу в надутій пиці. "У тебе струс мозку і кілька забитих ребер. На додачу до цього, ти зламав гомілку, коли впав. Тріщина, а не перелом. Деякий час буде боліти, але гіпс не знадобиться".

Гаррі сонно буркнув у відповідь, потягнувшись неушкодженою рукою, щоб притиснути руку Тома до свого обличчя.

"Твоя кімната також повністю зруйнована". Він продовжував. "Я вже говорив з твоїми батьками про це, і ми вирішили, що ти залишишся зі мною, доки не закінчиться ремонт. Ти не проти?"

Він вирішив інтерпретувати тихий звук, який він видав перед тим, як притулитися ближче, як ствердну відповідь.

"Вони підсадили тебе на хороші речі, чи не так?"

"Мені подобається твій голос, Томе. Я коли-небудь говорила тобі це? Він звучить як... як... мені подобається твій голос".

Так. Це точно був морфій; він уже відчував солодкий запах опіатів у своїй крові, а його безглузда реакція це підтверджувала. "Я радий, що тобі подобається мій голос, кохана". сказав він, обережно вивільняючи руку, що стискала його обличчя, з Гарріної хватки і проводячи нею по його дикому чорному волоссю. Все ще м'яке, таке ж, як він пам'ятав. Там, де Гаррі вдарився головою об стіну, залишився ніжний, випуклий горбик; маленький крук тихенько заскиглив, коли його довгі пальці обмацували це місце. Том зупинився, нахилився і поцілував його в чоло.

Коли він відступив назад, то побачив чарівну насуплену мордочку.

"Що сталося, голубчику?"

"Ні!"

"Ні?" - повторив він, піднявши одну брову догори. Що "ні"?

"Це був поганий поцілунок, Томе! Поганий! Поцілуй мене гарно, я хочу гарного поцілунку!"

Брюнет подавив пирхання; якби не травма, Том міг би подумати про те, що крук, високо піднятий, як повітряний змій, з'являтиметься у нього частіше. "Ти називаєш мене поганим цілувальником, Поттере?"

"Ні, але це був поганий поцілунок!" Він скиглив, надуваючи губи. "Я хочу хороший поцілунок, Томе. Щоб мені стало краще."

"А що таке хороший поцілунок?"

Неушкоджена рука Гаррі злетіла вгору так швидко, що він мало не вдарив себе по обличчю. Він показав одним пальцем на свій рот. "Губи!"

"Губи?" - його губи скривилися в лукавій посмішці, коли він знову нахилився. "Ти маєш на увазі ось так?"

Гаррі нявкнув, коли Том знову поцілував його, його руки незграбно піднялися, щоб заплутати пальці в його волоссі. Брюнет розірвав поцілунок швидше, ніж їм обом хотілося б, і Гаррі притулився лобом до воронячого лоба.

"Я радий, що з тобою все гаразд". Він сказав тихо. "Я люблю тебе, я серйозно, лялечко. І... я б ніколи не заподіяв тобі болю навмисно."

Крізь серпанок задоволення, викликаного знеболювальним, маленький крук, здавалося, вловив серйозність його тону. "Томе? Про що ти говориш?"

"Нічого." Він швидко відповів. "Я просто хотів переконатися, що ти знаєш. Що зі мною ти в безпеці. Не дивлячись ні на що."

Гаррі щось сонно пробурмотів, вільно обійняв Тома за широкі плечі і знову заснув. Темношкірий брюнет залишився у скрутному становищі, яке він врешті-решт вирішив, обережно залізши на вузьке лікарняне ліжко і опустившись поруч з ним. Маленьке кручення згорнулося калачиком, і Том обхопив його руками за талію.

Він почув кроки задовго до того, як їхній власник увійшов до кімнати. Занадто важкий, щоб бути одним із медсестер; чоловік. Не взутий у те ж взуття, що й персонал лікарні; відвідувач. Не рухався в постійному швидкому темпі оточуючих медичних працівників; втомлений. Том підняв голову саме тоді, коли Джеймс просунув її в палату.

"Виглядаєш жахливо, Поттер. Здається, я казав вам обом іти додому і спати, коли ви були тут востаннє". Він прогарчав над кучерявим волоссям Гаррі. "Очевидно, ви мене не послушали."

"Дивно, - чоловік звучав ще більш виснаженим, ніж виглядав, що само по собі було чесною правдою, - між хвилюванням за сина і близького друга дитинства і тим, що я побачив минулої ночі, я не зміг би заснути, навіть якби хотів".

Том пирхнув у відповідь і вмостився ближче до свого товариша.

"Він ще не прокинувся?"

"На деякий час, так. Достатньо довго, щоб дати зрозуміти, що він їде верхи на драконі, і вимагати поцілунків. І затягнути мене до себе в ліжко". А він сказав. "Як Ремус?"

"Він втратив багато крові, але зараз

стабільний". "А ти?"

"Потрясений. Кілька незначних порізів і синців. Жахливо знати, з чим саме ми зіткнулися". "Можу собі уявити, що від того, що ми бачимо монстра в темряві, стає ще страшніше".

"Я не встиг запитати тебе раніше, Ріддле, що з тобою сталося, що ти опинився тут?"

"Ніщо не може бути таким жахливим, як напад звіра з нічного кошмару". Том зітхнув. "Нарешті я став жертвою тієї єдиної дошки підлоги, яка не витримала моєї ваги; Нагіні довелося допомагати мені вибратися з ями, а лікарям довелося витягати величезні скалки з моєї ноги. Кілька цвяхів теж. Довелося зробити укол від правця і таке інше, але зі мною все буде добре". Він сказав. "Йди додому, Джеймсе. Сіріус і Лілі теж. Гаррі зі мною в безпеці, а Ремус поза небезпекою; навіть якщо ти не зможеш заснути, то принаймні матимеш можливість прийняти душ і переодягнутися. І поїсти. Я чула безліч жахливих історій про лікарняну їжу".

Інший чоловік зітхнув і кивнув, хоча все ще виглядав таким, що не хоче йти. "Лілі говорила те саме. Можливо, ви обидва маєте рацію". сказав він. "До речі, дякую тобі. За те, що прихистили Гаррі, поки не закінчиться ремонт у його кімнаті".

Він посміхнувся на це. "Не треба дякувати, мені дуже приємно".

Джеймс кивнув і знову вийшов з кімнати. Він вмовився і заплющив очі; поки ворон тримав його, він міг би й сам трохи відпочити. Цей відпочинок обірвався не більше ніж через двадцять хвилин, коли в двері ввалилися настирливі "друзі" його матері.

Він притлумив дике гарчання, коли руда кішка вискочила, наче з "Крота", і тижнула в нього пальцем, наче стара відьма; Том був майже впевнений, що це попередження, аби він остерігався березневих свят.

"Відійди від нього!"

Рон і Герміона ледь не вискочили зі шкіри, а Гаррі здригнувся від тривоги. "Господи, Джіні! Що за чортівня!"

"Що відбувається?"

"Нічого, любий." Том швидко заспокоїв його. "Просто приїхали твої... друзі".

Рон робив усе можливе, щоб заспокоїти сестру, але безрезультатно. Карі очі витріщилися на нього, і він чхнув у відповідь, випроставшись, чим викликав напівпритомне нарікання ворона.

"Що ти тут робиш?"

"Що я тут роблю? Я думав, міс Візлі, що причина моєї присутності не потребує пояснень. Мого хлопця поранено. Я тут, щоб запропонувати моральну підтримку". Дівчинка була настирливою і набридливою. Він добре знав, що вона встановила камери на його території і, без сумніву, бачила більше, ніж слід, і знав, що врешті-решт йому доведеться подбати про неї. Але це могло статися після того, як він переконається, що більше ніколи не втратить свою подругу. Вона не була такою важливою, як його легіонер.

Він поправив свій одяг, підвівшись з ліжка. "Я залишу вас чотирьох поговорити, а сам піду пообідаю і вип'ю кави. Чи є щось, що ти хочеш, щоб я приніс тобі, моя люба?"

Здавалося, маленьке кручення розривалося від такої перспективи. "Я хочу пудингу,

Томе." "...Гаразд. Шоколадний чи ванільний?"

Гаррі злегка шморгнув носом, його яскраві зелені очі опустилися, що майже дорівнювало збентеженню. "Обидва."

Побачивши його вираз обличчя, Том не міг не посміхнутися. "Я подивлюся, що я можу зробити".

"Що це, в біса, було, Джіні?" - запитав її старший брат, коли вони поспішали назад у коридор, підганяючи кислотним поглядом Тома. Вони провели з другом цілу годину, але Гаррі був настільки несповна розуму, що нічого не міг вимовити, тож з питаннями про те, що з ним сталося, довелося зачекати. Зрештою, ні Рон, ні Герміона не були вражені її вчинками. "Не любити людину - це одне, але переслідувати її безпідставно - зовсім інше".

"Це не просто так!" огризнулася вона, відштовхнувши їх обох убік, щойно вони вийшли з лікарні. "Близнюки допомогли мені встановити камери."

"Джінні! Це незаконно!"

"Так само, як і вбивати та їсти людей, Герміоно! І що ще гірше, я думаю, що він згодовує свої вбивства і Гаррі". Вона витягла з кишені телефон і тичнула його їм в обличчя. "Дивіться!"

Коли відео закінчилося, обидва виглядали так, ніби їх зараз знудить: бліді і тремтячі.

"Н-но... ні, це... їх не існує! Це неможливо!" Незважаючи на заперечення, Герміона трималася набагато краще, ніж Рон, який, здавалося, був не в змозі сформувати зв'язні слова. "Що ж нам робити? Що нам робити?"

"Я не знаю!" похмуро зізналася вона, знову відкладаючи телефон. "Але ми повинні щось зробити; він щось хоче від Гаррі, і що б це не було, воно не може бути добрим. Ми повинні знайти спосіб зупинити його!"

"Н-ну, - пискнув Рон, ледве переборюючи страх, - а хіба у перевертнів не буває алергії на срібло? Це ж так у фільмах показують, так? І... якщо один з них існує, то їх має бути більше, тож, можливо, є люди, які знають, як їх вбити".

"О, Рональде, не треба! Знаєте що, забудьте! Уся ця ситуація просто смішна! Перевертні існують, і Гаррі зустрічається з одним з них, то чому б не існувати і мисливцям на перевертнів! Це не може бути ще *більш* нереальним!" Вона розвела руками, її очі блищали, а і без того густе волосся ще більше стирчало вгору від хвилювання. "Як ти пропонуєш нам знайти цих людей?"

Брати й сестри Візлі презирнулися. "Хіба не для цього існує інтернет?"

Орден Фенікса

Оглушливий дзвін Біг-Бена розносився по всьому Лондону, відбиваючись від бруківки та кам'яних стін подвір'я вікторіанського абатства, і здавалося, що звук тисне на нього з усіх боків. Дув вітер, важкий від запаху Темзи і дощу, що насувався з сірих хмар, які клубочилися над головою. Його чорний плащ владно розвівався за спиною, коли він покривав останні кілька ярдів, що відділяли його від входу в історичну будівлю, відкриваючи пояс зі зброєю і масив срібла на талії для очей кожного, хто міг випадково пройти повз, хоча в цей час ночі було дуже мало ймовірно, що там хтось був.

Штаб-квартира Ордену Фенікса розташовувалася тут лише через кілька років після його заснування, приблизно в 1530 році, коли мисливці на вовків були поглинуті - разом з багатьма іншими організаціями - Католицькою Церквою. Він, Северус Снейп, жив там з дня свого народження і майже стільки ж часу був його членом. Його батьки були вбиті Томаром Рідалом, коли йому ледь виповнилося п'ять років. Відтоді він проводив кожну вільну годину, тренуючись битися з "Альфою з Альф" або полюючи на нього, аж до того моменту, коли той зібрався і безслідно покинув країну.

Жоден з них не мав ані найменшого уявлення про те, куди подівся прабатько Прокляття Перевертня. Зрозуміло, що це безмежно ускладнювало зусилля, спрямовані на те, щоб вгамувати цього виродка. Северус Снейп *не був* щасливою людиною.

Він піднявся сходами до входу в абатство по двоє, пройшовши під золотим написом "Gladius Ad Noctem", викарбуваним над дверима, якраз тоді, коли почав падати дощ. Величезне приміщення, яке відкрилося перед ним, незважаючи на те, що його вже давно переобладнали, все ще зберігало той самий запах, що й у дні, коли воно було богослужбовим залом: олії для хрещення, диму ладану і стоячої води. Жінка з пофарбованим у фіолетовий колір волосся підбігла до нього за частку секунди, перечепившись через власні ноги і лише ледь не впавши на землю.

Це було зовсім не те, з чим він хотів мати справу одразу після повернення з майже місячного полювання на Феніра Грейбека в Шотландії. "Німфадора". Він потягнувся, не звертаючи уваги на її погляд, який вона кинула на нього за те, що він насмілювався звернутися до неї на її зневажливе ім'я. "Німфадора". "Я можу вам чимось допомогти? Якщо це ще один приклад нагальної потреби в "ексклюзивній" марці фарби для волосся якогось іншого безглузлого відтінку, пропоную вам попросити Шеклболта супроводжувати вас замість мене, бо в мене немає ні терпіння, ні часу".

"Безглуздий відтінок фарби для волосся? Декому з нас подобаються яскраві кольори, Северусе; носіння чогось не чорного весь час може допомогти тобі трохи розслабитися". Вона накинулася на нього і провела захисною рукою по своєму насиченому фіолетовому волосся з шпильками. "Альбус хоче тебе бачити: ми отримали інформацію про вовка, який напав на людей на Алясці. З ним зв'язалися діти з тих країв, щойно ви поїхали. Він відмовився послати когось, окрім тебе; тобі варто піти і поговорити з ним".

Він відпустив молодшого Мисливця без жодного слова і пройшов повз неї розгалуженим коридором, прямуючи до кабінету керівника Ордену. Альбус Дамблдор був, поза всяким сумнівом, найстарішим чоловіком, якого він коли-небудь зустрічав, - його перевершував лише Рідал, але він уже не вважав його чоловіком, - але, незважаючи на свій вік, був ще неймовірно бадьорим та енергійним. Хоча сам він ніколи не бачив його на полюванні.

Не дивно, враховуючи той факт, що його борода була майже достатньо довгою, щоб перечепитися, і була б е р е ш к о д о ю в будь-якій бійці, в яку б він не вплатився. Він подивився на нього, коли той увійшов, блідо-блакитні очі мерехтіли в оправі його окулярів у формі півмісяця.

"Северус, мій хлопчику, ти повернувся. Полювання на Грейбека пройшло успішно?"

"І так, і ні". Він сказав. "Я поклав Лестрейнджа і Долохова, але Грейбеку вдалося втекти".

"Я впевнений, що ми скоро притиснемо Фенріра. Він не зможе тікати вічно". Він штовхнув маленьку миску з цукерками через стіл до себе. "Лимонну льодяникову?"

Снейп зробив вигляд, що інший чоловік не пропонував. "Німфадора сказала мені, що ви хотіли мене бачити. Що є повідомлення про серію нападів на Алясці?"

"Так, - літній чоловік жестом показав на стілець перед своїм столом. "Сідай,

Северусе". Аби тільки прискорити справу, він зробив, як йому сказали.

"Майже місяць тому до нас звернулися пані Грейнджер та пан і пані Візлі, повідомивши, що в їхньому місті - Годриковій Улоговині - перевертень нападає на людей, і що їхній друг мимоволі зустрічається з цим звіром. Цього друга звати Гаррісон Поттер, у нього чорне волосся і зелені очі".

Молодий чоловік одразу закам'янів, його чорні очі звузилися. "Рідаль".

Дамблдор повільно кивнув. "Так. І я маю підстави вважати, що цей Гаррісон - не просто чергова заміна. І саме тому я не передзвонив вам раніше".

"Але якщо це Гаррісон, *справжній* Гаррісон, то він неодмінно спробує перетворити його до наступного повного місяця". Альбусе, це ж через три дні! Зупинити це!"

"Ти не зупиниш його".

"*Що?*" запитав Северус, різко нахилиючись вперед у кріслі. "Ти дозволиш цьому статися? Приректи хлопця на прокляття! Мені доведеться поховати його разом з Рідалом!"

"Це для більшого блага, Северус. Це необхідна жертва". Він відкрив шухляду і витяг вузьку дерев'яну скриньку, поставивши її на міцний предмет меблів. "Томар Рідаль - монстр, народжений з ненависті. Лише любов може його знищити. І Прокляття закінчиться лише тоді, коли він знайде спокій, а не буде просто переможений чи вбитий. І він не покине цей світ, доки залишається Гаррісон". Він відкрив скриньку і відсунув шовкову обгортку, відкриваючи старовинний срібний кинджал, що лежав

усередині. "Прокляття - це реліквія світу, якого більше не існує. Узи, що пов'язують Томара і Гаррісона, були викувані з сил, яких ми більше не розуміємо, так само, як і цей кинджал. Він невинний, це правда, і це прикро, але це має бути зроблено". Він

витагнув клинок з футляра і простягнув йому, потьмянілий від часу місячний камінь, вправлений глибоко в рукоятку, виблискував у слабкому світлі свічок: "Ваш рейс відправляється за сім годин".

Колона корпусу пасажирського літака, здавалося, зімкнулася навколо нього, наче лапи хижого звіра, викликаючи відчуття клаустрофобії, про яку він ніколи не підозрював, що вона у нього є. Сидіння поруч з ним, на щастя, було порожнім, але тонкий прошарок шкіри та пінопласту між ним і металевим каркасом крісла, а також кут нахилу спинки не додавали йому комфорту. Сонячне світло сліпило, коли вони вилетіли з Лондона-Хітроу, тож він опустив шторку над ілюмінатором, щоб позбавити себе головного болю, але майже повна темрява не мала жодного шансу проти тиску літака, що відривався від землі, і він все одно залишився один. Задушені струмені повітря, яким вдавалося протиснутися крізь запалені шийки патрубків вгорі, були надто охолодженими і підозріло пахли гнилими фруктами.

Напередодні йому не вдалося виспатися, поспіх зібрати необхідні речі, щоб впоратися з таким вовком, як Томар, і прочитати всі деталі ситуації не залишив йому часу, а той факт, що зміна часового поясу означала, що він повторював день, ніяк не полегшував його стан.

Він був вкрай виснажений і міг тільки сподіватися і молитися, що джетлаг не з'їсть ті вісім годин перепочинку, які він мав між прибуттям до Годрикової Улоговини і зустріччю, яку орден - або, точніше, сам старий втручальник - організував з партією, відповідальною за звітування про діяльність у цій місцевості в першу чергу.

Він зійшов з літака і пройшов через багажне відділення за рекордно короткий час, а після короткої поїздки на таксі і майже без слів обміняв готівку і опинився з ключами від кімнати в майже схожому на мотель для тарганів motelі. Все, що мало значення, - це те, що місце було придатне для життя одразу після того, як він кинув свої валізи на купу біля дверей.

Його сни були уривчастими і не мали сенсу; все, що він пам'ятав з них, - це хлопчик, чиїми єдиними помітними рисами було вороняче волосся і смарагдові очі, які дивилися на нього, розгортаючи червоні веретена з чорної зіниці, і насміхалися над ним, нескінченно повторюючи улюблену фразу Дамблдора: "для більшого блага", поки кров капала з проклятої рани в його плечі.

Він прокинувся в холодному поту за півгодини до від'їзду; більшу частину цього часу він або дивився на дальню стіну, намагаючись повернутися до реальності, або терпів відсутність води в душі, температура якої була вищою за температуру льоду. Про напади Томара повідомляли друзі Гаррісона Поттера, без сумніву, у відчайдушній спробі врятувати хлопчика з лап монстра. Дамблдор послав його, щоб відповісти на їхні сподівання, принісши його в жертву "більшому злу". Був би він проклятий, якби його свідомість не розривала його на шматки, про що свідчив сюрреалістичний жах, який він пережив за кілька хвилин до цього.

Але що ще він міг зробити, коли його послали одного протистояти Альфі з Альф?
Томар Рідаль двічі розбивав армії Римської імперії. Він був сильнішим, швидшим

і старший за всіх інших вовків. Цілі загони мисливців були кинуті на нього, і всі вони були розірвані на шматки. Єдиний спосіб вистояти проти нього - це підкрастися, поки він відволічється. І це була справжня причина, чому його відправили туди одного.

Старий шифрувальник міг би сподіватися, що помста принесе йому спокій, якого він, чорт забирай, так прагнув. Насправді це означало, що у нього не було іншого вибору, окрім як виконувати накази, і все, що він міг зробити зараз, це сподіватися, що зможе вбити Рідала до того, як прокляття вступить в силу; таким чином Гаррісону не доведеться вмирати на вівтарі "вищого блага" поруч з дикою загрозою.

Снейп вимкнув воду і вийшов з душу, витягнувши з нього одяг, який прихопив із собою. Він волів би носити стандартний орденський одяг, але Годрикова Улоговина на Алясці була маленьким містечком, і носити таку річ було б нерозумно з кількох причин: мало того, що місцеві жителі сприймали б його як якогось заїжджого туриста, так це ще й попередило б його ціль про його присутність. А Томару найменше хотілося, щоб про нього знали.

Костюм, у якому він опинився, не надто допоміг йому з першою проблемою, але місцеві жителі могли думати про нього все, що завгодно. Він все одно не затримався б тут надовго, щоб це мало якесь значення. А поки він міг стверджувати, що намагався, це не мало значення, принаймні, **я к щ о й д е т ь с я п р о Орден Фенікса.**

Він навіть не намагався надіти краватку, залишивши диявольський шматок тканини на милість якихось дрібних істот, які, без сумніву, мешкали в стінах кімнати.

Місце, де була призначена зустріч, виявилось невеликою кав'ярнею, і, зайшовши туди, він побачив трьох підлітків, які згурпувалися навколо хиткого столика з виразом тривоги на обличчях.

"Це ви троє дзвонили?"

"О, так". Брюнетка заговорила першою з групи, хоча щось у її виразі обличчя свідчило про те, що вона все ще не може змиритися з реальністю ситуації. "Ви Альбус Дамблдор?"

Його тонкі губи смикнулися в короткій нахмуреній гримасі. "Ні, я не той, з ким ви говорили, коли зв'язалися з Орденем. Я просто той, кого він послав, щоб розібратися з цим питанням". Він відповів. "Северус Снейп, а з цим вовком у мене особлива історія.

"Герміона Грейнджер". Вона сказала.

"Рон. Рон Візлі." Пробурмотів юнак, його обличчя палало рясними веснянками, а блакитні очі не могли витримати пронизливого погляду довше, ніж секунду.

"Джінні", рудоволоса дівчина, судячи зі схожості, сестра Рона, не мала таких застережень. "Це я записала відео, яке ми відправили до Ордену. Я думала, що з Томом щось не так з першого дня нашого знайомства, і скористалася їхньою відсутністю під час полювання, щоб встановити камери на його території. Ріддл показав своє справжнє обличчя, коли думав, що залишився на самоті".

Він посміхнувся, ковзнувши на вільне місце, щоб не привертати до себе зайвої уваги.

"Якщо ви були на його території, він знає. І якщо він зустрічав вас раніше, він би точно знав, хто саме несе за це відповідальність. Єдина причина, чому він нічого не зробив, полягає в тому, що він не вважає вас вартими зусиль. Принаймні, не зараз. Занадто багато його уваги зосереджено на твоєму другові".

Усі троє трохи пожвавішали. "Ти знаєш, чого він хоче від Гаррі?"

"Томар дуже старий, і Гаррісон - це той, кого він шукав тисячі років. Він його, використовуючи вочу термінологію, товариш".

"То він не скривдить Гаррі?"

"Ні. Він зробить набагато гірше, ніж просто зашкодить йому". Всі троє зблідли від його слів. "Він збирається перетворити його, але прокляття може бути передане тільки при повному місяці. Я вважаю, що саме тому він увірвався в його будинок після нападу на його батька, хрещеного батька і їхнього давнього друга; він хотів знищити нинішню "зграю" Гаррісона, перш ніж перетворити його. Якби він не встиг, то, швидше за все, прийшов би і за тобою".

"Нам... варто хвилюватися, що він полюватиме на нас завтра вночі?"

"Ні." Він сказав. "Одна невдача розбурхає його настільки, що він пройде точку неповернення. Він прокляне Гаррісона, а потім переб'є всіх вас на дозвіллі. Можливо, з його допомогою; ставши одним з них... зайве казати, що він більше не буде тим, кого ви знаєте".

"Що ж нам робити?" запитала Герміона; принаймні на якийсь час вона, здавалося, повернула собі контроль над своїм "призупиненням невіри".

"Я буду..."

"Слухай, ти можеш бути професіоналом, але ми не збираємося сидіти склавши руки! Гаррі - наш друг, мій найкращий друг, і ми не збираємося просто так довірити його порятунок якомусь суворому гіту, якого ми не знаємо. Навіть якщо він мав справу з такими речами раніше".

Схоже, у хлопця таки був хребет. Снейп звузив очі на рудого, але той, на диво, не відсахнувся, як очікував мисливець на вовків. Цивільні та вовкулаки - це рівняння, яке завжди призводило до неприємностей, але з іншого боку... йому потрібна була будь-яка допомога, яку він міг отримати в цій роботі. "Ти можеш бути корисним, але тільки якщо будеш виконувати мої н а к а з и . Усіх, беззаперечно. Це. Це. Зрозуміло?"

Усі троє мовчки кивнули.

"Ми зустрінемося знову завтра ввечері, приблизно за годину до півночі; Рідаль, Ріддл, як ти його називаєш, не зробить жодного кроку до того часу".

"Як ви можете бути в цьому впевнені?"

Снейп починав сумніватися, хто його більше дратує - Візлі чи Грейнджер. "Тому що

перетворення Гаррісона - не єдине, що він має намір з ним зробити; він майже напевно планує виконати стародавній зв'язуючий ритуал".

"Стародавній ритуал зв'язування?" повторила Джіні, вираз її обличчя балансував між розгубленістю і жахом, а в голові прокручувалися незліченні жахливі сценарії. "З якою метою? Що він може зробити?"

"Зв'яжіть їх, хоча це й так має бути очевидно, міс Візлі". Він намалював. "Щодо мети: язичницький шлюб."

Бораска.

*Пухкий кам'янистий ґрунт зсувався під його ногами, коли він біг, підкидаючи камінці і наповнюючи нічне повітря запахом піску і бруду. Темні дерева навколо нього мовчали, коли він **н а б л и з и в с я**, їхнє життя заглушувала присутність звіра, що наступав йому на п'яти, наче хтось натиснув кнопку вимкнення звуку на телевізорі. Його груди боліли, горло червоніло, коли він хапав ротом повітря, щосили біжучи вгору по схилу пагорба з руків'ям кинджала, який він холодно стискав у руці.*

Вгору. Вгору. Вгору. Його ноги кілька разів зісковзували, і це було дивом, що він не впав. Якби впав, то монстр, що наступав йому на п'яти, неодмінно зловив би його.

Саме тоді, коли він думав, що не зможе піднятися далі, схил гори вирівнявся і перетворився на великий відкритий виступ. Перед ним зяяла роззявлена паща гори, а прогнилі наскрізь дошки, прибиті впоперек неї, стирчали під нерівними кутами, наче виламані зуби. Над шахтою криво висіла старовинна табличка з написом "Шахта Єжеста", а поперек неї вицвілими червоними літерами було написано слово "BORASCA".

"Гаррісоне!" Той самий надривний рик, який він почув, коли воно увірвалося до його кімнати. Воно підштовхнуло його вперед, незважаючи на виснаження, печію в грудях і біль у кінцівках. "Гаррісоне!" Дошки були настільки прогнилими, що ламалися від контакту з його тілом, коли він продирався крізь них. У шахті було сиро і холодно, а вологе повітря важким тягарем лягало на шкіру. Маленькі калюжі води, розбризкані по землі, голосно хлюпали, коли він біг глибше в гору. Попереду нього шахта обвалилася в зяючу діру, перекриту лише трухлявим дерев'яним пілоном. У щілині, шістдесятма футами нижче, він міг розрізнити численні сталагміти, схожі на кілки, що піднімалися з дна, виблискуючи водою і товстими жилами срібної руди. "Гаррісоне!"

Він смикнувся і розплющив очі, витріщившись на Тома, який стояв над ним у ногах ліжка. Його гранатовий погляд здавався стурбованим, але він не міг чітко розгледіти його обличчя, оскільки окуляри все ще лежали на тумбочці.

"Томе?" - запитав крук, і волосся на його руках, що піднялося, і мурашки по шкірі повільно почали вгамовуватися. "Що сталося?"

Брюнетка видихнула з полегшенням і подала йому окуляри. "Я почула, як ти борсаєшся внизу, і піднялася, щоб розбудити тебе. Тобі наснився кошмар". Він ніжно провів рукою по своєму дикому чорному волоссю.

Це було ще м'яко сказано. Те, що він побачив, не було надто жахливим у загальному плані, але адреналін і загальна дезорієнтація ситуації залишили його вкрай розгубленим і збентеженим.

"Кошмар, так. Це точно можна так назвати". сказав він, повертаючи приціл на належне місце на обличчі. "Що таке бораска?"

"Бораска?" Том дивно подивився на нього. "Чому ти питаєш мене про іспанське слово, що означає "шквал"?"

"Тому що я бачив це слово уві сні; воно було написане на вивісці, що висіла над шахтою".

Розгубленість ще якусь мить залишалася на вродливому обличчі старшого чоловіка, перш ніж на ньому з'явився вираз усвідомлення і розуміння. "З невеликим контекстом це має більше сенсу. У гірничій термінології це означає шахту, яка була покинута, як правило, через те, що вона не працює через вичерпання запасів, обвалення або через те, що стала надто небезпечною для подальшого використання. Чи можу я запитати, що копальня, покинута чи ні, робила у ваших снах?"

Гаррі знизав плечима. "Твої здогадки не гірші за мої. Але, з іншого боку, коли сни мають сенс?"

Том хмикнув, залишаючи свою позицію в ногах ліжка і підходячи до вікна. "Коли б це." Він широко розсунув штори і самовдоволено подивився на місяць, ледь помітний на все ще світлому небі. "Повний місяць сьогодні буде прекрасним". Сказав він, не пропонуючи жодного іншого пояснення, незважаючи на те, що ворон підняв брови. "Спускайся вниз, кохана. Вечеря готова".

"Звучить непогано, я вмираю з голоду". Зупинившись лише для того, щоб поправити свій одяг і надати йому презентабельного вигляду, Гаррі побіг за Томом вниз по сходах і на кухню. Брюнет накрив на стіл, розставивши вишуканий фарфор і поставивши в центрі запалений канделябр з пляшкою вина. Гаррі підняв брову, коли старший чоловік підійшов до нього ззаду, притиснув свою меншу фігуру до грудей і зарився обличчям у його волосся. "Вина?"

"Звісно". Він муркотів, ніжно стискаючи його. "Сьогоднішній вечір має бути особливим, адже це особлива подія. Тож чому б не розщедритися трохи на вино, хм?"

"Чому це особлива подія? Що відбувається?" Це був день народження Тома? Чи це було раннє святкування його власного дня народження? Чи це було свято, про яке він забув? Чи це було свято, про яке він ніколи раніше не чув? Може, щось язичницьке? Брюнетка посміхнулася замість відповіді і пройшла повз нього. "Ходімо, голубчику. Їжа остигає."

Гаррі, все ще переповнений питаннями, пішов за ним далі на кухню. Том витягнув і підсунув йому стілець. Їжа була набагато вишуканішою, ніж усе, що він коли-небудь готував для Гаррі.

"Ти не мусив цього робити, Томе". сказав Гаррі, коли минуло десять хвилин; він допив воду, але до вина ще не доторкнувся.

"Я знаю, що я цього не робив, але я хотів. Сьогоднішній вечір важливий; скоро ти зрозумієш, чому." "Гаррі зітхнув, усвідомлюючи, що більше нічого від нього не отримає. "Дуже смачно. "Радий, що ти так думаєш. Пий своє вино."

Він підняв його і випив. Кімната одразу ж почала трохи розпливатися по краях; люди не жартували, коли казали, що вино міцніше за пиво.

"Можна тебе щось запитати, любий?" - брюнет простягнув руку через стіл, нахиливши його чашку догори, щоб змусити його знову випити. "Будь ласка, відповідай чесно".

"Що сталося?" Тепер було дуже важко зосередитися. Кімната почала обертатися.

"Якби я став монстром, чи вплинуло б це на твої почуття до мене? Ти втечеш з криком чи все одно будеш любити мене?"

"Звісно, я все одно кохатиму тебе, бо ти все одно залишишся собою". Він гикав, моргав і тряс головою, намагаючись очиститися. Ця дія швидко стала такою, про яку він пошкодував, оскільки вона погіршила його самопочуття. "Томе, мені недобре".

"З тобою все буде гаразд. Просто продовжуй пити."

Його голос - це все, за що він чіплявся в тумані, що дедалі густішав. Коли він підняв склянку, щоб зробити те, що йому сказали, його зір вловив тонку плівку порошку, що плавала на дні, і його млявий розум переключився. Він підняв голову, щоб зустріти рубіновий погляд усміненого брюнета.

"Ти накачав мене наркотиками". За мить він лежав на підлозі, а перед очима у нього все закрутилося в чорному кольорі.

Троє підлітків нервували, і це не віщувало нічого доброго; була година до півночі, інструктаж про те, як користуватися зброєю, яку їм видадуть, займе близько сорока хвилин, а дорога від місця зустрічі до Хілл-хаусу, де Томар облаштував собі лігво, - ще десять хвилин. Ніч вже не обіцяла нічого доброго.

"Хто-небудь з вас коли-небудь користувався арбалетом?" - всі троє обмінялися поглядами, що дало їм чітку відповідь на це питання. Снейп стримався, щоб не посміхнутися. "Хто-небудь з вас коли-небудь користувався пістолетом? Гвинтівку? Лук?" Минула ще одна мить, перш ніж Рон нерішуче підняв руку, ставши пастозно білим, коли його погляд зупинився на ньому, як на камені. Снейп ледь не жбурнув зброю в рудого; той рефлекторно зловив її на грудях і ледь не перекинувся.

"Арбалет?" вигукнула Грейнджер, недовіжливо роздивляючись примітивну зброю. "Ми збираємося битися з семифутовим монстром-вовком зі знаряддям із середньовіччя? Чому не пістолетом? Хіба це не було б краще?"

"Ні, - сухо відповів він їй. "Єдиний матеріал, який взагалі впливає на його вид - це срібло. І якби ти знала щось про склад і м'якість металів, ти б знала, що срібло погано тримається, коли з нього роблять кулі. Багато Мисливців на вовків загинуло, поки Орден засвоїв цей урок".

Він витягнув з-за пояса пару звичайних ножів і вручив по одному кожній з дівчат

разом з флаконами, наповненими непрозорою фіолетовою рідиною.

"Ножі: срібні. Вовче зілля. Кидай його в Рідала, якщо він підійде до тебе занадто близько; нешкідливий для людей, якщо не брати до уваги той факт, що він дуже токсичний, але буде діяти як потужна кислота на будь-яких перевертнів, які увійдуть в контакт з ним. Звідси і назва." Він сказав. "Хоча я сумніваюся, що вам знадобиться будь-яка з них, оскільки ви всі троє зосередитеся на порятунку свого друга і залишите боротьбу з Рідалом мені."

Обидві дівчини мовчки кивнули, поки Рон возився з арбалетом у своїх руках; курок спустився з гучним дзенькотом, болт ледь не зачепив Снейпа за плече і врізався в стовбур дерева.

"О-о-о... ось як він стріляє."

"Візли!" Хлопчик підстрибнув так невдало, що арбалет уже вистрілив. Мисливці на вовків висмикнули затвор з дерева і наставили його на нього. "Ти можеш правильно поводитися зі зброєю, щоб не вистрілити комусь із нас у спину, чи мені віддати його твоєї сестрі?"

Хлопець похитав головою. Сподіваюся, він не пошкодує про те, що залишив його з собою.

"Витратьте наступні двадцять хвилин на те, щоб навчитися влучати в ціль; сподіваюся, ви не виявитеся надто тупими, щоб поцілити в це дерево навмисно", - сказав він. Він сказав. "Як би важливо не було якнайшвидше зупинити Рідала, ви не матимете жодної користі, якщо не зможете його використати."

Наступні двадцять хвилин минали болісно повільно, а Мисливець на вовків по черзі спостерігав за спробами рудого покращити свій приціл під час лекцій дівчат про техніку стрільби та поглядав на годинник.

За двадцять хвилин до півночі, коли сонце майже зникло з неба, вони почали пробиратися до Хілл-хаусу. Вони попрямували до будинку на пагорбі. Вони йшли пішки, не бажаючи сповіщати вовка про своє прибуття звуком двигуна, що наближався.

У призахідному світлі будинок на пагорбі виглядав зловісніше, ніж будь-коли раніше. На підвіконні мансардного вікна горіла свічка, а масивна вантажівка вовка тихо стояла на під'їзній дорозі. На ганку сиділа Нагіні, ніби стояла на варті.

"Що нам робити з псом Редла?" прошипіла Герміона з того місця, де вони стояли, не доходячи до ганку. "Ця тварюка гавкає на все, що бачить!"

"Єдиний спосіб пройти повз неї - це вбити її".

"Вбити її? Але ж вона лише тварина! Навіть якщо вона злісна і нам потрібно пройти повз неї, я не впевнений, що вбивати невинну собаку - це..."

"Це, міс Грейнджер, *не* собака". похмуро сказав Снейп. "Це Демон, якого Томар викликав, щоб помститися. І він зовсім не безневинний. Зроби щось корисне, Уїзлі; якщо пощастить, ти достатньо компетентний, щоб його вбити".

"Звідси?" Рон змінив колір з білого на зелений, без сумніву, боячись того, що станеться, якщо він промахнеться.

"Якщо ти думаєш, що не зможеш влучити звідси, Роне, то підійди ближче; он там є невеличкий гайок дерев, який дасть тобі достатньо хороший кут, щоб влучити в неї", - сказала Джіні, підштовхуючи брата. сказала Джіні, обережно підштовхуючи брата вперед. "Нам треба дістатися до Гаррі; він там сам на сам з тим монстром, і одному Богу відомо, що воно з ним робить".

Нагадування про біду його найкращого друга, здавалося, стало тим поштовхом, якого потребувала руда голова, щоб почати повзти до лісу, хоч і з майже равликовою швидкістю. Все пішло шкереберть через півхвилини, коли він наступив на гілку, що впала. Дерево розлетілося на друзки, а голова собаки розлетілася на всі боки.

Бурштинові очі впіймали їх за долю секунди до того, як собака скочив на ноги і, замість гавкоти чи гарчання, задовго до того, як хтось із них встиг зреагувати, випустив жахливий крик, що пронизував мороз по шкірі, який, безумовно, не був природним. Здавалося, що по всьому містечку запала цілковита тиша, але це тривало лише коротку мить, перш ніж чорна шкура розкололася вздовж її спини і з важким ударом впала на дерев'яний ганок. Істота, яку вона виявила, лише віддалено нагадувала собаку: її тіло, здавалося, повністю складалося з голих м'язів і кісток, по спині бігла гряда хребтів, а лапи були замінені віялом вигнутих вугільно-чорних кігтів завдовжки з обробні ножі.

Снейп злісно вилаявся і вирвав з-за пояса меча, коли кошмарний звір вискочив на ганок.

"Ви троє, не підходьте!"

Гаррі прокинувся від жахливого звуку, якому не знайшлося б місця ніде, окрім найглибших кіл пекла. Він спробував смикнутись зі стільця, на якому сидів, але мало не перекинувся. Його руки були зв'язані за спиною товстими мотузками. Його сорочка була знята в якийсь момент, коли він був непритомний.

Том накачав його наркотиками. Він був на горищі, у маленькій тісній кімнаті, освітленій лише мерехтливими свічками, розставленими по всій кімнаті, та повним місяцем, що проникав крізь запилене вікно.

"Здавалося б, у нас весільні гості, які прийшли побажати нам добра в цю нашу шлюбну ніч. Як... дивно." У його голосі бриніла густа насмішка. Їдкий у своїй суворості та насмішкватості. "Нагіні подбає про них. Нам немає потреби турбуватися про себе."

Гаррі примружився крізь густий морок, світло, що лилося крізь вікно прямо перед ним - розбите гілками дерева, що стояло неподалік - могло лише погіршити його і без того жахливий зір, і зміг розгледіти Тома, що стояв за столом за кілька футів попереду і праворуч від нього.

Разом із типовими запахами пилю та сухого дерева в повітрі горища пахло численними травами та ладаном. Стіл був заставлений різноманітними дивними предметами, головним з яких була ч а ш а з к о в а н о г о золота, встановлена в центрі ритуального кола, накресленого вугіллям. Найбільшу увагу Гаррі привернуло вбрання Тома: вовча шкура була накинута на його плечі, голова насунута на кучері, наче страшний капюшон, а під нею - лише штани з оленячої шкіри.

"Нарешті прокинулася, кохана? Здається, я помилився з дозою; сучасна медицина - справді мінлива річ. Все було набагато простіше до того, як природу відсунули на другий план на користь "технологій", але ми з тобою знаємо, як то кажуть: пристосовуйся або помри". Він сказав, все ще не повертаючись до нього. "Я вже почав боятися, що ти пропустиш наше весілля. Залишився лише останній штрих".

Він висмикнув з дерева атем і порізав собі долоню; темно-червона кров гучно капала в чашу, вже наповнену тим, про що він міг лише здогадатися по запаху, - вином. Лише тоді він повернувся і підійшов до Гаррі, його гарні риси обличчя застигли від холоду, якого він ніколи раніше не бачив. Гаррі більше хвилювала зброя в його руці, кров все ще була на лезі, забарвлюючи його передню кромку в зловісний багряний колір.

"Т-Том". Він скиглив, широко розплющивши очі, коли його ноги штовхалися проти потоку. Марне шкрябання по старому дереву в надії відсунути стілець подалі. Раніше він ніколи не був нічим іншим, окрім як лагідним. Обіцяв, що не завдасть йому болю. Тож, звісно, він не збирався перерізати йому горло зараз.

"Шшш." Він простягнув руку, щоб затулити обличчя; його пальці були довшими, ніж мали б бути, і закінчувалися гострими кігтями. Його риси більше не виглядали цілком... правильними. "Хіба ти не чув мене, коли я казав тобі, що я зроблю? Коли я говорив, кілька хвилин тому, що сьогодні за ніч? Мені потрібно лише кілька крапель крові, щоб закінчити зв'язування, а потім прощення за біль, який я не маю іншого вибору, окрім як заподіяти тобі. Якийсь час ти будеш мене ненавидіти, але це не триватиме вічно". Його рука пройшлася по горлу; він не був упевнений, що супроводжувало його тремтіння - страх чи задоволення. "Ти не зможеш довго чинити опір своєму альфа-самцю, мій дорогоцінний маленький друже".

Весь цей час монстром був він. Том Ріддл. Томаром Рідалом. Усе це мало такий сенс, і Гаррі, шиплячи від болю, коли лезо розрізало йому руку, капаючи кров'ю в миску, не міг повірити, що не зміг зібрати все до купи раніше.

"На його місці я б відновив церемонію шлюбу, а потім зробив би тебе такою, як я. Тому що тоді ми обидва будемо безсмертними і ніколи не втратимо один одного. Тому що тоді ми обидва були б безсмертними, і ти була б зі мною назавжди; нам ніколи не довелося б втрачати одне одного".

Гаррі збрехав би, якби сказав, що в ньому не було маленької частинки, яка відчайдушно хотіла цього. Бути з Томом вічно. Безсмертним. Вічно молодим. Щоб про нього піклувався брюнет до кінця життя. Подорожувати з ним світом і бігати з ним ночами.

Але ціна була надто високою. Навіть якщо він стане іншим, коли прокляття почне діяти, навіть якщо опір означатиме втрату Тома, він не бажав обмінювати таке майбутнє на подальше кровополиття.

Не те, щоб він міг щось зробити, щоб врятувати себе, адже він був прив'язаний до стільця на милість *Перевертня*, який живе вже кілька століть!

Том відкинув голову назад і випив половину чаші з вином і кров'ю. Другу половину він змусив випити Гаррі, який ковтнув лише тому, що не хотів ризикувати тим, що брюнет може зробити з ним, якщо він спробує відмовитися. Він хихикнув і знову погладив його по щоці.

"Хороший хлопчик, мій любий. Тобі не доведеться довго бути прив'язаним". Він розмотав передні лапи шкіри з шиї і відкинув її вбік, оскільки неправильність його рис стала більш виразною. "Це все скоро закінчиться".

Гаррі з жахом дивився на те, як він падає на коліна, його ноги викривляються, п'ятка тягнеться до коліна, а грудна клітка округляється назовні. Хребетні хребти змістилися разом з м'язами, які сповзли під шкіру. Алебастрова плоть розкололася, відкриваючи густе темне хутро, вкрите шаром крові.

Найжахливішою частиною перетворення було обличчя Тома, і, незважаючи на жах, Гаррі не міг не застигнути в захваті. Його вуха загострилися і тепер стирчали з волосся, яке з бездоганного перетворилося на кудлате і довге. Неначе невидима рука висмикнула його щелепу назовні, перетворивши її на довгу морду, наповнену зубами. Його обличчя нарешті відшарувалося, відкриваючи вовка, що ховався під ним.

Масивний звір піднявся на повний зріст і втупився на нього палаючими очима і слинявою пащею. Гаррі ще ніколи в житті не відчував такого страху. Його серце вискакувало з грудей, коли звір наближався до нього, а його гаряча груба шерсть і волохаті вуса торкалися щоки і вуха.

"Не рухайся. Я не хочу заподіяти тобі більше болю, ніж потрібно, друже".

Ворон ледве встиг вдихнути, перш ніж його щелепи зімкнулися на плечі, як у ведмежому капкані. Неймовірний тиск зафіксувався за мить до того, як його зуби прорвали шкіру, і на зміну тиску прийшов неймовірний біль. Гаррі закричав, його тіло звивалося у відчайдушних спробах звільнитися, але це лише завдало йому ще більшого болю. Том загарчав низько в його масивних грудях і вчепився сильніше. Вікно, розчахнуте гілкою, відламанною від дерева, на якому сиділа Джіні, розлетілося, показавши Джіні з іншого боку.

"Гей, собачий запах!" Том відпустив його і крутнувся вчасно, щоб флакон, який вона кинула у вікно, розбився об його морду. Скло і краплі рідини з сильним запахом полетіли на всі боки. Том заревів в агонії, дряпаючи своє обличчя і груди, де рідина прилипла до нього, намагаючись видалити її, і пролетів крізь стіну, зникаючи в глибині будинку. Джіні з'явилася у вікні через кілька секунд.

"Гаррі!" Вона підбігла до нього і швидко розрізала йому руки, тримаючи в руках лезо. Не кишеньковий, не складаний і навіть не мисливський ніж, а кинджал. Де, в біса, вона його роздобула?

"Джінні! Що ти тут робиш? Що ти в нього кинула?"

"Я тут, щоб врятувати тебе, ідіоте, і я не один! Рон і Герміона зі мною, близнюки теж допомагають, і ми отримали таку професійну допомогу".

Професійна допомога? Чи мала вона на увазі мисливців на вовків, про яких побіжно згадав Том під час своєї "розповіді"? "Але що ти в нього кинув?" Це була кислота? Він сподівався, що ні. Як би там не було, він все ще занадто піклувався про людину-звіра, щоб дозволити йому так страждати.

"Вовче зілля". Джіні схопила його за руку і почала тягнути вперед. "Ходімо."

Він встромив п'яти в дошки підлоги і смикнув її, щоб зупинитися. Вона обернулася, щоб подивитися на нього, мовчки вимагаючи пояснень. "Джіні, ні! Він пішов туди!" Він, мабуть, виглядав смішно або, принаймні, перелякано, блідий, як мармур, і весь у власній крові.

"Це єдиний спосіб вибратися з цього будинку, Гаррі, тому що ти не в тому стані, щоб лізти на дерево!"

Вона була права. Він знав, що вона мала рацію. Йому це не подобалося, але у них не було вибору.

Вони вилетіли з Хілл-гаузу на повному ходу, ледь не звалившись зі сходів, і лише ледве уникнули зіткнення з незнайомим чоловіком з дзьобоподібним носом. Волосся у нього було довге й довге, чорне, як і одяг; на стегнах висів блискучий пояс зі срібними лезами. На підвір'ї лежала чотирилапа купа м'яса, яка, як він припустив, колись була Нагіні.

Він схопив Гаррі, коли той майже перекинувся, але різко відпустив його, коли той закричав від болю, кінчики пальців його шкіряних рукавичок були заплямовані кров'ю.

"Тебе вкусили". Твердження, а не запитання. Відповідь була очевидною, і молодший крук не потрудився відповісти на неї. Старший самець, схоже, не був стурбований такою реакцією. "Єдиний шанс, який у тебе є, це якщо ми швидко його вб'ємо".

Без попередження чоловік знову схопив його, притиснувши до грудей і приставивши до горла найбільший кинджал на своєму поясі. Контакт з металом обпік, як вогонь, але його зойк від болю і страху заглушило люте гортанне гарчання, що пролунало просто з темряви. Покажися, Рідале. Виходь, або побачиш, як він знову помре!"

"Пролий хоч краплю крові мого друга, Снейпе, і я зітру "Мисливців на вовків" з лиця землі!"

"Виходь!"

Серце Гаррі знову почало калатати. Цей чоловік не збирався його вбивати, чи не так? Цим... кинджалом, який виглядав точнісінько так, як у його сні, аж до потьмянілого від часу камінчика, вправленого в руків'я. Гаррі чітко пам'ятав, як він біг на нього, коли той кинувся на нього. Він чітко пам'ятав, як стискав у руці вузьке руків'я, коли біг до тієї шахти.

Йому треба було туди йти, *негайно*. Гаррі не знав, чому, але його раптом охопило непереборне бажання піти туди. На ту гору. У ту шахту. Його тіло діяло раніше, ніж мозок встигав за ним; потужний сплеск нелюдської сили вибив чоловіка з рівноваги, і він вирвав кинджал з його рук, перш ніж зіскочити з ганку.

"Гаррі!" Його ім'я вигукували п'ятьма голосами: Тома, його друзів і Мисливця на вовків. Важкі лапи застукотіли просто за його спиною, але він не озирнувся, не бажаючи бачити монстра

яким виявився його коханий. Він кинувся в машину Тома і зачинив за собою дверцята, однією рукою зачинив їх, а іншою намацав ключі, які, як він знав, Том залишив у підскляннику. Гаррі схопив їх і вставив у замок запалювання, натиснувши на акселератор, коли Том з тріском приземлився на капот.

Великий вовк перекинувся з виттям, коли Гаррі вискочив з під'їзної доріжки на вулицю. Він їхав чисто інстинктивно, сподіваючись, що йому вдасться знайти своє кінцеве призначення. Чи Том все ще був позаду? Гаррі не міг цього знати. У дзеркалі заднього виду не було нічого, окрім порожньої дороги і його власного відображення; червоні, як колір очей Тома, веретена вибилися зі зіниць і тепер затьмарювали колись смарагдові райдужки.

Гаррі взяв інший предмет, який Том мав звичку залишати у своїй вантажівці - мобільний телефон. Не відриваючи погляду від дороги, він набрав знайомий номер і послухав, як він задзвонив кілька разів, перш ніж на іншому кінці дроту підняли слухавку.

"Тату". Чорт забирай, що він став емоційним зараз. Сльози затуманили йому зір, коли він вів машину, тримаючи кинджал на кермі однією рукою, поєднання шоку, смутку і пекучого болю.

"Гаррі? Ти зазвичай не дзвониш мені, коли я на роботі. Щось сталося?"

"Будь ласка, просто вислухай". Щось у його тоні, мабуть, підказало батькові, що щось справді не так. Джеймс повторив своє ім'я набагато похмурішим тоном, але більше нічого не сказав. Гаррі швидко захопився за цю можливість і продовжив своє пояснення. "Срібна копальня Джезда. Бораска. Я зараз їду туди на вантажівці Тома; у мене є ніж, і я майже впевнений, що він переслідує мене. Я покінчу з цим".

"Покінчити з цим? Том... ніж? Гаррі!"

"Мені шкода. Скажи мамі, що мені шкода. І Сіріусу з Ремусом теж. Я справді вас усіх люблю. Я просто... у мене немає вибору. Він мене вкусив. Я мушу його зупинити. Я люблю вас обох".

"Гаррісоне!"

Він поклав слухавку, перш ніж батько встиг щось сказати, і викинув телефон у вікно, коли т О Й почав дзвонити. Гаррі повернув ліворуч. Потім направо. Потім знову ліворуч. Дорога почала підніматися вгору. Минуло ще п'ятнадцять хвилин, перш ніж він дійшов до місця, де маленька дорога обривалася, звужуючись до крутої кам'янистої стежки, знайомої, як кинджал.

Він не поставив вантажівку на стоянку, не потурбувався про те, щоб заглушити двигун, і рушив з місця. Крук зробив лише кілька кроків, перш ніж отримав відповідь на питання, чи слідував за ним Том чи ні.

Перевертень вискочив з підліска і помчав по пагорбу слідом за ним, розкидаючи бруд і каміння на всі боки. Гаррі ще ніколи в житті не бігав так швидко, постріл чистого адреналіну, який примчав до його ніг, долаючи виснаження і втрату крові, що зробила його ослабленим.

Те, що він не спіткнувся і не впав, було справжнім дивом: якби пінявий звір був у нього на п'ятах, то неодмінно вхопив би його.

Тепер він бачив його. Табличку над шахтою, на якій було лише одне слово. Бораска. Як і уві сні, дерев'яні дошки піддалися під ударом його тіла. Як і уві сні, холодне важке повітря впивалося в шкіру. Як і уві сні, з темряви перед ним вимальовувався прогнилий пілон, що перекривав з я ю ч у діру.

Він сповільнив крок, лише дійшовши до центру балки, давня рана обвисла під його вагою, але не розірвалася. Кинджал виблискував у його руці; здавалося, щ о він тримає розпечену до білого кочергу, але він мусив усміхнутися і витримати це. Це була єдина зброя, яку він мав. Том заскочив, щоб зупинитися на краю валу, і загарчав на нього, перш ніж зміг сформулювати слова.

"Гаррісоне, кинь кинджал. Кинь його в шахту і повертайся до мене."

"Ні!"

"Гаррісоне, повернися до

мене!" "Ніколи!"

"Ти впадеш!" Дерево під його ногами давало низькі тріщини. Замість того, щ о б злякатися і повернутися на тверду землю, до Тома, він відступив ще далі назад. Вовк загарчав і стрибнув уперед, щоб схопити його і відтягнути в безпечне місце, але їхня спільна вага виявилася зовеликою для гнилого дерева.

Вона переламалася навпіл, і вони обидва впали. Виття Тома луною відбилося від замурованих кам'яних стін шахти. Холодне повітря пронеслося повз нього. Падіння Гаррі перервав вузький виступ, що стирчав зі стіни, врятувавши його від кам'яних колючок, якими було встелене дно.

Знепритомніла ще до того, як біль встиг по-справжньому відчутися.

Він не знав, скільки часу пролежав у холоді, але коли прокинувся, все його тіло відчувало себе так, наче його добряче вдарили металевою битою. Гаррі на мить озирнувся, потім знову знайшов кинджал і сів. Повільно, щоб не погіршити свої травми, в яких він був упевнений.

"Гаррісоне!" Голос Тома пролунав слабким хрипом, у якому відчувався явний біль. Звучало так, ніби він кликав вже давно. "Г-Гаррі! Голубчику, відповідай мені, будь ласка!"

"Том." Його власний голос звучав жакливо голосно в обмеженому просторі, коли Гаррі зазирнув через край неглибокого виступу. "Де ти?"

"Вниз". Була натягнута відповідь. "Застряг. Допоможіть!"

Крук затиснув лезо між зубами і щ о с и л и спустився вниз по виступу, намагаючись уникати численних сталагмітів, які піднімалися майже до центру його грудей. Тому не так пощастило з приземленням, як Гаррі. Він повернувся у свою людську форму.

А сталагміт, що пронизав його живіт, був весь у крові. Його очі були широко розплющені і відчайдушно благали про допомогу.

"Друже". Коли він говорив, темно-червона кров затікала між його губами, запотіваючи підборіддя і стікаючи по щоці. "Будь ласка."

"Том". Він опустився на коліна біля нього, намагаючись загартувати себе від бажання витягнути його з каменю і співчуття до його болю, коли він простягнув руку, щоб обхопити його обличчя. "Вибач, але це має закінчитися, Томе. Це має закінчитися."

"Ти збрехав мені, друже?" - одна з його тремтячих рук потягнулася, щоб стиснути його власну. Його долоня була холодною і слизькою від крові. "Ти сказав мені, що правда нічого не змінить. Що ти не перестанеш любити мене, якщо дізнаєшся".

"Я так і сказала. І я не брехала тобі, бо не буду. Я ніколи не перестану любити тебе, Томе." Гаррі сказав. "Але це не означає, що я не зупиню тебе."

Він стиснув кинджал обома руками, зціпивши зуби від болю від металу. Срібне лезо виблискувало в слабкому світлі, коли він підняв його над головою.

"Гаррі." Голос Тома був ледь чутний, бо хребет, обплутаний рудою, висмоктував сили з його тіла. Він намагався відштовхнутися від його рук, але був надто слабким, щоб утримати його на відстані; він знав це. На його обличчі було стільки ж покори, скільки і страху. "Друже, будь ласка! Не роби цього!"

Том задихнувся, коли кинджал встромився йому в груди, руки важко впали на кам'яну підлогу шахти, а очі закотилися назад в голову. Відкриваючи біле за червоним. Після майже трьох тисяч років його прокляття нарешті прийшов кінець.

Гаррі довелося притиснутися до свого холодного тіла, щоб витягнути кинджал. Вістря було змазане кров'ю, бо впиралося в його груди, досить гостре, щоб розірвати шкіру при найменшому натисканні.

"Я прямо за тобою".

Вони пройшли лише милню пішки в тому напрямку, куди, як їм здавалося, пішов Гаррі, коли з'явився Джеймс, фари його "крузера" розганяли темряву з вулиці. Вони сіли в машину і поїхали за круком, його батько вимагав інформацію від усіх і кожного, поки вони їхали, перериваючись між власними поясненнями. Що Гаррі подзвонив йому. Сказав йому, куди він їде і чому. Він був у паніці, це було зрозуміло, так, як може бути тільки батько.

Півгодинна дорога до шахти була неймовірно напруженою. Вони очікували, що територія з а м е ж а м и шахти буде безлюдною або, в крайньому випадку, зайнятою Гаррі і Томом, але замість цього вони побачили молоду жінку в сріблястій сукні, яка сиділа на кузові його вантажівки, звисивши босі ноги через борт. Її волосся було довгим і блідо-русявим, а очі

Очі були великими і блакитними. Мабуть, найдивнішим у ній було те, що її супроводжувала пара масивних вовків: чорний, голова якого лежала на її колінах, як у ручного собаки, мирно приймаючи погладження руки, і бурий, який пирхав на них, коли вони наближалися.

Чорний вовк заскавучав, і жінка простягнула руку, щоб обережно смикнути його за загривок. "Ковтаючи карлики, яких я послала за тобою, переконалися, що я точно знаю, що ти задумав, Томаре.

Ти завдав їм достатньо неприємностей на все життя; вони не бажають Гаррі зла".

Шок від її вигляду приголомшив торговельний центр; Северус оговтався першим, **д и в л я ч и с ь** на вовків і жінку з гострою пересторогою. Якщо вона і помітила, то, здається, її це не зачепило; її мрійливий вираз обличчя не змінився, і вона прибрала руку з коричневої вовчої шкіри, щоб відкинути волосся назад на одне гостре плече.

"Дозвольте запитати, хто ви і що, на вашу думку, тут робите?" "Що я тут роблю?"

Нічого особливого, насправді. Я просто прийшов забрати Альфу і його товариша; його не було дуже довго - Демон використав його біль, щоб засліпити його - і його

Друг пішов шукати його, бо не міг більше чекати. Він потрібен на мийці Білої Лапи; згряя сумує за ними обома". Менший чорний вовк застрибнув на кузов вантажівки і прослизнув повз неї, щоб притиснутися ближче до іншого. Бурій вовк одразу ж притулився до іншого, притиснувши свою меншу форму до свого боку. "Щодо того, хто я є, у мене було багато імен протягом століть. Більшість з них вже забуті. Якщо хочеш, можеш звати мене просто Луна".

"Луна". повторив Джеймс, знайшовши свій голос, але все ще виглядаючи спантеличеним. Він дивився на пару зелених очей, які визирали на них з-за спини коричневого вовка. "Я... вовки... мій син...?"

"О, ці двоє не зовсім вовки. Це просто форма, яку вони думають, що мають. Або хочуть мати. Одне з двох. Вони можуть змінити її, якщо захочуть, але я думаю, що поки що вони щасливі в такому вигляді". Її мрійливий вираз обличчя анітрохи не змінився, коли вона почухала їм обом за вухами. "Я піду з ними, вони вже так давно не були вдома". Луна вилізла з кузова вантажівки і змахнула пил і складки зі спідниці своєї сукні. "Ти знайдеш їх у шахті, але ти повинен залишити їх разом. Важливо, щоб друзі не розлучалися. Також остерігайтеся ракшпортів; схоже, у гнилій деревині в шахті розвелось жакхливе нашествия ц и х п а р а з и т і в . І пам'ятайте, що якщо хтось помер, це не означає, що його більше немає; це скоріше початок, ніж кінець".

Тихо наспівуючи собі під ніс, Луна заскочила в темні дерева, а двоє вовків побігли за нею. Чорний вовк озирнувся на них один раз, перш ніж зникнути.

Після того, як трійця зникла з поля зору, ми недовго стояли на місці. Маленька група видерлася на пагорб, і двоє дорослих кинулися в нестабільну шахту покинутої шахти. Їхнє просування закінчилося, коли земля відкрилася в іншу, вертикальну шахту. Не те, щоб їм потрібно було йти далі. Їхні пошуки закінчилися на дні шахти; Том, простромлений одним із сталагмітів, лежав у калюжі крові, а Гаррі впав на груди, і з його боку стирчало блискуче лезо кинджала, який він вкрав.

Почувся тихий плескіт, коли коліна Джеймса потрапили в потік, а голова впала на руки. Снейп дивився на сцену внизу без жодного виразу обличчя: Томар був остаточно вбитий, Гаррісон теж мертвий, і Дамблдор отримав те, що хотів. І тепер, майже напевно, будь-які спроби знайти одне чи обидва тіла закінчатися невдачею.

Здавалося, минула ціла вічність, перш ніж інший чоловік нарешті підвівся на ноги, вибрався з шахти і попрямував до крейсера, щоб увімкнути рацію всередині. Він дивився, як троє підлітків йдуть за ним, ставлячи запитання, на які не отримують відповіді, і врешті-решт змирилися з тим, що стоять поруч і втішаються один від одного. Вже майже розвиднілося, і його робота на Алясці була завершена.

Кинувши останній короткий погляд на шахту, що перетворилася на могилу монстра, Снейп розвернувся і попрямував назад дорогою.

Будь ласка, [завітайте до архіву та залиште коментар](#), щоб повідомити автору, чи сподобалася вам його робота!